

ပျဉ်းမင်း

မာ အုပ်စိုး

BURMESE
CLASSIC
.com

ပျဉ်းမင်း

သူ ညို၊ ခေါ်ရာဆီ ...

စာအုပ်အုပ်စု
မူရင်းအုပ်စု
ထုတ်ဝေခြင်း

အုပ်စုအုပ်စု
အုပ်စု
တန်ဖိုး
ထုတ်ဝေသူ

အတွင်းပုံနှိပ်

မူရင်းအုပ်စု

၅၀၁၄၀၇၀၉၀၉
၅၀၁၇၇၂၀၀၀၉
၂၀၀၉ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ၊
ပထမအကြိမ်
L လင်း
၅၀၀အုပ်
၁၅၀ကျပ်
ခေါ်သင်းသင်းမာ
ပုညခင်စာပေ(ယာယီ- ၈၅၆)
တိုက်(၆၁)၊ အခန်း(၁၀)
ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်း၊ ရန်ကုန်။
ခေါ်ခင်ခင်ဝင်း
ကလျာ ပုံနှိပ်တိုက်၊ (မြ-၀၂၆၇၀)
အမှတ်(၄၂)၊ (၄၂)လမ်း၊ ရန်ကုန်။
ဦးမြသိန်း
သိန်းမြင့်ဝင်း ပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ်(၉၆)၊ (၁၁)လမ်း၊ ရန်ကုန်။

ပုညခင်

ပုညခင်

သုညခင်စာပေ...

BURMESE
CLASSIC

၈၉၅. ၈၃

ပုညခင်

သုညခင်စာပေ/ပုညခင် - ရန်ကုန်

ပုညခင်စာပေတိုက်၊ ၂၀၀၉

၂၈၈-၈၁၊ ၁၈ x ၁၂ စင်တီမီ

(၁) သုညခင်စာပေ

အချစ်ဆိုတာ . . .

ကိုယ့်သဘော တစ်ခုတည်းနဲ့

တစ်သက်လုံး ဖမ်းဆုပ်ထားလို့

ရတဲ့ အရာမျိုး မဟုတ်ဘူး . . . ■

‘လင်းရောင်ဝါ’သည် ပြစ်မှိုမှဲ့မထင်ဟု တင်စား
နိုင်လောက်သည့် မိန်းမလှတစ်ယောက်၏ ရှေ့တွင် ထိုင်ရင်း
အနေကျဉ်းကြပ် စိတ်အိုက်လျက် ရှိပါသည်။

သူမ သိပ်လှတာကို အသိအမှတ်ပြုမိပေမယ့် သူ
စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မခံစားရပါ။ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်သော အလှ
တစ်ပါးဟုသာ ခပ်စိမ်းစိမ်း ယူဆမိပါသည်။

သူ့အာရုံထဲမှာ စကားလုံးတွေကို အပြေးအလွှား
စိရှိနေရသည်။

“မင်းကို ကိုယ် လက်မထပ်ပါရစေနဲ့...”

“မင်းနဲ့ ကိုယ် လက်မထပ်ချင်ဘူး...”

ဒီလိုဆို ရိုင်းရာကျသွားမလား။ ‘မင်း’ ‘ကိုယ်’
သုံးတာ ရင်သီးရာရောက်သွားမလား...။ ဒါထက် နည်းနည်း
ပိုပြီး ယဉ်ကျေးချင်သည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ လက်ထပ်နိုင်ပါသွား ခင်ဗျာ”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ လက်ထပ်လို့ မဖြစ်နိုင်လို့ပါဗျာ”

ဒီထက်ပိုပြီး ယဉ်ကျေးချင်ရင် ...

“ခွင့်လွှတ်ပါ ခင်ဗျာ ... ဒီစကားမျိုးကို ကျွန်တော့်ဘက်က စပြောရတာ အားနာပါတယ်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ လက်ထပ်နိုင်လို့ပါ၊ တောင်းပန်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဒါဆိုရင် သိပ် အိုဗာဖြစ်သွားမလား ...။ သူ့

စကားကြောင့် သူမ လှောင်ပြောင်သရော် ရယ်မောလိုက်တာ မျိုးလည်း မဖြစ်စေချင် ...။ မာနတွေ ထိခိုက်ပြီး ဒေါသတွေ ထွက်လာ မှာမျိုးလည်း မဖြစ်စေချင်။ သူမ ...။ အပြည့်အစုံ ပြောရသော် ‘လင်းလက်လ’ဟူသော သူမ စိတ်မှာ အသက်သာ ဆုံး ဖြစ်စေမည့် စကားလုံးမျိုးကို သူ ရွေးချယ်၍ပြောချင်ပါသည်။ အမှန်ကို နည်းနည်းကွန့်ပြီး ပြောရတဲ့ မြောက်ပင့်စကား မျိုးပြောရင် ကောင်းမလားဟုလည်း စဉ်းစားမိသည်။

“ကျွန်တော့် ဘဝမှာ ခင်ဗျားလောက် လှပပြည့်စုံတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး မတွေ့ဖူးခဲ့တာ အမှန်ပါ ...။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ လက်ထပ်သွားဆိုရင် တစ်လောကလုံးက ယောက်ျားတွေ ပျော်ရွှင်ကြပါလိမ့်မယ် ...။ ကျွန်တော့် လို မိုက်မိတဲ့ ညဖျင်းတဲ့ ယောက်ျားမျိုးနဲ့ လွဲရတဲ့အတွက်

ခင်ဗျားလည်း တစ်နေ့မှာ ‘ငါ သိပ်ကံကောင်းပါလား’ လို့ နှစ်ထောင်းအားရ ကျေနပ်မိပါလိမ့်မယ် ...”

အင်း ... ဒါဆိုရင်တော့ နည်းနည်းပေါတောတော နိုင်သွားမလား ...။ သူ့အတွေးတွေ ထိုသို့ ယောက်ယက်ခတ်နေ ဆဲမှာ လင်းလက်လကတော့ ပန်ခွက်ထဲက စထရော်ဘယ်ရီ ဖျော်ရည်ကို ပိုက်နှင့် မျှင်းသောက်ရင်း သူ့ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်နေပါသည်။

သူမရဲ့ မျက်လုံးတွေက စူးရှတောက်ပ ရဲရင့်သည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိသော မျက်ဝန်းမျိုးတွေပင်။ ရှိုးတိုးရှုန်တန် မဝံ့မရဲပုံစံမျိုးကို သူမထဲမှာ လုံးဝမတွေ့ဖူးခဲ့ပါ။

“ရောင်ဝါ ...”

“ခင် ... ခင်ဗျာ”

သူပြောဖို့ ကြံနေတုန်းမှာ သူမက ခေါ်လိုက်တာ မို့ သူ ရင်ထိတ်သွားသည်။

“ရောင်ဝါ ကြည့်ရတာ မွန်းကို တစ်ခုခု ပြောချင်နေတဲ့ ပုံပဲ၊ ပြောချင်တာမှ သာမန်ပြောချင်တာမျိုးတောင် မဟုတ်ဘူး၊ ဒီနေ့ ဒီနေရာမှာ ဒီလိုလူကို မပြောလို့ကို မဖြစ်တော့တဲ့ စကားမျိုးကို ပြောဖို့ အားယူနေရတဲ့ပုံစံ မျိုးပဲ၊ ပြောရမှာတော့ အားနာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပြော

လို့လည်း မဖြစ်လို့ ပြောကိုပြောရပါတော့မယ်ဆိုတဲ့ နင် တင်တင်ပုံစံမျိုးကြီး ဖြစ်နေတယ်”

ဟ ... အကဲခတ်တာ တော်လှချည်လား ...။
ရောင်ဝါက ကျိတ်၍ လက်ဖျားခါသွားပါသည်။ လင်းလက်လ
ဟာ လျှော့တွက်လို့ရသော မိန်းကလေးမျိုးမဟုတ်တာတော့
သေချာသည်။

“ကျွန်တော် မလင်းလက်လကို ပြောစရာတော့ ရှိပါ
တယ်”

“အဟင်း ...”

သူမက သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်၍ပြုံးသည်။ ဘာဖြစ်
လို့ ပြုံးပါလိမ့်ဟု သူတွေးဆမှာ သူမက နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြုံး
လိုက်ပြန်သည်။

“ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင်ဗျ”

“ရောင်ဝါ အခေါ်အဝေါ်ကို ရယ်ချင်လို့ပါ။ မွန်းဝန်းကျင်
က လူတွေက မွန်းကို ‘မလင်းလက်လ’ လို့ ဘယ်သူမှ
မခေါ်ကြဘူးလေ၊ ဗာချိုက ‘လင်းလက်’ တချို့က
‘လင်းလင်း’ ...၊ တချို့ကတော့ ‘လ’ ကို အဖျားဆွတ်
ပြီး moon (မွန်း) လို့ ခေါ်ကြတယ်၊ မွန်းကလည်း
ကိုယ့်ကိုယ်ကို မွန်းလို့ပဲပြောတယ်၊ မင်း တို့ကိုခေါ်ဖို့

အသင့်တော်ဆုံးက မွန်းပဲ၊ မင်းအိမ်ကလူတွေအားလုံးက
လည်း တို့ကို မွန်းလို့ပဲခေါ်ကြတယ်လေ ...”

မလွယ်ပါလား ... မွန်း ...။ ထားပါတော့ ... မွန်း
ဆိုလည်း မွန်းပေါ့။ ဒီနေ့ ဒီအချိန်မှာ ပြောစရာရှိတာ ပြောပြီး
သွားရင် ရှေ့ဆက် မွန်းနေစရာမှ အကြောင်းမရှိတော့တာ ...။

“မွန်းလို့ ကျွန်တော်ခေါ်တာ အသင့်တော်ဆုံးဆိုပေမယ့်
မွန်း ကျွန်တော့်ကို မင်းလိုပြောတာကတော့ မသင့်တော်
ဘူးထင်တယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ မွန်းက ရွယ်တူပဲလေ ...”

“မင်းမှာ သူငယ်ချင်း ရှိလား”

“ဗျာ ...”

“မင်းမှာ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းတွေရှိလားလို့ မေး
တာ”

“ရှိတာပေါ့၊ မရှိဘဲ နေပါမလား”

“အဲ့ဒီ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မင်းနဲ့က သက်တူရွယ်တူတွေပဲ
လား”

“မတိမ်းမယိမ်းတွေပေါ့ ...”

“ဒါဆို သက်တူရွယ်တူလို့ ပြောလို့ရတယ် မဟုတ်လား၊
အဲ့ဒီ မင်းသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စကားပြောရင် ဘယ်လိုပြော
ကြလဲ”

“ဘာကို ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ”

“ဟေ့ကောင် ... မင်းက ငါက ဆိုတာမျိုး ပြောလား၊

‘ခင်ဗျား’ ‘ကျွန်တော်’ ပြောလား”

“မင်း-ငါ’ပဲ ပြောတာပေါ့”

“မွန်းလည်း အဲဒီလိုပဲ ပြောတာပေါ့၊ မွန်းနဲ့ မင်းလည်း
ရွယ်တူ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းပြောသလို ပြော
လိုက်တာလေ ... ဟုတ်ပြီလား”

ထားမါတော့။ ပြောချင်သလိုသာ ပြောတော့ ...။

နောက်လည်း ရှေ့ဆက်ပတ်သက်နေစရာမှ မလိုတော့တာ ...။

ဒီနေ့ ဒီနေရာမှာ ပြောစရာရှိတာပြောပြီးရင်တော့ ဘိုင့်ဘိုင့်ပါ
မွန်း ...။

“ကဲ ... မင်းပြောချင်တာ ပြောလို့ရပြီ ရောင်ဝါ”

သူမက မေးကလေးဆတ်ကာ စတိုင်လ်ကျကျ
လေး လှမ်းပြောလိုက်သည်။ သူမရဲ့ အသံ၊ လေယူလေသိမ်း၊
မျက်လုံးအကြည့်က အစ စမတ်ကျသည်။ အရာအားလုံးကို
သိနားလည်ပြီးသားဆိုတဲ့ ပုံမျိုး။

“ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ...”

“အိုကေ ... ရပြီ”

“ဗျာ ...”

သူမက လက်ဖဝါးစာစ်ဖက် ထောင်ဖြန့်ထားမြစ်
ရင်း ခပ်သာသာလေးပြောသည်။ သူ ... သူမကို နားမလည်စွာ
ကြည့်မိသည်။

“မွန်း ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“မင်း ဘာပြောမယ်ဆိုတာ မွန်း သိပြီလို့ပြောတာ ...”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ”

“ကျွန်တော် ပြောမယ့်စကားကို ခင်ဗျားက ဘယ်လို
ကြိုသိနိုင်မလဲ၊ အကြားအမြင် ဆရာမမှ မဟုတ်တာ ...”

“အကြားအမြင်ဆရာမ မဟုတ်မပေမယ့် အာရုံစူးစိုက်
ထားရင် အနည်းနဲ့အများတော့ မွန်းဆနိုင်တာပဲ၊ မွန်း
က မင်းနဲ့အတူ ဒီဆိုင်လေးမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် စတိုင်
ကတည်းက မင်းရဲ့ အကြည့်၊ မင်းရဲ့ မျက်နှာထား၊
မင်းရဲ့ ကိုယ်နေဟန်ထား ... အားလုံးကို အသေးစိတ်
ကျကျ အာရုံစူးစိုက်ထားတယ်၊ ဒီတော့ မင်း ဘာပြော
တော့မယ်ဆိုတာကို တွက်ဆနိုင်တယ်”

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော် မပြောတော့ဘူး၊
ကျွန်တော်ပြောမယ့် စကားကို ခင်ဗျားပဲ ပြောပြတော့”

“လောင်းမလား”

“ဗျာ...”

“မွန်း ပြောတာ မှန်ရင် မွန်းရဲ့ တောင်းဆိုမှုတစ်ခုခုကို မင်း လိုက်နာရမယ်၊ မွန်းပြောတာမှားရင် မင်းရဲ့ တောင်းဆိုမှု တစ်ခုခုကို မွန်း လိုက်နာပေးမယ်”

“ကောင်းပြီလေ ...”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ဆီက ဘာများ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး တောင်းဆိုနိုင်မှာမို့လို့ လဲဟု တွေးကာ လင်းရောင်ဝါက ခေါင်းညိတ်သဘောတူလိုက်သည်။

“အိုကေ ... ဒါဆို မွန်းပြောမယ်၊ မင်း အခု မွန်းကို အကြောင်းအရာ နှစ်ခု အသိပေးပြောပြချင်နေတယ်၊ ပြီးတော့ ... မွန်းဆီကနေ အကူအညီတစ်ခု တောင်းချင်နေတယ်”

မွန်းက လက်နှစ်ချောင်း တစ်ခါထောင်၊ လက်ညှိုးတစ်ချောင်း တစ်ခါထောင်ပြပြီး ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ပြောလိုက်သည်။ သူ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပါသည်။

“နံပါတ် တစ် ... မင်း မွန်းကို လက်မထပ်နိုင်တဲ့ အကြောင်းကို မျက်နှာပူ အားနာစွာနဲ့ ပြောမယ်၊ နှစ် ... မင်းမှာ ချစ်သူရှိနေပြီးဖြစ်လို့ လက်မထပ်နိုင်တာပါဆိုတဲ့

ဖြေရှင်းချက် ပေးမယ်၊ သုံး ... မင်းကို မွန်းက နားလည်ပေးဖို့ တောင်းပန်ပြီး လူကြီးချင်း၊ သဘောတူထားတဲ့ ကိစ္စကို မွန်းဘက်က စပြီး ငြင်းပယ်ပေးဖို့ အကူအညီ တောင်းမယ်၊ သမားရိုးကျ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားထဲက မဲပြာပုဆိုး ခပ်ရိုးရိုး ဇာတ်ဝင်ခန်းတွေလိုပဲပေါ့၊ မွန်းပြောတာ မှန်ရဲ့လား ရောင်ဝါ ...”

သူ ထူးဆန်းသော ထိုမိန်းမကို တအံ့တဩ စိုက်ကြည့်နေလိုက်မိပါသည်။ သူမကတော့ နားလည်ရခက်သော အပြုံးတစ်မျိုးဖြင့် စန်းကန်ထဲက ပိဇ္ဇာတစ်ချပ်ကို လှလှပပ ဖြတ်နေသည်။ ပြီးတော့မှ ပိဇ္ဇာတစ်စိတ်ကို ခက်ရင်းနှင့် ထိုးယူရင်း မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်ကာ ...

“ဘယ်လိုလဲ ... ပြောပါဦး၊ မွန်းပြောတာ မှန်ရဲ့လားလို့”

လင်းရောင်ဝါက သက်ပြင်းချမိသည်။ ပြီးတာပဲလေ ... ကိုယ်ပြောဖို့ခက်နေတဲ့ကိစ္စကို သူပြောလိုက်တော့ ပြီးတာပေါ့။

“မှန်ပါတယ် မွန်း၊ အဲဒီအတိုင်းပါပဲ၊ အဲဒီအတိုင်း အသိပေး တောင်းဆိုပြီး အဲဒီအတိုင်းပဲ အကူအညီတောင်းချင်ပါတယ်”

“ခက်တာက မွန်း လက်မခံနိုင်တာပဲ”

“ဗျာ...”

“မင်း သဘောအတိုင်း မွန်း လိုက်လုပ်မပေးနိုင်တော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ...”

“ခင်ဗျာ...”

လင်းရောင်ဝါက အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေပေမယ့် သူမကပိစာကို လှလှပပလေး ဝါးပြီး အအေးတစ်ဝိုက်စာလောက် စုပ်သောက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အနားက တစ်ရှူးစလေးကို လက်ညှိုး လက်ခံလယ်နှင့် ညှပ်ယူပြီး နှုတ်ခမ်းကို သေသေ သပ်သပ် တို့သုတ်လိုက်သည်။ သူမ ကြည့်ရတာ အေးအေးဆေးဆေး။ ဘဝနဲ့ချီပြီး အရေးကြီးသည့်ကိစ္စ ပြောနေတာနဲ့မတူ...။ ထမင်းစားရင်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါး အလွှာပသလွှာပ ပြောနေသလို ပုံစံမျိုး။

သွေးအေးတာလား... ဟန်ဆောင်ကောင်းတာလား။

“မွန်း အရှင်းဆုံးပဲ ပြောပါမယ်၊ မင်း တောင်းဆိုတဲ့ အတိုင်း မွန်း လိုက်လုပ်မပေးနိုင်ပါဘူး ရောင်ဝါ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မွန်း၊ မွန်း အဘွားရဲ့ သဘောထားကို မွန်းလည်း မလွန်ဆန်နိုင်လို့လား...။ မွန်းဘက်မှာ ဘာ အခက်အခဲ ရှိနေလို့လဲ...”

“မွန်းရဲ့ အခက်အခဲက မွန်းကိုယ်တိုင်ကိုက မင်းတို့ မငြင်းချင်တာပဲ ရောင်ဝါ...”

“ဗျာ...”

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ သူ့အံ့သြမှုက ဆုံးခန်းတိုင် သွားသည်။ ဒါ့ထက် အံ့သြစရာမရှိတော့သော အံ့သြမှုမျိုးဖြင့် သူ သူမကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

“မင်းက ငြင်းစေချင်ပေမယ့် မွန်းက မငြင်းချင်ဘူးလေ၊ အဲဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ...”

သူ ဘာပြောရမှန်းမသိ...။ မမျှော်လင့်ဘဲ အလစ် ဝင်တိုက်ခံရတာမို့ ခံစစ်ကိုလည်း ပြင်ဆင်မလာမိခဲ့။ ဒီလို ကြုံရလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝထင်မထားခဲ့ပါ။ သူ ဒီလိုပြောရင် သူမ ဘက်ကလည်း မာနတလူလူဖြင့် လက်ခံလိမ့်မည်ဟုသာ ထင် ထားခဲ့ပါသည်။ အကယ်၍ သူမဘက်က ရှက်ရမ်းရမ်းလာလျှင် တော့ တောင်းပန်ဖို့သာ ပြင်ဆင်လာခဲ့မိတာပင်...။

ခုတော့... သူမက တည်ငြိမ်ပြတ်သားစွာ သူ့ကို ရင်ဆိုင်နေသည်။ စိန်ခေါ်နေတယ်လို့တောင် ပြောရမလားပဲ...။

“မင်းမှာလည်း မင်း သဘောထားရှိသလို မွန်းမှာလည်း မွန်းရဲ့ သဘောထားဆိုတာ ရှိတယ်လေ...”

သူ သက်ပြင်းချမိရင်း...

“မွန်းရယ်... ကျွန်တော်က မွန်းလောက်တောင် မပြည့်စုံ တဲ့ သူပါ၊ မွန်း အဘွားနဲ့ ကျွန်တော်အဘွားက သိပ်ချစ်

ကြလို့သာ မွန်းနဲ့ ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်ပေးဖို့ စိစဉ်ကြ
ပေမယ့် အခြေအနေချင်းယှဉ်ရင် မွန်းတို့ဘက်က အများ
ကြီးသာတာပါ။ မွန်းမှာက အလှရော ... ပညာရော ...
ဥစ္စာပစ္စည်းအရကော အရမ်းပြည့်စုံပါတယ်။ ကျွန်တော့်က
ခုမှ ကြိုးစားနေရတုန်း ... ၊ ဘာမှ သိပ်မပြည့်စုံသေးတဲ့
သူတစ်ယောက်ပါ။ မွန်းနဲ့ဆို သိပ်တောင်မထိုက်တန်လှ
ပါဘူး။ ကျွန်တော့်လို လူတစ်ယောက်ကို ငြင်းမိတဲ့အတွက်
မွန်းမှာ နောင်တရစရာအကြောင်း မရှိပါဘူး။”

“မွန်း အခု မင်းသဘောကို ဆန့်ကျင်ပြီး ပြောနေတဲ့
အတွက်လည်း ဘယ်တော့မှ နောင်တရမှာ မဟုတ်ဘူး
ရောင်ဝါ”

သူ စိတ်ရှုပ်လာပါသည်။

“အဲဒီတော့ အခု ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ မွန်း”

“မင်း ချစ်သူနာမည် ဘယ်သူလဲ ...”

“ဗျာ ...”

“နာမည်လေး၊ မင်း ချစ်သူ နာမည် ...”

“ပုလဲနှစ် ...”

“မင်း ပုလဲနှစ်နဲ့ မွန်းကို မိတ်ဆက်ပေးပါ”

“ဟာဗျာ ... ကျွတ် ...”

သူ သူမကို စိတ်ပျက်သလို ကြည့်မိပါသည်။

“မင်းအတွက် သိပ်ခက်ခဲနေလို့လား ရောင်ဝါ”

“ခင်ဗျားပဲ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ဗျာ”

“မင်း မိတ်ဆွေနဲ့ မင်းချစ်သူကို မိတ်ဆက်ပေးတယ်လို့
သဘောထားနိုင်ရင် ဘာမှမခက်ခဲပါဘူး။ စိတ်ကို ရှင်းရှင်း
ထားတတ်ဖို့ပဲ လိုတာပါ”

သူ စိတ်အိုက်လာကာ ဆံပင်တွေကို သပ်တင်
လိုက်မိရင်း...

“ခင်ဗျားအနေအထားက တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်
နဲ့ အတိုက်အခံ အပြိုင်အဆိုင်ဖြစ်ရမယ့် အနေအထား
မဟုတ်ပါဘူး မွန်း ... ၊ ကျွန်တော်ကလည်း မိန်းကလေး
နှစ်ယောက် အပြိုင်လှရလောက်အောင် တန်ဖိုးမကြီးပါ
ဘူး။”

“တန်ဖိုးကြီးတယ်၊ မကြီးဘူးဆိုတာ မင်းဆုံးဖြတ်ဖို့ မလို
ပါဘူး။ ဒီကိစ္စဟာ ရုံးထွက်ပွဲစဉ် တစ်ခုပါ”

“ခင်ဗျာ ...”

“တန်ဖိုးနိမ့်ကျသွားတဲ့ သူက အလိုလို ဘေးရောက်သွား
မှာပဲလေ။ ခုနေတော့ အားလုံး သူတန်ဖိုးနဲ့သူ ရှိနေကြ
ပါတယ်”

သူ သူမကို စေ့စေ့ကြည့်၍ အကဲခတ်လိုက်မိရင်း ...

“မွန်း... မွန်း မာနကို ကျွန်တော် ဆွဲခဲ့မိလို့လား...”

“ဘယ်လို... မင်း မေးခွန်းကို မွန်း နားမလည်ဘူး”

“မွန်းလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် ငြင်းမိလို့ မွန်း မာနကို ထိပြီး မခံချင်စိတ်နဲ့ ခုလို အတိုက်အခံလုပ်နေသလားလို့ပါ”

“ဝတ္ထုတွေ ရုပ်ရှင်တွေကတော့ အဲဒီလိုမျိုးတွေ ရေးတတ်ရိုက်တတ်ကြပါတယ်”

“ဟာ... ခင်ဗျားဗျာ... ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော့်ကို ဆေးကြပ်နံကြပ်ဖြစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့လားဗျာ”

“မင်း မွန်းကို ကတိတစ်ခု ပေးထားပြီးပြီနော် ရောင်ဝါ”

“ဗျာ... ဘယ်တုန်းက ပေးထားမိလို့လဲ၊ ဘာကတိလဲ”

“ဟော... မေ့တတ်လိုက်တာ၊ စောစောတုန်းကပဲ မင်း မွန်း လောင်းထားခဲ့တာ၊ မွန်း ပြောတာမှန်ရင် မွန်းရဲ့ တောင်းဆိုမှုတစ်ခုခုကို မင်း လိုက်နာပါ့မယ်ဆိုတာပေါ့”

“ခင်ဗျားက ဘာတောင်းဆိုမှာလဲ...”

“မွန်း ဘာတောင်းဆိုမယ်ဆိုတာက အရေးမကြီးပါဘူး မွန်း ဘာပဲ တောင်းဆိုတောင်းဆို ကတိအတိုင်း မင်း ဘက်က လိုက်နာရတော့မှာပဲလေ ... ရောင်ဝါရဲ့”

သူ သူမကို စိတ်ပျက်လက်လျှော့စွာ ကြည့်ရင်း သူမရဲ့ တောင်းဆိုမှုကို စောင့်စားနေရသည်။ သူမကတော့ အထိတရိုအပြုံးလေးကို နှုတ်ခမ်းမှာ ဆင်မြန်းထားလျက်ပင် ...

ရောင်ဝါရှေ့က လုံးဝမသောက်ရသေးသော ကော်ဖီ နွတ်ကတော့ အေးစက်နေပြီ။

သူမရှေ့က အအေးခွက်ကတော့ ပြောင်ရှင်းနေသည်။ ပီဇာကလည်း တစ်လုတ်စာပဲ ကျန်တော့သည်။ သူမက ဇက်ကျန် ပီဇာစိတ်ကလေးကို ခက်ရင်းဖြင့် ထိုးစားလိုက်ပြီး နောက် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြောလိုက်ပါသည်။

“ထွေထွေထူးထူး ထပ်မတောင်းဆိုပါဘူး ရောင်ဝါ ... အကြောင်းစုံဖွင့်ပြောပြီး ပုလဲနစ်ကို မွန်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဖို့ပဲ တောင်းဆိုမှာပါ ...”

အပိုင်း (၁)

လင်းလက်လ ...။

လင်းလက်လကို ရောင်ဝါဘဝထဲသို့ ဇွတ်အတင်း
ဆွဲခေါ်လာခဲ့သူက ရောင်ဝါအဘွား ‘ဒေါ်ကျော့ကျော့’ ဖြစ်ပါ
သည်။ အဘွားဆိုလို့ ဆံပင်ဖြူတစ်ဝက် မည်းတစ်ဝက်ကို ဆံထုံး
ဆုံးပြီး ရင်ဖုံးအင်္ကျီ ဘရိကိတ်လုံချည်နဲ့ပဝါထူထူ ခြုံထားတဲ့
တုန်တုန်ရင်ရင် ပုံစံမျိုးကို ပြေးမမြင်စေလိုပါ ...။

ရောင်ဝါအဘွားဟာ ဟော့ရှော့ အဘွား ...။

အဘွားက သူ့ဆံပင်တွေ တစ်ဝက်တစ်ပျက် ဖြူ
လှာကတည်းက ...

“ကွက်ပြီး ဖြူနေတာနဲ့စာရင် တစ်ခေါင်းလုံး ဖြူတာက
ပိုမိုက်တယ်၊ ငါ့ကို ဗျူတီဆလွန်းတစ်ခုခု လိုက်ပို့ပေး
ကြစမ်းဟေ့”

ဟု ဆိုကာ သူ့ဆံပင်တွေအားလုံးကို ဖွေးဖွေးဖြူ
အောင် ဆိုးပစ်လိုက်သည်။ အဘွားရဲ့ ဆံပင်ပုံစံက ကုပ်ဝဲရဲ့
ဆံပင်အရှည်ကို အလယ်ခွဲ တိတိပပလေး ခွဲကာ အဖျားမှာ
လိတ်ထားသည့် ပုံစံမျိုး။ ပြီးတော့ အဘွားက လုံချည်ဝတ်သူ
မဟုတ်။ ဘောင်းဘီရှည်ပွပွတွေနှင့် ဘလောက်(စ်)အင်္ကျီ အပွင့်
အဆင် အရောင်လွင်လွင်လေးတွေ၊ တီရှပ်အင်္ကျီတွေကို ဝတ်
သည်။ အနက်ရောင် လေဒီရှူး အပျော့အပါးလေးတွေ စီးသည်။
လမ်းလျှောက်ဟန်ကသာ ကွကွကားကားနှင့် အဘွားကြီးပုံပေါက်
ပေမယ့် လူပုံကတော့ တကယ့် ဟောရှော့ ...။

ပြီးတော့ ... အဲဒီ ဟောရှော့အဘွားရဲ့ဩဇာက
တစ်အိမ်လုံးအပေါ် သက်ရောက်နိုင်သည်။ အဘွားရဲ့ စိတ်နောက်
ကိုယ်ပါ တဖွတ်ထိုးဆန်မှုတွေက ခုချိန်မှာ ရယ်စရာ စိတ်ညစ်
စရာ ဖြစ်ရပေမယ့် တစ်ချိန်က အဘွားဟာ အလွန်ထက်မြက်ခဲ့
သူ၊ ဗေဗေ ဆက်ခံဖို့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို စတင်ထူထောင်
ပေးခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အဘွားရဲ့ ဩဇာကို
မလွန်ဆန်ရဲကြဘဲ ချစ်ကြောက်ရိုသေခဲ့ရတာပင် ...။

အဘွားဟာ အသက် ၇၀ သာ ကျော်ပေမယ့်
စိတ်ကတော့ မလျော့ ...။ စိတ်ဆောင်လို့ပဲလား မသိ ... ကျန်း
ကျန်းမာမာ သွက်သွက်လက်လက်နှင့် သတိလည်း မမေ့ ...။

မနက် မနက်ဆို သူ့အရွယ် အဘွားကြီးတွေနှင့်ချိန်းကာ ကန်
တော်ကြီးထဲမှာ လမ်းသွားလျှောက်သည်။ အဘွားကြီးအချင်းချင်း
သာမက လူငယ်တွေနှင့်လည်း အပေါင်းအသင်းလုပ်သည်။
ခေတ်လူငယ်တွေရဲ့ ဘမ်းစကားတွေကို အဘွား အကုန်သိသည်။
သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သုံးနှုန်းတတ်တာမို့ အိမ်သားတွေက အဘွား
မမြင်အောင် ကျိတ်ကျိတ်ပြုံးရသည်။

တစ်မနက်မှာ အဘွားက ပုံမှန်ထက် ပို၍ အလှ
တွေ ပြင်ဆင်ကာ သူ့အခန်းမှ ထွက်လာပါသည်။ စတိုင်လ်
ဘောင်းဘီရှည် အနက်၊ ပန်းဆီရောင် ကုတ်အင်္ကျီလက်ရှည်၊
လေဒီရှူး(စ်) အနက်နှင့် မိချောင်းသားရေ လက်ကိုင်အိတ်ကို
လက်မှာချိတ်ထားသည်။ ဖြူဖွေးနေသော ဆံပင်တိုတိုကို ပွပွ
ဖောင်းဖောင်း ခွေခွေလိမ်လိမ်ကလေး ပုံသွင်းကာ နေကာမျက်မှန်
အမည်းကြီး တပ်ထားသည့် အဘွား ပုံစံက တကယ့်ကို အမိုက်
စား ...။

ထိုအမိုက်စား အဘွားက ကွတတ ကားတားတား
လျှောက်လာရင်း ရောင်ဝါကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“မြေးရေ... ရောင်ဝါ ... လာဟေ့ ... လေဆိပ် သွားရ
အောင်”

“ဟင် ... လေဆိပ်ကို ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ၊ ဝါး ...
ဘွားဘွားကြီးက အပြတ်မိုက်နေပါလား”

၇ ည ခ င • ၇ အ င ကို က်

၇၂၈၆၁၃၆၈၆၈၆၈

အဘွားက ဒီနေ့မှ ပို၍ သဘောတွေကောင်းနေ၊
တက်ကြွ မြူးရွှင်နေသည်။ လေဆိပ်ကိုသွားသည့် လမ်းတစ်
လျှောက် ကားပေါ်မှာ မေရှင်ရဲ့ 'ရှေးရေစက်' သီချင်းကို ခပ်
တိုးတိုး ဆိုညည်းလာသည်။

မြေးအဘွားနှစ်ယောက် လေဆိပ်ထဲကို ဝင်လာ
တော့ အဘွားက အရင် ရှေ့ကနေ ကွတကွတ လျှောက်ဝင်
သွားသည်။ လေယာဉ်ဆိုက်ရောက်ချိန် ရောက်တော့လည်း မှန်
နံရံအတွင်းဘက်ကို လည်ပင်းရှည်မျှော်ငေးရင်းဟိုနားက သွား
ရပ်မျှော်လိုက်၊ ဒီနားက သွားရပ်မျှော်လိုက်နှင့် မျက်စိနောက်
လောက်အောင် ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။ အနီးတစ်ဝိုက်က
လူတွေကလည်း အဘွားရဲ့ ခပ်ဆန်းဆန်း ပုံစံကို လှမ်းကြည့်
ပြုံးစုန်းနေကြပါသည်။

ရောင်ဝါကတော့ အဘွား ဒီလောက် ထက်သန်
မျှော်လင့်နေသူဟာ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးများပါလိမ့်ဟု သိချင်လာ
မိပါသည်။

ခဏနေတော့ ထွက်ပေါက်ဘက်မှ နိုင်ငံခြားသား
တွေရော မြန်မာတွေပါ ခရီးဆောင်အိတ် တင်ထားသည့် တွန်း
လှည်းလေးတွေကို တွန်းလှက် အလျှိုအလျှို ထွက်လာနေကြပါ
သည်။ ရောင်ဝါက အဘွားမိတ်ဆွေဟာ ဘယ်သူများ ဖြစ်နိုင်

မလဲဟု မှန်းဆလှမ်း မျှော်ကြည့်နေဆဲမှာ အဘွားရဲ့ လက်
တစ်ဖက်က လေထဲသို့ မြောက်တက်သွားသည်။

“ဟိုင်း ... ရှင်းရှင်း”

“ဟိုင်း ... ကျော့ကျော့”

အဘွားက လက်တစ်ဖက်ကို လေထဲမှာ တအား
ကို လှုပ်ယမ်းနေသည်။ အဘွားလိုပဲ လက်စေ့ယမ်း နှုတ်ဆက်
နေသူဟာ ...

အဟား ... ဒီတစ်ယောက်ကလည်း ထူးထူးဆန်း
ဆန်းထဲကပါလား ...။ ထိုအဘွားကို အတွေ့မှာ ရောင်ဝါ
စိတ်ထဲကနေ ‘ဟိုက်’ ခနဲ အော်ရင်း ရယ်ချင်သွားရပါသည်။

ထိုအဘွားရဲ့ ဆံပင်တိုတိုက ရွှေဝါရောင် ...။
ဘေးခွဲ ခွဲကာ အထပ်အထပ်ညှပ်ထားပုံက ဟိုတုန်းက ခိုင်ယာနာ
မင်းသမီးရဲ့ ဆံပင်လို ပုံကျလှပနေသည်။ အဖြူရောင်ချည်သား
စကန် ရှည်ရှည်ကားကားကြီးနှင့် အစိမ်းဖြောရောင် ဘလောက်စ်
လက်ပြတ်ကို ဝတ်လျက် ကြိုးသိုင်းဖိနပ်ပါးကို စီးကာ ကြိုး
ရှည်ရှည် အိတ်သေးသေးလေးကို စလွယ်သိုင်းလွယ်ထားသော
ထိုအဘွားဟာ ရောင်ဝါအဘွားနှင့် သက်တူ ရွယ်တူလောက်
ပင် ...။ နိုင်ငံခြားမှာ အနေကြာခဲ့လို့ နိုင်ငံခြားသူ အဘွားကြီး
တွေ ပုံစံမျိုး ပေါက်နေပေမယ့် မျက်နှာကတော့ မြန်မာဆန်
သည်။

“ကျော့ကျော့ ...”

“ရှင်းရှင်း ...”

အဘွားနှစ်ယောက်ဟာ ရုတ်တရက် ပြေးဖက် လိုက်ကြပြီး တစ်ယောက်ရဲ့ပခုံးကို တစ်ယောက်က အားပါးတရ ကြီးပုတ်ခတ် နှုတ်ဆက်လိုက်ကြပါသည်။ ပြီးတော့ တစ်ယောက် ခါးကို တစ်ယောက်ဖက်ကာ ဆွတဆွတ ဖြစ်နေကြပြန်သည်။

ရောင်ဝါက ရွှေရောင်ဘွားဘွားနဲ့ ရွှေရောင်ဘွားဘွား နှစ်ယောက်ကို ပြုံးကြည့်ရင်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ပေးနေ ဆဲမှာ ရွှေရောင်အဘွားရဲ့ နောက်နားဆီက ရောင်ဝါကို ကြည့် နေသည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံကို သတိပြုမိသွားပါသည်။

သူမက ရွှေရောင်အဘွားရဲ့ နောက်မှာ တွန်းလှည်း လေးကို ကိုင်၍ရပ်နေရင်း ရောင်ဝါကို ပြုံးတုံ့တုံ့ စိုက်ကြည့်နေ သည်။ သူမအကြည့်က ရှုရှုတတ ရှိလှတာမို့ မျက်လုံးချင်း ဆုံခိုက်မှာ သူ အိုးတိုးအမ်းတမ်း ဖြစ်ရပါသည်။ သူမက ရွှေရောင် အဘွားနှင့် အတူပါလာသူ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

သူမက လှသည်။ ပြီးတော့ ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်။ ခူးအတိ ဂါဝန်စိမ်းပုပ်ပုပ်အရောင် ခပ်ကျပ်ကျပ်လေးနှင့် ကြက် သွေးရောင် တိရှပ်အကျပ်ပေါ်မှာ လိမ္မော်ရောင် ကုတ်အင်္ကျီရှည် ကို ကြယ်သီးဖွင့်၍ ထပ်ဝတ်ထားပြီး ခြေသလုံးတစ်ဝက်ထိ

ညှပ်သော လည်သာဖိနပ်ရှည်ကို ဝတ်ထားသည်။ အထပ်ထပ် လေးတွေ ဖွာလန်နေသော ဘေးခွဲဆံပင်က မဟော်ဂနီရောင် ချော့ချောသမ်းနေသည်။ ဆံပင်အဖျားစလေးတွေက ပခုံးတစ်ဖိုက် ပေါ် ကျော့ပေါ်မှာ စင်းဖြာကျနေသည်။ သမင်ရောင် ကြိုးရှည် ညှပ်အိတ်ကို လွယ်ကာ တွန်းလှည်းကိုင်၍ ရပ်နေသော သူမကို သိပ်လှပြီး စမတ်ကျသူဟု သူ အသိအမှတ် ပြုရသည်။

“ကျော့ကျော့ ... သူက ယူမြေ့ လင်းရောင်ဝါလား”

“ဟုတ်တယ် ရှင်းရှင်း”

“အိုး ... မိုင်ဂေါဒါ၊ ထင်ထားတာထက်ကို ကြည့်ကောင်း နေပါလား၊ ဗဲရီးစမတ်ပဲ ...၊ ဒီပုံအတိုင်းဆို အဲဗရီးသင်း အိုကေမှာပဲ ...၊

“အိုး ... ဟိုး ... ဟိုး ... ခုမှ စဉ်းစားမိတယ်၊ လင်းရောင်ဝါဆိုတော့ အိုင်မြေ့ရဲ့ နာမည်နဲ့ သဘော တရားချင်း သိပ်မကွာပါလား၊ အိုင်မြေ့ နာမည်က လင်းလက်လ တဲ့၊ အင်္ဂလိပ်လိုတော့ မွန်းလို့ ခေါ်တာပေါ့၊ လင်းရောင်ဝါက နေ ဆိုရင် အိုင်မြေ့က လင်းလက်တဲ့ လက်လေးပေါ့၊ မွန်းရေ ... လာ ... အဘွားနား လာခဲ့ ဦး ...”

“မြေ့ ... ရောင်ဝါ ... လာ ... လာ ... ဒီနားကို”

ရွှေရောင်အတွားက လှမ်းခေါ်တာမို့ သူမကအတွား
နားသို့ ကပ်သွားသည်။ ရွှေရောင်အတွားက သူမလက်ကို လှမ်း
ဆွဲသည်။ ရောင်ဝါရဲ့ ငွေရောင်တွားတွား ခေါ်ကျော့ကျော့က
လည်း ရောင်ဝါလက်ကို လှမ်းဆွဲခေါ်လိုက်ပါသည်။

“မြေးလေး... မွန်း၊ ဒါ ... အတွားသိပ်ချစ်တဲ့ အတွား
သူငယ်ချင်း ခေါ်ကျော့ကျော့တဲ့၊ ကျောင်းတုန်းကဆို
ကျော့ကျော့နဲ့ ရှင်းရှင်းအတွဲက ကျော့ရှင်းတဲ့ သူငယ်ချင်း
နှစ်ယောက်ဆိုပြီး အရမ်းကျော်ကြားခဲ့တာပေါ့၊ အတွား
တို့ အချင်းချင်း သိပ်ချစ်ခဲ့ကြလွန်းလို့ တချို့က အချစ်
တော်တွေလိုတောင် စွပ်စွဲချင်ခဲ့ကြတာ”

“မြေး... ရောင်ဝါ ... ဒါ အတွားသူငယ်ချင်း ခေါ်ရှင်းရှင်း
တဲ့၊ သူက အမေရိကားကလူနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး ဟိုမှာ
လိုက်နေခဲ့ရတာ နှစ်ပေါင်းများစွာပေါ့ကွယ်၊ သူ့အမျိုး
သားက မြန်မာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဟိုမှာ အလုပ်လုပ်တာ
ကြာပြီဆိုတော့ ဟိုမှာပဲ အခြေချလိုက်ကြတာ၊ ရှင်းရှင်းက
အစောပိုင်းတုန်းက နှစ်နှစ် သုံးနှစ် တစ်ခေါက်ဆိုသလို
ပြန်လာဖြစ်သေးပေမယ့် ခုနောက်ပိုင်း မပြန်ဖြစ်တာ
ဆယ်နှစ်ရှိပြီလေ၊ ခုမှပဲ အတွားတို့ ပြန်ဆုံခွင့်ရတာ...”

“မြေးလေး မွန်း... သူက ကျော့ကျော့ မြေးလေး လင်း
ရောင်ဝါလေး၊ မချောဘူးလား... အဟင်း... ဟင်း...”

“ဟင်း ဟင်း... မြေး ရောင်ဝါ ... သူက ရှင်းရှင်း
မြေးမလေး လင်းလက်လတ်၊ မလှဘူးလားကွယ်...”

အတွားနှစ်ယောက်ရဲ့ စကား အသွားအလာကို
အကဲခတ်ရင်း ထိုအတွားနှစ်ယောက် ဘာကိုရည်ရွယ်နေကြသလဲ
ဆိုတာကို ရောင်ဝါ သဘောပေါက်လာပါသည်။ ရောင်ဝါလိုပဲ
လင်းလက်လည်း သဘောပေါက်မှာပင် ...။ ရောင်ဝါက
ရှက်အမ်းအမ်းနှင့် လင်းလက်လက်ကို အားနာသလို မျက်နှာပူ
သလို ဖြစ်မိပေမယ့် သူမကတော့ ပုံမှန်ပင်...။

အတွားနှစ်ယောက်က စကားတွေ ရေပက်မဝင်
အောင် ပြောရင်း လေဆိပ်ထဲမှ ထွက်လာသည်။ လင်းလက်လ
က အတွားရှင်းဘေးမှာ၊ ရောင်ဝါက အတွားကျော့ဘေးမှ ခြံရံ၍
လျှောက်ထွက်လာနေဆဲမှာ ရောင်ဝါဖုန်းသံ မြည်လာပါသည်။
လူနှစ်ဆီက ဖုန်းမို့ ရောင်ဝါက အတွားနောက်မှာ ခြေလှမ်း
ဆုံးလှမ်းစာလောက် ဆုတ်ချန်နေခဲ့ရင်း ဖုန်းဖွင့်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို...”

“အလင်းရေ... အလင်း ဖုန်းကို နှစ် ခေါ်နေတာကြာပြီ၊
အလင်း ဘယ်ရောက်နေလဲ...”

“လေဆိပ်မှာ... အတွား ဧည့်သည် လာကြိုလို့ လိုက်ဖို့
ပေးနေတာ နှစ်ရဲ့”

“ဒါဆို အဘွားနဲ့ အတူရှိနေတာပေါ့၊ အလင်း အဘွားက တော်တော်မလွယ်ဘူး၊ ဟိုတစ်ခါ အလင်းတို့အိမ်ဖုန်းကို နှစ် ဆက်တုန်းက နှစ်ကို ဟောက်ထုတ်တယ်၊ အလင်း ဖုန်းပြောနေတာမြင်ရင်လည်း ဘယ်သူလဲ ဘယ်ဝါလဲ၊ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲလို့ စပ်စဉ်းမှာ မဟုတ်လား၊ နှစ် ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်၊ အလင်း နောက်မှ ပြန်ဆက် လိုက်တော့ ...”

ရောင်ဝါက ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး ရှေ့ကသွားနှင့်နေ သော အဘွားတို့ဆီ လှမ်းကြည့်တော့ လင်းလက်လက ရောင်ဝါ ဘက်သို့ သမင်လည်ပြန် ကြည့်၍ တစ်ချက်ပြူးလိုက်ပြီး ရှေ့ ဘက် ပြန်လှည့်သွားသည်။ လင်းလက်လရဲ့ အပြုံးကြောင့် ရောင်ဝါစိတ်ထဲ မလုံမလဲဖြစ်သွားသည်။ သူမအပြုံးက ရောင်ဝါ ရည်းစားနဲ့ ဖုန်းပြောတာကို ‘ငါသိပါတယ်’ ဟု ပြုံးသောအပြုံး မျိုးလားဟု ထင်လိုက်မိသည်။

ရောင်ဝါက သူတို့နောက်သို့ မိအောင်လိုက်လာ ခဲ့ပြီး ...

“အဘွားတို့ ဒီရှေ့မှာပဲ ခဏရပ်စောင့်နေနော်၊ ကျွန်တော် ကားပါကင် ထိုးထားတာ သွားမောင်းယူလာခဲ့မယ်”

“ဟဲ့ ... မြေး ... မင်းက တို့ကို အိုနာကျိုးကန်း လမ်းဆွဲ

ဘူတာရောက်နေတဲ့ အဘွားကြီးတွေလို့ ထင်နေတာ လား”

“ခင်ဗျာ ...”

အဘွားဒေါ်ရှင်းရှင်း စကားကြောင့် ရောင်ဝါက ခြေလှမ်းတုံ့ရပ်သွားသည်။

“မြေးရယ် ... မင်းက ရှင်းရှင်းပြောလည်း ပြောစရာပဲ ကိုး၊ ကားပါကင်က ဘယ်လောက်ဝေးမှာမို့လို့လဲ၊ လမ်း လျှောက်သွားရင်လည်း ရောက်တာပဲဟာ၊ လူဆိုတာ အသက်ကြီးလို့ဆိုပြီး သက်သက်သာသာ နေလွန်းရင် ပိုပြီး အခိုမြန်တယ်ကွယ်၊ သူလည်း ဟိုမှာ လမ်းလျှောက် စက်နဲ့ လမ်းလျှောက်တုန်း၊ အဘွားလည်း ဒီက ကန်တော် ကြီးမှာ လမ်းလျှောက်တုန်းပဲဟာ၊ ကဲ ... ကဲ ... လာ လာ ... လမ်းလျှောက်သွားရအောင်၊ အထုပ်အပိုးတွေ ကိုတော့ မင်းဘာသာသယ်ခဲ့၊ ဘယ်လောက်မှ မလေး ဘူး”

အဘွားနှစ်ယောက်က ရှေ့ကနေ ကျော့ကျော့ရှင်း ရှင်း လမ်းလျှောက်ထွက်သွားတာမို့ ရောင်ဝါနှင့် လင်းလက်လ တ လက်ရေရှုံတွေ့ကို ဆွဲကာ ကားဆီလျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်အထိ သူမနှင့်စကားမပြောဖြစ်။ သူမကလည်း ရောင်ဝါ

ကို မကြာခဏ ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် လုပ်နေမယ့် စကား
စ, မလာသေးပါ။

ကားပေါ်ရောက်တော့ အဘွားနှစ်ယောက်က နောက်
ခန်းမှာ အတူထိုင်ကြသဖြင့် လင်းလက်လက ရောင်ဝါ ဘေးမှာ
ထိုင်လိုက်ရပါသည်။

ကားမောင်းထွက်လာတော့ လင်းလက်လက ထိုင်
ခုံခါးပတ်ကို ဆွဲယူကာ သူမခါးမှာပတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့
ရောင်ဝါဘက်ကို လှည့်ကြည့်ကာ...

“ခါးပတ် ပတ်ဖို့ မေ့နေတာလား...”

ဟု ပြောပြီး ရောင်ဝါနားဘေးက ထိုင်ခုံခါးပတ်
ကို ဆွဲယူပတ်ချိတ်ပေးလိုက်လေသည်။

သူမ အပြုအမူက မြန်ဆန်လွန်းတာမို့ သူ အံ့သြ
မှင်သက်သွားရပါသည်။ သူမခန္ဓာကိုယ်လေး ဖျတ်ခနဲ နီးကပ်
လာတာ၊ ထိုင်ခုံခါးပတ်ကို ကျွမ်းကျင်လျင်မြန်စွာ ဆွဲချိတ်ပေး
လိုက်တာက လျှပ်တစ်ပြက် ကာလလေးမှာပင်။ သူမ ပုံစံက
ဘာမှ မထူးဆန်းသော အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်လိုက်ရသလိုမျိုး။
သူ့မှာတော့ အားနာအိုးအမ်းလျက် ကျန်ရစ်ရပါသည်။

ပြီးတော့... သူမထဲက ရလိုက်သော ရေမွှေးနံ့ဟာ
သူ့ဆွတ်နေကျ ရေမွှေးနံ့နှင့် အတူတူပဲဆိုတာ သတိပြုမိလိုက်

သည်။ သူ့ရေမွှေးက Valentino ။ ဘွားကျော့ သူငယ်ချင်းက
သူ့မွှေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် ပို့ပေးသော ရေမွှေးဖြစ်ပါသည်။
ဒါဆို ဘွားရှင်းပေးတာ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ ဘွားရှင်းက ရောင်ဝါ
တို့ပေးသည့် ရေမွှေးမျိုးကို သူ့မြေး လင်းလက်လဖို့ပါ ပေးခဲ့ပုံ
ရပါသည်။ သူက သူမဘက်ကို လှည့်ကြည့်ပြီးပြန်ရင်း...

“ဒီမှာက နိုင်ငံခြားသား တချို့ကလွဲရင် ကားထိုင်ခုံ
ခါးပတ် သိပ်ပတ်လေ့မရှိဘူးလေ၊ မော်ဒယ်နီမိုနီကား
တွေမှာ ထိုင်ခုံခါးပတ်တောင် မရှိကြတော့ပါဘူး၊ ကား
ပြင်ကြရင်လည်း ထိုင်ခုံခါးပတ်ကို ဝယ်ထည့်တာ ပြင်
တာမျိုး မရှိဘူးလေ၊ ခါးပတ်ပတ်တဲ့ အကျင့်မှ မရှိကြ
ဘဲကိုး”

“ဪ... ဪ... ဟိုမှာတော့ မဖြစ်မနေ ပတ်ကြတယ်
လေ”

သူမက ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတံ့၍ ပြောလိုက်ပြီး
လမ်းဘေးမြင်ကွင်းတွေကို ကြည့်ကာလိုက်လာသည်။

အဘွားဒေါ်ရှင်းရှင်းတို့ တည်းမည့် အိမ်ရှေ့ရောက်
တော့ အဘွားနှစ်ယောက်က စကားတပြောပြောနှင့် အိမ်ထဲသို့
ဝင်သွားနှင့်သည်။ ရောင်ဝါက ကားနောက်ပိုက်ဖွင့်ကာ ပစ္စည်း
တွေကို ချနေဆဲ လင်းလက်လက အနားမှာလာရပ်ကာ...

www.burmeseclassic.com

“ရောင်ဝါ ... မနက်ဖြန်အားရင် မွန်းကို မြို့တစ်ပတ်
ကားမောင်းပို့ပေးနိုင်မလား၊ မွန်း ဒီကိုမရောက်တာကြာ
တော့ လမ်းတွေနဲ့ နေရာသစ်တွေကို မသိတော့ဘူးလေ၊
အဘွားကလည်း သွားလာဖို့ အခက်အခဲရှိရင် မင်းကို
အကူအညီတောင်းဖို့ မှာထားလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်တော် ပို့ပေးပါမယ်”
“အိုကေ ... သင့်ခံယူ ...”

သူမက ကျေးဇူးစကားဆိုပြီး လက်ရေရှိတစ်လုံး
ကို ဆွဲကာ ရှေ့မှဝင်သွားနှင့်သည်။ သူ သူမကိုလှမ်းကြည့်ရင်း
သက်ပြင်းချကာ ခေါင်းကို ကုပ်ဖွလိုက်မိပါတော့သည်။

“မြေးရေ ... မွန်းက မင်းအတွက်ပဲကွယ်”

“ဗျာ ...”

“မဗျာနဲ့၊ ဘွားပြောတာ သေသေချာချာ နားထောင်ပြီး
ရင် ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့၊ မင်းတို့ အူဝဲလေးအရွယ်
ကတည်းက အဘွားနဲ့ ရှင်းရှင်းက မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို
ကြီးလာရင် ပေးစားဖို့ သဘောတူထားကြတာ၊ အဘွား
မသိအောင် မင်း ရည်းစားထားနေတယ်ဆိုရင်လည်း သား
မှာ ရည်းစားရှိလို့ ငြင်းပါရစေတို့ ဘာတို့ လာမပြောနဲ့၊
ဒီခေတ်ကြီးမှာ ရည်းစားထားတော့ တစ်ယောက်၊ ညား
တော့ တစ်ယောက်ဆိုတဲ့ ကိစ္စတွေဟာ ဘာမှမဆန်းဘူး”

အဘွားက ဇွတ်ဗျာ ... ဇွတ်။ ရောင်ဝါ တကယ်ပဲ
စိတ်စွပ်လာပါသည်။ နေရာတကာ သူ့သဘောနဲ့သူ ဇွတ်ယှပ်

ချင်လှတဲ့ အဘွား။ ခုလည်း ရောင်ဝါအိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို ဇွတ်လုပ်လာပြန်သည်။

ရောင်ဝါက ဘယ်လို ဆင်ခြေပေးပြီး ငြင်းရင် ကောင်းမလဲဟု ခဏစဉ်းစားကာ ...

“အဘွားရဲ့ မွန်းက နိုင်ငံခြားမှာ အကြာကြီးနေလာတော့ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုတွေ ဘာတွေ သိပ်နားမလည်ဘဲ ခေတ် ရှေ့ပြေးနေမှာပေါ့။ ဒီအရွယ်တောင်ရှိပြီဆိုတော့ ဟိုမှာ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ဒိတ်လုပ်တာတို့ ဘာတို့၊ ဒီထက် ပိုဆိုးရင် လစ်ဗင်းတူဂဲသားတို့ ဘာတို့ ...”

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... တစ်ဖက်သားအကြောင်း သေချာမသိ ဘဲ ရမ်းပြောမနေနဲ့၊ ဘွားက မြေးထက်တောင် ပိုစဉ်းစား တတ်သေးတယ်၊ မွန်းက ဟိုမှာနေလေမယ့်သူ အဘွားရဲ့ အုပ်ထိန်းသွန်သင်မှုနဲ့ ကြီးပြင်းလာတာ ...”

“သူ့အဘွားကိုယ်တိုင်က ခေတ်ရှေ့ပြေးနေတာ”

“မြေးက ရှင်းရှင်းရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုနဲ့ ပုံစံကိုကြည့် ပြီး ပြောတလား၊ လူတစ်ယောက်ကို အပေါ်ယံကြည့်ပြီး မဆုံးဖြတ်လေနဲ့၊ ရှင်းရှင်းက ခေတ်ရှေ့ပြေးတာမဟုတ် ဘူး၊ ခေတ်မီတာ၊ ခေတ်နဲ့အညီ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဝတ်စား ဆင်ယင်တတ်ပေမယ့် မြန်မာစရိုက်ကို ဘယ်တော့မှ

မမေ့ဘူး၊ သူတို့အိမ်မှာဆို အမြဲ မြန်မာစကားပဲ ပြော တယ်၊ သူ့သမီးကိုလည်း ဟိုက မြန်မာမိသားစု အချင်း ချင်းထဲက မြန်မာယောက်ျားနဲ့ပဲ ပေးစားထားတယ်၊ သူ့ သမီးက မွေးတဲ့ သူ့မြေး မွန်းကို ငယ်ငယ်လေးကတည်း က မြန်မာစာ ရေးတတ် ဖတ်တတ်အောင် သူ့ကိုယ်တိုင် သင်တယ်၊ မြန်မာစာအုပ်တွေ ပေးဖတ်တယ်၊ မြန်မာ စာတ်ကားတွေ ကြည့်ခိုင်းတယ်၊ မြန်မာနိုင်ငံကို မကြာ ခဏပြန်လာခိုင်းတယ်၊ မွန်းက ဟိုမှာနေလေမယ့် မြန်မာမှု စရိုက်နဲ့ လုံးဝ ကင်းကွာမနေဘူး၊ ဘယ်ယောက်ျားလေး နဲ့မှလည်း date မထွက်ဖူးဘူး”

“သူ့ဘာသာ ထွက်လည်း ကိုယ်မြင်ရတာမှ မဟုတ်တာ ဘွားရဲ့”

“ငါ့မြေး လင်းရောင်ဝါ၊ မင်း ဘာအကြောင်းပြချက်မှ မပေးနဲ့တော့၊ ဘွားပြောတာကိုသာ အေးအေးချမ်းချမ်း လက်ခံလိုက်တော့ ...”

အဘွားက သူ့ထုံးစံအတိုင်း ဇွတ်တရွတ် အမိန့် ချမှတ်သည်။

ရောင်ဝါမှာ လတ်တလော ဆုံးဖြတ်ချက် ဘယ် လိုချရမှန်းမသိသေးဘဲ အဘွား သဘောကျ အလိုက်သင့် နေနေ ရသည်။

နောက်တစ်နေ့မှာ လင်းလက်လက်ကို သွားခေါ်ကာ မြို့လုံးအနှံ့ ကားလျှောက်မောင်းရင်း နေရာသစ်၊ ဆိုင်သစ်၊ ရှေ့ပင်းစင်တာ အသစ်တွေကို လိုက်လံပြသရသည်။

သူမနှင့်အတူ သွားလာရတာ ကျောမလုံလှပါ။ ပုလဲနှစ် သိလျှင် ပြဿနာတက်မှာ စိုးရသေးသည်။ အတူသွား လာရင်း သူမနှင့် အဘွားချင်း သဘောတူထားသည့် ကိစ္စကို ဘယ်ကဘယ်လို စဉ်းရင် ကောင်းမလဲဟု စဉ်းစားရသည်။ ချက်ချင်းကြီး ငြင်းပြန်ရင်လည်း သူမအပေါ် မဉ်ညှာရာကျဦး မည်။ သူမနှင့်အတူ သွားလာနေရခိုက်မှာ ပုလဲနှစ်ဆီက ဖုန်းတွေ ခဏခဏ ဝင်လာတတ်တာမို့ တိုးတိုး တိုးတိုးနှင့် တိတ်တခိုး ချောမော လှည့်ပတ်ပြောနေရသည်။ ရောင်ဝါသဘောကတော့ ဒီကိစ္စကို ကိုယ့်ဘာသာ အဆင်ပြေအောင် ဖြေရှင်းမည်။ ပုလဲနှစ် ကိုတော့ အသိမပေးတော့ဘူးဟု စဉ်းစားထားပါသည်။

ခုလို သူမနှင့်အတူ သွားလာနေရတာကို ပုလဲနှစ် သိလျှင် မလွယ်ပါ။

နှစ် ...

နှစ်ဟု သူ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ခေါ်ရတဲ့ သူ့ချစ်သူ ပုလဲနှစ်ဟာလည်း သွက်လက်ချက်ချာ ထက်မြက်သူကလေးဝင်း နှစ်နဲ့ သူ ချစ်ခဲ့ကြတာ နှစ်နှစ်နီးပါး ရှိခဲ့ပြီ။

နှစ်နဲ့ ရောင်ဝါ စတွေ့ကြတာက ရောင်ဝါဖွင့်ထား သော အင်တာနက်ဆိုင်လေးမှာပင်။ နှစ်က နိုင်ငံခြားက သူ့ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ဖုန်းပြောဖို့၊ အင်တာနက်ကြည့်ဖို့၊ e-mail ခို့ဖို့ ရောင်ဝါဆိုင်သို့ ရောက်ရောက်လာရင်း ဆိုင်မှာရှိနေတတ် သော ရောင်ဝါနှင့် ဆုံဆည်းရင်းနီးခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ ချစ်သူ တွေ ဖြစ်လာခဲ့ရပါသည်။

နှစ်နဲ့ ချစ်သူဖြစ်နေကြတာကို ရောင်ဝါအိမ်က သိ၊ ရောင်ဝါကလည်း အသိမပေးပါ။ အိမ်မှာ အဘွားဆန္ဒက သာ အရေးပါဆုံးဆိုတာ ရောင်ဝါသိသည်။ အဲဒီအဘွားက ရောင်ဝါသဘောနှင့် ရောင်ဝါ ရှာလာသည့် ရည်းစားကို အမျိုး ချိုး စစ်ဆေးအပြစ်ရှာမှာလည်း ကြောက်သည်။ ဆတ်ဆတ်ကြ လေး ပုလဲနှစ်နှင့် ဇွတ်တရွတ် အဘွားတို့ အတိုက်အခံဖြစ်ကြ မှာကို မလိုလားသဖြင့် အချိန်ယူရင်း တဖြည်းဖြည်း အဘွား ကြည်ဖြူအောင် နားသွင်းသွားဖို့ စိတ်ကူးထားကာမှ အခု လင်း လက်လလို ခြောက်ပစ်ကင်းတမျှ မိန်းမလုက ပေါ်လာပြန်တော့ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းကို မသိတော့ပါ။

ရောင်ဝါရဲ့ ပုလဲနှစ်လည်း လှပါသည်။ သို့သော် လင်းလက်လလို ဝံ့ကြွားပေါ်လွင်၍ အဆင့်မြင့် စမတ်ကျသော အလှမျိုးတော့ မဟုတ်။ ခေတ်ဆန်စူးရှစွာ လှပသူဟုတော့ ပြောလို့ ရပါသည်။

လင်းလက်လနှင့်အတူ အပြင်သွားလျှင် တစ်သက်လုံးက ပတ်ဖို့စိတ်မကူးသော ထိုင်ခုံခါးပတ်ကို မပတ်ချင်ဘဲပတ်ရသည်။ သူမက သူမ ခါးပတ်ပတ်ပြီးတိုင်း ရောင်ဝါကို လှမ်းလှမ်းကြည့်တတ်တာမို့ပင် ...။

ထိုရက်ပိုင်းထွေမှာ ရောင်ဝါအဖို့ရာ တော်တော်လေး စိတ်ကျဉ်းကြပ်ရပါသည်။ အဘွားက လင်းလက်လတို့ မြေးအဘွားကို အိမ်မှာ ထမင်းဖိတ်ကျွေးရင်း အိမ်သားတွေနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ဖေဖေနဲ့ မေမေရော ရောင်ဝါ ညီမလေးကပါ သူမကို သဘောကျ ခင်မင်သွားကြသည်။ မေမေက သူမကို ကြည်လင်စူးရှ ထက်မြက်ပါးလှပသူဟု ကောက်ချက်ချသည်။ ညီမလေးကတော့ ပြုံးစေ့စေ့နှင့် သူ့ကိုလာနောက်သည်။

“ကိုကို ... မမမွန်းက အရမ်းချစ်စရာကောင်းတာပဲ၊ ညီမလေးတော့ မမမွန်းကို ယောက်မတော်ချင်တယ်”

ရောင်ဝါက ညီမလေးကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ ညီမလေးက ပြုံးစေ့စေ့နှင့်ထွက်သွားသည်။ ညရောက်တော့ အဘွားက ရောင်ဝါအခန်းထဲဝင်လာကာ မက်လုံးပေးပြန်သည်။

“မြေး ... ဒီမှာကြည့်စမ်း ...”

အဘွားကြည့်ခိုင်းသည့် အထုပ်ကို သူလှမ်းကြည့်

ထိုက်တော့ အဘွားက အနီရောင်ကတ္တီပါစနှင့် ထုပ်ထားသော အထုပ်ကလေးကို ဖြည့်ပြသည်။ အထုပ်ထဲမှာ ကြယ်သီးတစ်စုံကို တွေ့ရသည်။

“မြေး ... သေချာကြည့်စမ်း၊ ဒါက အဘွား အပျိုတုန်းကတည်းက အဘွားရဲ့ ရင်ဖုံးအင်္ကျီမှာ တပ်ဝတ်ခဲ့တဲ့ ကြယ်သီးတွေ ...”

“ဪ ... ကျောက်ကြယ်သီးတွေပဲ၊ လှတယ်နော်ဘွားဘွား”

“ဟဲ့ ... စိန်နဲ့ ကျောက်တောင် မခွဲခြားတတ်ဘူးလား၊ ဒါ-စိန်ကြယ်သီးဟဲ့၊ စိန်မှ ရိုးရိုးစိန် မဟုတ်ဘူး၊ ရှားပါးတဲ့ ရှေးစိန်တွေ၊ မင်း မင်္ဂလာဆောင်ရင် ဘွားက ဒီစိန်တွေအားလုံး လက်ဖွဲ့မှာ ...”

“တကယ်လား ဘွားဘွား ...”

“တကယ်ပေါ့ မြေးရဲ့”

“ကျွန်တော် ဘယ်သူနဲ့ဆောင်ဆောင် လက်ဖွဲ့မှာပေါ့နော်”

“မဟုတ်ဘူး မြေးရဲ့၊ မွန်းနဲ့ ဆောင်မှ လက်ဖွဲ့မှာ”

ရောင်ဝါက ဘွားမမြင်အောင် နှာချောင်းရှုံ့ရင်း ခေါင်းကုပ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့ ... ကတ္တီပါအနီစတုရန်း

အဘွားရဲ့ စိန်တွေကို ကြည့်ရင်း စိတ်ကူးယဉ်မှာ နှစ်ကို ဆင်တူ
နေမိပါသည်။

ဘွားက ...

“မြေးနဲ့ ပေးစားဖို့ မွန်းကလွဲရင် ဘွား ဘယ်သူ့ကိုမှ
စိတ်မကူးဘူးကွယ် ...”

ဟု ပြောရင်း သူ့စိန်ထုပ်ကို ပြန်သိမ်းသွားသည်။

ရောင်ဝါက အဘွားကို ဘယ်နည်းနဲ့ လွန်ဆန်ရ
မွန်း မသိတာမို့ ဖေဖေကို စစ်ကူခေါ်ကြည့်မိပါသည်။

“ဖေဖေ ... ဘွားဘွားက ဇွတ်ပဲ၊ ကျွန်တော့်ကို မွန်းနဲ့
အတင်းပေးစားနေထယ်”

“မင်းက မယူချင်ဘူးလား”

“မယူချင်ဘူး ဖေဖေ၊ သားမှာ ရည်းစားရှိတယ်”

“မင်းအမေနဲ့ ငါ ယူတုန်းကလည်း ငါ့မှာ ရည်းစား
ရှိတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် မင်းအဘွားပေးစားလို့ မင်းအမေကို
ယူလိုက်တာပဲ၊ အဆင်ပြေတာပဲလေ၊ မင်းအမေ ဘယ်
လောက်တော်သလဲ၊ တို့အိမ်ထောင်ရေး ဘယ်လောက်
သာယာတယ်ဆိုတာ မင်းအမြင်ပဲ၊ မင်းအဘွားက အိမ်
ထောင်ဘက် အရွေးတော်တယ်ကွ၊ အဘွားစကားကိုသာ
မင်း နားထောင်လိုက်ရင် ဖေဖေတို့လိုပဲ မင်း စိတ်ချမ်း
သာရလိမ့်မယ်”

ဖေဖေကို စစ်ကူခေါ်ကာမှ ပိုဆိုးသွားပါသည်။

ရောင်ဝါဘက်မှာ ဘယ်သူမှမရှိကြ။ ရောင်ဝါက
နုနုညှိုးညှိုးတယ် ပြောလည်း နာမည်လေးတောင် မမေးကြ ...။
အလုံးက မွန်းကိုသာ စုပွဲပေးနေကြပါသည်။

အဘွားက နည်းမျိုးစုံသုံးကာ မွန်းနဲ့ ရောင်ဝါကို
အိပ်အောင် ကြံစည်ပါသည်။

ဝေလီဝေလင်း မနက်ခင်းတစ်ခုမှာ ရောင်ဝါအခန်း
တံခါးကို လာခေါက်သံကြားရသဖြင့် အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် တံခါး
သွားဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ အဘွားက ခြေသလုံးတစ်ဝက်ထိ ရှည်
သော အားကစားဘောင်းဘီအဖြူ၊ စပို့ရှပ်အနက်နှင့် ဦးထုပ်
အနက်လေး ဆောင်းလျက် ရောင်ဝါ အခန်းတံခါးဝမှာ လန်း
ဆန်းဆန်းဆန်း ရပ်နေသည်။

“မြေး ... မျက်နှာ မြန်မြန်သွားသစ်၊ အဝတ်အစားလဲ၊
ဘွားနဲ့ လမ်းလျှောက်လိုက်ခဲ့ ...”

“အား ... မလိုက်ပါရစေနဲ့ အဘွားရာ၊ သား အိပ်ရေး
မဝသေးလို့ပါ၊ အရင်နေ့တွေကလည်း ဘွားရဲ့သူငယ်ချင်း
ဘွားဘွားကြီးတွေနဲ့ ချိန်းပြီးသွားတာ မဟုတ်လား၊ ဒီနေ့
လည်း အဲလိုပဲ သွားလိုက်နော် ဘွားဘွား၊ သား ပြန်အိပ်
တော့မယ်၊ ဂွဒ်မောနင်းနော် ဘွားဘွား၊ တာ့တာ”

ရောင်ဝါက တာတာလေးပြကာ အခန်းတံခါးထိ
ပြန်ဆွဲပိတ်တော့ အဘွားက တံခါးကို ပြန်ဆွဲထားရင်း ...

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဒီလို ညာတာပါထား လုပ်လို့ မရဘူး
လေ၊ မြေး မလိုက်ရင် ဘွားက မင့်အဖေကို သွားနှိုးပြီး
ခေါ်မှာ၊ မင့်အဖေ အိပ်ရေးပျက်လို့ ဒေါသထွက်ရင်
အဲဒီဒေါသက မင့်ဆီပုံကျမှာ ...”

“ဟာ ... အဲဒီလိုတော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ ဘွားရာ”

“အေး ... ဒါဆိုလည်း အမြန် မျက်နှာသစ် အဝတ်အစား
လဲပြီး ထွက်လာခဲ့၊ ကပိုကရို ကဗျစ်ကညစ် လုပ်မလား
နဲ့နော်၊ ထရက်ဆုကို လှလှပပ ကျကျနနဝတ်ခဲ့ ...”

“မနက်အစောကြီး လမ်းလျှောက်တာ လှူပြင်မူလိုဘဲနဲ့”

ရောင်ဝါက ဘွားမကြားအောင် ခပ်တိုးတိုးပြောပြီး
အခန်းထဲ ပြန်ဝင် အမြန်မျက်နှာသစ်၊ အဝတ်အစားလဲပြီး ထွက်
လာရသည်။ အားကစားဘောင်းဘီရှည်ဖြူ၊ စပို့ရှပ်ဖြူ၊ ဖိနပ်
ဖြူဖြူနှင့် စတိုင်လ်ကျနေသော ရောင်ဝါကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး
ကြည့်ပြီးမှ ဘွားက သဘောကျတော်မူသွားသည်။

ကန်တော်ကြီးထဲ ရောက်တော့ ဘွားအကြံ
ရောင်ဝါ သိလိုက်ရပါသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် လမ်းပေါ်မှာ
ဆံပင်ဝါဝါ၊ အင်္ကျီဝါဝါ၊ ဘောင်းဘီဝါဝါနှင့် လျှောက်လာသော

အာ ရွှေရောင်ဘွားဘွား ဒေါ်ရှင်းရှင်း ...။ နောက်မှတော့
ဒေါ်ဖန့်ဖန့် တိရုပ်ပွပွလေးနှင့် ပေါင်လည်လောက် ချည်သား
ဘောင်းဘီတိုလေးကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဝတ်လျက် အေးအေးဆေး
ဆေး လျှောက်လာနေသူက လင်းလက်လ ...။

“မောနင်း ... ကျော့ကျော့”

“မောနင်း ... ရှင်းရှင်း”

အဘွားကြီးနှစ်ယောက် ဆုံတွေ့ လက်တွဲလိုက်ကြ
သည်။ စကားတွေ တွတ်တွတ် တွတ်တွတ် ပြောကြသည်။
ရှုကနေ ကွတ ကွတ လျှောက်ကြသည်။ နောက်မှာ ရောင်ဝါ
နှင့် လင်းလက်လတို့ ယှဉ်တွဲကျန်ရစ်ရသည်။

မွန်းက ပြုံးပြသဖြင့် သူလည်း ပြုံးပြရပါသည်။

“ရောင်ဝါက မနက်တိုင်း အဘွားနဲ့ အတူလျှောက်နေကျ
လား”

“ဒီနေ့မှ အဘွား ဇွတ်နှိုးပြီး ခေါ်လို့ ပါလာတာပါ၊
မလင်းလက်လကိုရော အဘွားက ဇွတ်နှိုးခေါ်လာတာ
လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မွန်းကိုယ်တိုင်က လိုက်ချင်လို့ လိုက်
လာတာ၊ ရောင်ဝါလည်း ပါမယ်ဆိုလို့လေ ...”

သူ့စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။ သူမကို

အကဲခတ်သလိုကြည့်မိတော့ သူမက ပြောရိုးပြောစဉ် စကား တစ်ခုကို ပြောလိုက်သလိုပင် ...။

ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးကို လှမ်း၍ ဖူးမြင်နိုင်သည် တံတားရှည်ကြီးထိပ်နားရောက်တော့ သူမက ရပ်တန့်လိုက် သဖြင့် ရောင်ဝါသည် သူမနံဘေးမှာ ရပ်နေလိုက်သည်။ အဘွား နှစ်ယောက်နဲ့ ပိုဝေးသွားသည်။

သူမက ဘုရားဆီ လှမ်းမျှော်ငေးကြည့်ရင်း ...

“ဒီနေရာလေးကို မွန်း သိပ်သဘောကျတာပဲ၊ ဒီနားလေး မှာ ရပ်ပြီး ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက် ရင် စိတ်ထဲမှာ သာယာငြိမ်းချမ်းသွားသလိုခံစားရတယ်”

ရောင်ဝါက ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိတာမို့ ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ သူမနားမှာပဲ ငြိမ်ငြိမ်လေး ရပ်နေမိသည်။ သူမက ရောင်ဝါကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပြုံးယောင် ယောင်ပြုကာ ဘုရားဘက်သို့ ပြန်လှည့်ငေးမျှော်ရင်း ...

“မနက်ဖြန် မနက်စောစော မွန်းကို ဘုရားလိုက်ပို့ပေး နိုင်မလား ရောင်ဝါ”

ဟု လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ရုတ်တရက်မို့ သူ ဘယ် လိုပြန်ဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ သူမက ဆက်ပြောသည်။

“ဘုရားကအပြန် မနက်စောစော မုန့်ဟင်းခါးကောင်း

ကောင်းလည်း စားချင်တယ်၊ မုန့်ဟင်းခါး မစားရတာ ကြာပြီလေ ...။ မွန်းကို မုန့်ဟင်းခါး ကျွေးနိုင်မလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွေးနိုင်ပါတယ်”

ရောင်ဝါက ယောင်တောင်ပေါင်တောင်လေး ခေါင်း ညိတ်လိုက်မိပါသည်။ မကျွေးနိုင်ဘူးလို့ ပြောလိုမှမကောင်းဘဲ။ ဘုရားကအပြန် မုန့်ဟင်းခါး ကျွေးမယ်ဆိုတော့ ဘုရားကိုပို့ဖို့ တိစ္ဆကိုပါ အတည်ပြု ခေါင်းညိတ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားပါသည်။

အဘွားကောင်းမှု အကြောင်းပြုကာ ထိုနေ့မနက် က သူမနှင့်အတူ ယှဉ်တွဲ၍ ကန်တော်ကြီးတစ်ခွင် ပြုပြင်အောင် လမ်းလျှောက်ခဲ့ရပါသည်။

“အဘွား ကျွန်တော် မွန်းကို ဘုရားလိုက်ပို့မလို့၊ အဘွား
ရော လိုက်ခဲ့ပါလား။”

“မလိုက်တော့ဘူး၊ မြေးတို့ဘာသာ သွားကြ”

“အဘွား လမ်းလျှောက်ဖို့ ခေါ်တုန်းကကျတော့ သား
လိုက်ရတယ်”

“ဪ... အဲဒါက ဘွားနဲ့အတူ မြေးလိုက်လာမှ မွန်းနဲ့
မြေးနဲ့ တွေ့ကြရမှာမို့လို့ မြေးကို ခေါ်ရတာ၊ အခုက
အဘွား မလိုက်လည်း မြေးတို့ဘာသာ တွေ့ရမှာဆိုတော့
ဘွားပါဖို့ မလိုတော့ဘူး”

ဘွားက အဲဒီလို လူလည်ကျပါသည်။

ဘုရားသွားသည့် ထိုနေ့မနက်မှာ သူမက ပုံစံလေး
ပြောင်းလာသည်။

မဟော်ကနီရောင်သမ်းနေသည့် ဆံပင်တွေကို နောက်
ဆုတ်စည်းထားပြီး ရှေ့ဆံပင်တွေကို နီညိုရောင် ဘီးကုပ်အပြား
ကြီးကြီးဖြင့် လှန်တင်ထားသည်။ ချည်သားပတ် စကတ်အရှည်
နဲ့ ရင်ဖုံးလက်ပြတ်လည်ထောင် ချည်သားအင်္ကျီက ကြယ်သီး
ကြီးကြီးတွေကြောင့် အမြင်တစ်မျိုးဆန်းနေသည်။ မြန်မာအင်္ကျီ
ဝတ်ထားပေမယ့် သူမပုံစံက မြန်မာဆန်မသွားပါ ...။ အထူး
အဖြင့် သူမရဲ့ လမ်းလျှောက်ပုံက မြန်မာ မဆန် ...။ သူမမှာ
ထူကြည်ခံရသည့် ဆွဲဆောင်မှုတစ်မျိုး ရှိ၍လား၊မသိ၊ သူမနဲ့အတူ
တွဲသွားတိုင်း ပုံမှန်ထက်ပို၍ လူအများက သတိထားကြည့်သွား
ကြသည်။

ရောင်ဝါကတော့ အဲဒီလို ထင်ပေါ်သည့်အသွင်
နဲ့သာ မိန်းကလေးနှင့်အတူ တွဲသွားတွဲလာ လုပ်နေတဲ့အတွက်
စိတ်ကျဉ်းကြပ်ရပါသည်။ ပုလဲနှစ်နဲ့ တွဲနေတာလည်း ကြာပြီမို့
သူ့ကိုရော နှစ်ကိုပါ သိသည့်သူ တစ်ယောက်ယောက် မြင်သွား
မှာလည်း စိုးရိမ်ရသည်။ စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ
အတူစားမိတာကမှ ရိုးရိုးမိတ်ဆွေပါဆိုတာ ဖြေရှင်းလို့ ရဦးမည်။
ခုလို မနက်အစောကြီး ဘုရား အတူလာတာကို နှစ် သိလိုက်
တော့ ရိုးရိုး မိတ်ဆွေပါဆိုတာ ကျိန်မြှောက်တောင် နှစ်က ယုံမှာ
မဟုတ်ပါ။ စိတ်ဆတ်သော ဂျစ်တူးတူး ကောင်မလေးက သူမ

ခေါက်တွဲ ဝန်းခိုင်းကြိုမှာကိုတော့ ရောင်ဝါက ကြောက်ရပါတယ်။

ဘုရားပေါ်မှာ ရောင်ဝါက မွန်းနှင့်ယှဉ်တွဲ၍ မသွားခဲ့ပါ။ မသိမသာလေး နောက်ချန် ချန်လျှောက်ရင်း စိတ်ကျဉ်းကြပ်နေရပါသည်။ သူမကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပုံစံလေးနှင့်ပင် ဘုရား တစ်ပတ်ပတ်ပြီး ဘုရားဖူးသည်။

ဘုရားက ပြန်ဆင်းလာတော့ သူမက ရောင်ဝါကို ခပ်ပြုံးပြုံး လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“မွန်း ဝိုက်ဆာနေပြီ၊ မုန့်ဟင်းခါးကျွေးမှာ သေချာပါတယ်နော်”

“သေချာမိတယ်၊ ပြည်ထောင်စုရိပ်သာလမ်းထဲက Feel မှာ လိုက်ကျွေးမယ်လေ၊ အဲဒီမှာ ဟင်္သာတမုန့်ဟင်းခါး ရတယ်၊ နေရာထိုင်ခင်းလည်း ကောင်းတယ်”

“အိုကေ ... သင့်(ခါး)”

သူမက ကားပေါ်တက်ထိုင်ပြီး ထိုင်ခုံခါးပတ် ပတ်သည်။ ပြီးတော့ ရောင်ဝါကိုလှမ်းကြည့်တာမို့ သူ ကမန်းကတန်း ခါးပတ် ပတ်ရသည်။

သူ ကားကို ပြည်ထောင်စုရိပ်သာလမ်းဘက်သို့ မောင်းလာခဲ့သည်။

ဦးဝိစာရလမ်းတစ်လျှောက်မှာ ကားရှင်းနေတာမို့ သူမက ရောင်ဝါဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ရင်း ...

“ကားမှန်တွေ ချလိုက်ပါလား ရောင်ဝါ၊ မနက်ခင်းလေ ရှုရတာပေါ့”

ဟု ပြောတာမို့ သူ ကားအဲကွန်းပိတ်ပြီး မှန်တွေ ခုစားလိုက်သည်။

သူမက ကားပြတင်းဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်ပြီး ဆာတစ်ချက်ရှုလိုက်သည်။ ပြီးတော့ လမ်းဘေးမြင်ကွင်းတွေကို လှမ်းကြည့်ရင်း လိုက်ပါလာသည်။

သူမကို ကြည့်ရတာ သက်သောင့်သက်သာ ရှိလှမိသည်။ ခုမှ တွေ့ရသည့် တစ်စုံတစ်ရာ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် သွားလာပြောဆိုနေတာနှင့် မတူ ...။ ဟိုအရင်ကတည်းက ခင်မင်ခဲ့ရသည့် သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို ဆက်ဆံသလိုမျိုး ရောင်ဝါကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဆက်ဆံသည်။ တရင်းတန်းဟန် ရှိသော်လည်း ကလက်တက်တက်ဟန်တော့ မရှိ။

သူမစိတ်ကိုတော့ သူ ခုထိ အကဲခတ်လို့ မရသေးပါ။ သူမ အဘွားက သဘောတူလိုသာ ရောင်ဝါနဲ့ တွေ့ဖို့ လိုက်လာခဲ့ရပေမယ့် သူမမှာရော ရောင်ဝါလိုပဲ ချစ်သူရှိမနေနိုင်ဘူးလား။ ချစ်သူရှိရန် အဘွားစကားကို နားထောင် ခေါင်း

www.burmeseclassic.com

ညီတော်မှာလား။ ဒါမှမဟုတ် ရောင်ဝါကို လက်ခံဖို့ သင့် မသင့်
လေ့လာဖို့ ရောင်ဝါနဲ့အတူ တွဲသွားတွဲလာရင်း လေ့လာနေတာ
လား ...။ ရောင်ဝါကို ငြင်းမှာလား၊ လက်ခံမှာလား ... ခန့်မှန်း
ရ ခက်လှပါသည်။

သူ့စိတ်ထင်တော့ သူမက ရောင်ဝါကို လိုလား
ဟန် ရှိသည်။

ရောင်ဝါနဲ့ တွေ့ချင်လို့ အဘွားနဲ့အတူ လမ်း
လျှောက်လိုက်လာတာ၊ ရောင်ဝါကို ဘုရားလိုက်ဖို့ခိုင်းတာတွေ
ဟာ သူ့ကို တွယ်ငြိတဲ့သဘောလား။ ဒါပေမယ့် သူမရဲ့ စကား
ပြောဟန်မှာ ရေလာမြောင်းပေးဆန်တာမျိုး မပါတာတော့ သေ
ချာသည်။

ရောင်ဝါ ဒီကိစ္စကို နှစ် မသိခင် ရှင်းတော့ ရှင်းရ
ပါမည်။ ကြာလာလေ ရှင်းရခက်လေတော့ မဖြစ်ချင်ပါ။ ရှင်းတဲ့
နည်းဟာ သူမကို မထိခိုက် မနာကျင်ဖို့တော့ အရေးကြီးပါ
သည်။

ဒီကိစ္စမှာ ကိုယ်ကယောက်ျားလေးမို့ ကိုယ်ကစပြီး
ငြင်းရမှာ တစ်ဖက်သား မိန်းကလေးကို အားနာလှပါသည်။
သူမက စတင်၍ ငြင်းဆူချင်လှပါသည်။ အဘွားနှစ်ယောက်ရဲ့
သဘောဆန္ဒ ဘယ်လိုရှိရှိ လူငယ်အချင်းချင်း နားလည်မှုရှိ

ငြင်းပယ်လိုက်လျှင်တော့ အဘွားတွေ လက်လျှော့သွားရဖို့သာ
မို့ပါသည်။

စောင့်ရမှာပဲ။
သူမ စငြင်းတဲ့အချိန်ကို စောင့်ရတော့မှာပဲ ...။
ရောင်ဝါက သက်ပြင်းခိုးရှိုက်လိုက်ရင်း ကားကို
ဖြည့်ထောင်စုရိပ်သာလမ်းဘက်သို့ ကွေ့ချိုးချလိုက်ပါသည်။

“မွန်းက မုန့်ဟင်းခါး ပဲကြော်နဲ့၊ မင်းရော ဘာစားမလဲ”
‘မင်း’ ... တဲ့။ ရောင်ဝါစိတ်ထဲမှာ ထိုအခေါ်အဝေါ်
ကြောင့် အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားပါသည်။

“ကျွန်တော်က နန်းကြီးသုတ် ...”
သူ မုန့်မှာပြီး ရေခွေးကြမ်းခွက်ကို ငဲ့နေဆဲမှာ
မုန့်ဝင်လာပါသည်။ ပုလဲနှစ်ဆီကမို့ သူ ရင်ထိတ်သွားသည်။
“ဟဲ ... ဟဲလို ...”

ဟဲလိုထူးရတာတောင် လျှာခလုတ်တိုက်ပါရဲ့ ...။
လင်းလက်လက ရေခွေးကြမ်း ငဲ့သောက်နေရင်းက သူ့ကို
မြှက်လွှာတစ်ချက် ပင့်ကြည့်သည်။

www.burmeseclassic.com

“အလင်း... အခု ဘယ်မှာလဲ”

အနှစ်အသံက ဆောင့်တောင့်တောင့်လေး ထွက်

လာသည်။

“အင်း... ဟို... ကိုယ်... မုန့်ဆိုင်မှာ...”

“မုန့်ဆိုင်မှာ... ! ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“မုန့်စားနေတာပေါ့”

“အလို... ထူးဆန်းလေစွ... ထူးဆန်းလေစွ၊ ဒီအချိန်ကြီး

အလင်း ဘယ်တုန်းက အိပ်ရာနိုးဖူးလို့လဲ၊ ဒီလောက်

စောစော ထပြီ ဆိုင်မှာ မုန့်သွားစားတယ်ဆိုတာ တော်

တော် ထူးဆန်းတယ်နော်၊ အလင်း တစ်ယောက်တည်း

စားနေတာလား...”

“ဪ... အင်း... ဟဲလို... ဟဲလို”

ရောင်ဝါက လိုင်းသိပ်မမိလို့ အပြင်ထွက်လာရ

သလို ပုံဖမ်းကာ လင်းလက်လနားမှ ထလာရပါသည်။

“ဟဲလို... ကြားလား နှစ်”

“ကြားပါတယ်... ကြားပါတယ်၊ နှစ်က တောက်လျှောက်

ကြားနေရပါတယ်၊ နှစ် မေးတာ ဖြေပါဦး၊ အလင်း

တစ်ယောက်တည်း စားနေတာလား”

“အင်း... တစ်ယောက်တည်းပါပဲ နှစ်ရဲ့...”

“ဟုတ်လား... ဘယ်ဆိုင်မှာ စားနေတာလဲ”

“Feel မှာ”

“ဪ... ဪ... တစ်ယောက်တည်း စားရတာ ပျင်း

မနေဘူးလား”

“ဒီလိုပါပဲ၊ မုန့်ဟင်းခါး စားချင်လို့လာစားတာပါ နှစ်

ရယ်”

“နှစ်ကိုကျတော့ မခေါ်ဘူး”

“နှစ် မနိုးသေးဘူး မှတ်လို့ပါ”

“အလင်း ဖုန်းဆက်ပြီး လှမ်းနှိုးရင် နှစ် ထမှာပေါ့၊

ကဲ... အခု အချိန်မီပါသေးတယ်၊ Feel ကို နှစ် လိုက်

လာခဲ့မယ်၊ စောင့်နေနော်... ဒါပဲ”

“ဟာ... ယော... ယော... နှစ်... မလာခဲ့တော့၊ ကိုယ်က

အခုပဲ ပြန်တော့မှာ”

“မရဘူး... လာမှာပဲ၊ အခုတောင် ကားပေါ်ရောက်နေပြီ”

နှစ်က ဖုန်းချသွားသည်။ ရောင်ဝါ ပျာသွားပါ

သည်။ နှစ်လိုက်လာရင် အာယ်လိုလုပ်မလဲ...။ နှစ်က စိတ်

လိုက်မာန်ပါ ဒေါသကြီးလှသူ...။ ရောင်ဝါကို လင်းလက်လ

နှင့်သာ တွဲတွေ့လိုက်ရလျှင် ဘာမှ ချင့်ချိန်မနေဘဲ ဆူပူပေါက်

တွဲ ဝုန်းခိုင်းကြိမှာ သေချာတာမို့ ရောင်ဝါက လန့်နေမိသည်။

ရောင်ဝါသည် မုန့်ပိတ်လိုက်ပြီး လင်းလက်လထံ
ပြန်လျှောက်လာသည်။ မုန့်ပွဲတွေရောက်ပြီမို့ သူမက ရောင်ဝါ
ရှေ့က မုန့်ပွဲဆီ မေးဆတ်ပြရင်း ...

“စားလေ ... ရောင်ဝါ”

ဟု ပြောကာ သူမကိုယ်တိုင်လည်း မုန့်ဟင်းခါး
တစ်စွန်း ခပ်စားသည်။

တစ်စွန်း ... နှစ်စွန်း ... ။ ဘုရား ... ဘုရား ခုထိ
သုံးစွန်းတောင် မစားရသေး ... ။ နှစ် မလာခင် စားလိုမှပြီးပါ
မလား။

သူ စိတ်စောကာ သူမ မုန့်ဟင်းခါး စားနေတာကို
စိုက်ကြည့်နေဆဲ သူမက ဖျတ်ခနဲ မျက်လွှာပင့်ကြည့်ကာ ...

“ရောင်ဝါ ... မုန့်မစားဘူးလား၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်
မျက်လုံးက အရမ်းပြူးနေတာပဲ”

“ဟို ... ဟို ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ဗိုက်အောင့်
နေလို့ပါ”

“ဟင် ... ဒါဆို ပြန်မှဖြစ်မှာပေါ့”

“ရပါတယ် ... စားပါ၊ စားပြီးမှ ပြန်တာပေါ့”

“မုန့်က ဘယ်တော့စားစား ရပါတယ်၊ မင်း ဗိုက်အောင့်
နေတာက အရေးကြီးတယ်လေ၊ အစာအိမ်တွေ ဘာတွေ
တစ်ခုခုဖြစ်သလား၊ ဆေးခန်းသွားရအောင်”

သူမက စားလက်စ မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်ကို တွန်း
ရွှေပြီး ထရပ်လိုက်တာမို့ သူ အားနာသွားသည်။ သို့သော်
မတတ်နိုင်ပါ။ ခုချိန်မှ ထမသွားလျှင် နှစ်နဲ့ ပက်ပင်းတိုးပြီး
ပြဿနာတွေ တက်သွားနိုင်ပါသည်။

“ဒါဆို ပါဆယ်လေးတော့ ဆွဲသွားမယ်လေ၊ ဟိတ် ...
ရွတ် ... ရွတ် ... မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲ ပါဆယ်၊ ပဲကြော်နဲ့
နော်၊ မြန်မြန်လေး”

“အရေးထဲမှာ ပါဆယ်မှာနေရသေးလား ရောင်ဝါရယ်”

“ရပါတယ်၊ ပါဆယ်မှာတာ မကြာပါဘူး”

မုန့်ဟင်းခါး ပါဆယ်စောင့်ရင်း စိတ်ကလံည်း
မပြောင့်၊ ဆိုင်ရှေ့မှာ ကားတစ်စီး ထိုးရပ်လာတိုင်း ပုလဲနှစ်ရဲ့
ကားများလားဟု လှည့်လှည့်ကြည့်ရင်း ရင်ထိတ်နေရပါသည်။

“အစ်ကို ... မုန့်ဟင်းခါး ပါဆယ်ရပြီ”

ကောင်လေး လှမ်းပေးသော ပါဆယ်ထုပ်ကို လှမ်း
ယူစဉ် ဆိုင်ရှေ့မှာ ကားတစ်စီး ထိုးရပ်လာပါသည်။

“ဟင် ... နှစ်”

ရောင်ဝါ ရင်ထဲ ဒိန်းခဲနဲ့ ဒိုင်းခဲနဲ့ ဆောင့်ခုန်သွား
ကာ လက်တစ်ဖက်က မုန့်ဟင်းခါးထုပ်၊ ကျန်တစ်ဖက်က
လင်းလက်လရဲ့လက်ကို လှမ်းဆွဲကာ ရပ်ထားသော ကားဆီ
လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“လင်းလက်လ ... ကားပေါ် မြန်မြန်တက်”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ရောင်ဝါ”

ရောင်ဝါက လင်းလက်လရဲ့ မေးခွန်းကို မဖြေအားဘဲ ကားကိုမောင်းထွက်လိုက်ချိန်မှာ ပုလဲနှစ်က ရောင်ဝါကားကို မြင်သွားသည်။ သို့သော် နှစ်ရဲ့ကား ရပ်နေသောနေရာဟာ လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်းမှာ၊ ရောင်ဝါကားက ဒီဘက်ခြမ်းမှာ၊ လမ်းကကျဉ်းတာမို့ ကားကို ချက်ချင်း ပြန်လှည့်မထွက်နိုင်ဘဲ နောက်မှကျန်ခဲ့သည်။

“ရောင်ဝါ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

သူမက ထိုင်ခုံခါးပတ် ပတ်ရင်း မေးသည်။ သူမလည်း ဖြောင်ညှာရသည်။

“ဝိုက်အရမ်းအောင့်လာလို့၊ မြန်မြန်ဆေးခန်းသွားချင်လို့ပါဗျာ”

“ဪ...”

သူမက ယုံကြည်ပုံ မရပါ။ ရှေ့တူရသို့ ကြည့်၍ ကားမောင်းနေသော ရောင်ဝါဘက်သို့ လှည့်ကာ ခပ်စိုက်စိုက်လေး ငေးကြည့်နေသည်။

သူမ ရိပ်မိသွားသလား ...။ ဒီလောက်ဆိုရင်တော့ ရိပ်မိမှာ သေချာပါသည်။ သို့သော် သူမက ဘာမှဆက်မမေးဘဲ

အတိုင်းတသိ နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ ပြီးတော့ ရောင်ဝါ ထိုင်ခုံပေါ်သို့ မပတ်ရသေးတာကို သတိပြုမိသွားကာ ...

“ရောင်ဝါ ... ခါးပတ် ပတ်လိုက်ဦးလေ”

“ရှေ့နား ကားရပ်လိုရတဲ့ နေရာကျမှ ခဏရပ်ပြီး ပတ်လိုက်ပါမယ်”

“excuse me”

သူမက ခပ်တိုးတိုး ခွင့်တောင်းပြီး အသားတကျ ချဉ်မြန်စွာပင် ရောင်ဝါ ထိုင်ခုံခါးပတ်ကို ပတ်ပေးလိုက်တာမို့ ရောင်ဝါ သက်ပြင်းချရသည်။

ပြီးတော့ ... နှစ်နဲ့ ပြဿနာတက်တော့မည့် အရေးကြီး တွေးကာ မျက်ခုံးတွေလှုပ်နေပါသည်။

အဲ့ဒီနောက်တော့ ဝိုက်သိပ်မအောင့်တော့လို့ပါဟု ညလျက် ဆေးခန်းသို့မသွားတော့ဘဲ လင်းလက်လတို့ အိမ်ဘက်သို့ ဦးတည်၍ မောင်းလာခဲ့ပါသည်။

ပုလဲနှစ်သည် ဆံပင်ကို ဘေးတစောင်းခွဲကာ မျက်နှာတစ်ခြမ်းပေါ် ခွေစောင်းစောင်းအုပ်နေသည့် သူမရဲ့ အိမ်စတိုင်လ် ဆံပင်တွေကို ဆုတ်ခနဲ ပင်ခါတင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာကိုပင်မော့ကာ အပေါ်စီးကနေ မျက်လွှာပင်၍ မျက်ကြောလေးစင်းထားလျက် ရောင်ဝါကို တရားခံကြည့် ကြည့်လိုက်ရင်း လက်ချောင်းထိပ်ကမီးလေးတွေ တရွရွဖြင့် စားပွဲကို ခေါက်နေသည်။

ရောင်ဝါသည် ပေါက်ကွဲတော့မည့် အခြေအနေကို ရိပ်မိကာ နှစ် စိတ်ပြေလို စိတ်ပြေငြား စတင်ချော့မော့မို့ ဂဏ္ဍာမငြိမ် လှုပ်ရွှနေသည့် နှစ်ရဲ့ လက်ချောင်းကလေးတွေကို လှမ်းဆွဲ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရာ နှစ်က လက်ကိုနောက်ဆုတ်၍ ရောင်ဝါ လက်ဖမိုးကို ဖျတ်ခနဲ ရိုက်ချလိုက်ပါသည်။

ရောင်ဝါသည် လက်ကို မြှောက်ခါလိုက်ရင်း ...
“အာလာလာ ... ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ နှစ်ရာ”
“ရိုက်လိုက်တာလေ၊ နာသွားလား”
“နာတာပေါ့”
“လက်ကို အရိုက်ခံရတာတောင် အဲဒီလောက် နာတယ် ဆိုရင် နှလုံးသားကို အရိုက်ခံရတာက အဲဒီထက် ပိုနာပါတယ်၊ ရောင်ဝါ ...”
“ကိုယ် ရှင်းပြတာ နားထောင်ပါဦး နှစ်ရယ်”
“နှစ် သိထားတဲ့ ရှင်ရဲ့အစွပ်ကလေးတွေကို အရင်နားထောင်ပေးပါဦး အလင်းရယ်”

ရောင်ဝါက သက်ပြင်းချကာ ခုံပေါ် မေးထောက်အင်ရင်း နှစ်ကို ငေးကြည့်နေလိုက်မိသည်။ နှစ်ကိုနိုင်အောင် အပြောနိုင်တာ သေချာသည်။ နှစ်ကိုမှမဟုတ် ကိုယ်ပတ်ဝန်းကျင်က မိန်းမသားတွေကိုလည်း သူ နိုင်အောင်မပြောနိုင်ပါ။ သူမတို့ ဘွားဘွား။ ပြီးတော့ မကြာခင်ကမှ တွေ့ခဲ့ရသော အင်းလက်လ။

“ရှင် အခုတလော ခပ်လန်းလန်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲသွားတဲ့လာလုပ်နေတယ်၊ အဲဒါ ရှင်ရဲ့ ရှုပ်ခြင်းအစပဲ၊ နှစ် ပြောတာ မှန်ပါသလား”

“နှစ်ရယ်... အဲဒါက”

“မှန်တယ် မမှန်ဘူးပဲ ဖြေပါ”

“မှန်တော့မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှုပ်တာတော့ မဟုတ်”

“တော်ပြီ... အကြောင်းပြချက်တွေ မလိုဘူး၊ နှစ် ပြောရင် နားထောင်၊ နှစ်မေးရင် ရက်စိတ် အော် နိုး ပဲ ဖြေ”

နှစ်ရဲ့အသံခပ်ဆတ်ဆတ်က မသိမသာ ကျယ်လာတာမို့ သူငြိမ်နေလိုက်ရသည်။ နှစ်ကို ဒေါသထွက်အောင် လှစ်မိလို့ နှစ် ပေါက်ကွဲရင် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်သွားနိုင်လို့ပင်။ နှစ်ရဲ့ ဂျစ်တစ်တစ်ပုံစံလေးကို ချစ်ခဲ့မိပေမယ့် ထိုဂျစ်တစ်တစ်ဟာ တစ်ခါတစ်ခါ ကြောက်စရာကောင်းလာတတ်တာမို့ သူ အပြောအဆို အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ရပါသည်။

“ရှင်ရဲ့ နောက်တစ်နှစ်က အဲဒီ မိန်းမနဲ့ ကန်ထော်ကြီးထဲမှာ မနက်စောစော လမ်းသွားလျှောက်တယ် မှန်ပါသလား”

“မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဘွားလည်းပါ ...”

“တော် ...”

နှစ်က လက်ကာပြီတာမို့ သူနှုတ်ပိတ်ရသည်။

“ပြီးတော့ ထပ်စွပ်ပြန်တာက အင်မတန် အအိပ်စုံမက်

တဲ့ ရှင်လိုလူက ဆေလီဆေလင်းကြီး ထပြီး အဲဒီ မိန်းမနဲ့ အတူ ဘုရားသွားတယ်၊ မှန်ပါသလား”

“မှန်ပါတယ်”

“နေရာအနံ့မှာ နှစ်သူငယ်ချင်းတွေ ရှိကြတယ်၊ နှစ်ရဲ့ သူငယ်ချင်းမှန်ရင် အိမ်မကပ်ဘူး၊ နှစ်တို့ သူငယ်ချင်းတွေက လူချင်းမတွေ့ရင်တောင် အမြဲ အချိတ်အဆက် မိနေကြတယ်၊ ရှင်ကို ဘယ်မှာ ဘယ်သူနဲ့တွေ့တယ်ဆိုတာ နှစ်က ဖုန်းသတင်း ရနေပြီးသား၊ ဘုရားကအဆင်းမှာ ရှင်တို့နှစ်ယောက် Feel မှာ မုန့်ဝင်စားနေတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ဘုရားကနေ Feel အထိ နောက်ယောင်ခံလိုက်ကြည့်ထားတဲ့ နှစ် သူငယ်ချင်းက ဖုန်းဆက်တယ်၊ အဲဒီသတင်းရပြီးတာနဲ့ ရှင် အမှန်အတိုင်း ပြောမလားလို့ ရှင်ဆီ အရင်ဖုန်းဆက်မေးတယ်၊ ရှင်က နှစ်ကိုညာတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ရှင်ဆီ နှစ် လိုက်တာတုန်း ရှင်က အရင် ရှောင်ထွက်သွားတယ်၊ အဲဒါရော မှန်ပါသလား”

“မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒါကလည်း ကိစ္စသေးသေးလေးကို ကြီးမသွားစေချင်လို့ပါ ...”

“ဒါပေမယ့် ကိစ္စက ကြီးသွားပြီ အလင်း၊ ရှင် ပြန်သေးချင်လို့လည်း မရတော့ဘူး”

“ကိုယ်ပြောတာကို နားထောင်ပါဦး နှစ်ရယ်၊ တတေ
တော့ ဒီကိစ္စက သေးသေးလေးပါ။”

“မသေးဘူး၊ ကြီးတယ်...”

“မကြီးပါဘူး၊ သေးပါတယ် နှစ်ရယ်”

“ကြီးတယ်...”

“သေးတယ်”

“ခု ငြင်းခုန်နေရင်းနဲ့ပဲ ကိစ္စက ပိုမိုကြီးသွားပြီ လင်
ရောင်ဝါရဲ့။”

“ဒါကတော့ နှစ်က သေးတဲ့အမှုကို ကြီးအောင်လုပ်
တာကိုး။”

“ဟုတ်တယ်... အဲဒီကိစ္စကို အခုထက်ပိုကြီးအောင် လုပ်
ဦးမှာ”

“ဘာလုပ်မှာလဲ...”

“အဲဒီမိန်းမနဲ့ တွေ့ကြည့်လိုက်မယ်လေ၊ အလင်း မိတ်ဆက်ပေးချင်ပေး၊ မပေးရင်လည်း နှစ်ဘာသာ ခုံ
ရှာဖွေပြီး သွားတွေ့မယ်၊ လင်းရောင်ဝါဆိုတာ ပုလဲနှစ်
ချစ်သူ၊ လင်းရောင်ဝါဘေးမှာ ပုလဲနှစ်ကလွဲရင် အ
မိန်းမမှ မရှိစေရဘူးလို့ သွားပြောလိုက်မယ်”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ နှစ်ရယ်...၊ ဘာအကြောင်းမှ
ဂဃနဏ မသိဘဲ သူများတကာကို သွားရမ်းတယ်ဆို
တာ ယဉ်ကျေးမှုမရှိတဲ့လူတွေရဲ့ အလုပ်ပါ”

“ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာတော့ ယဉ်ကျေးမှု ရှိဖို့ မရှိဖို့တွေ နှစ်
ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘူး ရောင်ဝါ၊ နှစ် အဲဒီမိန်းမနဲ့တွေ့မှ
ဖြစ်မယ်၊ အလင်း မိတ်ဆက်ပေးမလား၊ မပေးဘူးလား
ရှင်းရှင်းပဲ ပြောလိုက်ပါ၊ အလင်း အဖြေပေါ်မူတည်ပြီး
နှစ် လုပ်စရာရှိတာကို ဆက်လုပ်ရမယ်”

“ရော်... ခက်တော့တာပဲ နှစ်ရယ်၊ သူက ကိုယ့်အဘွား
သူငယ်ချင်း အဘွားကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ မြေးလေးပါ၊
သူတို့က နိုင်ငံခြားမှာနေတာ၊ အခု သူ့အဘွားပြန်လာ
လို့ သူ့လည်းလိုက်လာတာ၊ သူ ဒီမှာ မသွားတတ် မလာ
တတ် ဖြစ်နေလို့ သူ့အဘွားနဲ့ ကိုယ့်အဘွားကလည်း
သူ့ကိုကူညီပေးပါလို့ မှာထားလို့ ကိုယ် လိုက်ဖို့ပေးနေ
ရတာပါ”

“ဒါပဲလား...”

“ဘာကိုလဲ...”

“ကိစ္စက ဒီလောက်ပဲလား၊ တခြား နှစ် မသိအောင်
အကြောင်းတစ်ခုခု ထိမ်ချန်ထားသေးလားလို့ မေးတာ”

“မထိမိချန်ပါဘူး”

ရောင်ဝါက မညာချင်ဘဲ ညာလိုက်ရပါသည်။ လင်းလက်လဆိုတာ ရောင်ဝါနှင့် လူကြီးချင်း သဘောတူထားသော မိန်းကလေးမှန်းသာ နှစ် သိလျှင် ဘယ်လောက် သောင်ကျန်းလိုက်မည် မသိ။ ပြဿနာတွေလည်း တက်လို့ဆုံးမှာ မဟုတ်တော့။ နှစ်ကို ဒီကိစ္စ အသိမပေးတော့ဘဲ ကိုယ့်ဘာသာ ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းဖို့သာ ရောင်ဝါက ဆုံးဖြတ်မိပါသည်။

“ဒါနဲ့ အလင်းရဲ့ အဘွားက သူနဲ့ကျတော့ ကြည်ဖြူတယ်ပေါ့”

“အင်း ... ကြည်ဖြူတာပေါ့”

“ဘာ ...”

ရောင်ဝါက အမှတ်တမဲ့ စကားမှားသွားမှန်း သိလိုက်တာမို့ အမြန်ပြန်လည်ပြင်ဆင်ရသည်။

“ကြည်ဖြူတယ်ဆိုတာက ဒီလိုပါ နှစ်ရယ်၊ သူက အဘွား သူငယ်ချင်းရဲ့ မြေး မဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့် မိတ်ဆွေအချင်းချင်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ကူညီပေးစေချင်တာပါ”

“ဟွန်း ... အလင်းအဘွားက နှစ် ဖုန်းဆက်ရှင်သာ သူ့မြေးလေးဆီ မိန်းကလေးသံနဲ့ ဖုန်းလာတာကို မကြိုက်သလို မကြည်ဖြူသလိုနဲ့ ခုလို ရွယ်တူ မိန်းကလေး

တစ်ယောက်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း သွားလာဖို့ကျတော့ ကြည်ဖြူခွင့်ပြုတယ်ပေါ့”

“ဘွား သူငယ်ချင်းရဲ့ မြေးမို့ပါ နှစ်ရယ် ...”

“ဘွားသူငယ်ချင်းရဲ့ မြေးဆိုတာကလည်း မိန်းကလေးပဲလေ”

ရောင်ဝါက သက်ပြင်းချရင်း ငြိမ်နေလိုက်မိသည်။ နှစ်ကတော့ သူ့ကို မယုံသင်္ကာ အကဲခတ်သလို ကြည့်ကြည့်နေရင်း ...”

“နာမည်က ဘာတဲ့လဲ ...”

“ဟင် ...”

“နာမည်လေ ... အဲဒီ တစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်”

“နှစ် မသိလည်း ဖြစ်ပါတယ်ကွာ၊ မသိချင်ပါနဲ့”

“မပြောချင်ဘူးလား၊ နှစ်ဘာသာ စုံစမ်းလိုက်ရမလား”

“ကျွတ် ... လင်းလက်လ တဲ့၊ လင်းလက်လ ...”

“လင်းလက်လ ... ! မဆိုးပါဘူး နာမည်ကတော့ ...”

နှစ်ပုံစံက မထိတရီ မကျေမနပ်ပုံလေး ဖြစ်နေဆဲမို့ ရောင်ဝါက နှစ်ရဲ့လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း

“နှစ်ရာ ... နှစ်က အမြဲဒေါသရှေ့ထားလွန်းတယ်၊ စိတ်

လိုက်မာန်ပါ လုပ်လွန်းတယ်၊ နှစ် စိတ်ကိုလျော့ပါ၊
ဒီကိစ္စကို အရမ်း ဟိမ်းမစဉ်းစားပါနဲ့၊ အချိန်တန်ရင်
ပြီးသွားမယ့် ကိစ္စပါ၊ နောက် သူ့ဘာသာ သွားတတ်
လာတတ်သွားရင် ကိုယ် လိုက်လိုက်ပို့ဖို့ မလိုတော့ဘူး
လေ”

နှစ်က သူ့ကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်ရင်း ...

“အချိန်တန်ရင် ပြီးမယ့်ကိစ္စဆိုရင်တော့ နှစ် ဘာမှမပြော
ချင်တော့ဘူး၊ အချိန်တန်ရက်နဲ့ မပြီးဘူးဆိုရင်တော့ နှစ်
ကို အဆိုးမဆိုနဲ့ ... ”

“ကောင်းပါပြီ နှစ်ရယ်”

သူ ရင်လေးလေးနှင့်ပင် ခေါင်းညိတ်ရပါသည်။
ပြီးတော့ မွန်းကို သူ့မှာချစ်သူရှိ၍ ငြင်းပယ်ရကြောင်း အမြန်
ဆုံး ဖွင့်ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရပါသည်။

သူ ဖွင့်ပြောတဲ့အချိန်မှာ မွန်းဘက်က ခုလို တုံ့ပြန်
လိမ့်မယ်လို့ သူ မျှော်လင့်မထားခဲ့ပါ။

ခုတော့ ...

လင်းလက်လကလည်း ပုလဲနှစ်နဲ့ မိတ်ဆက်
ပါတဲ့ ...။

ပုလဲနှစ်ကလည်း သူမနဲ့ တွေ့ချင်သည်တဲ့ ...။

ထိုတောင်းဆိုမှု နှစ်ခွကြားမှာ သူ့ဘယ်လိုလုပ်ရ

မှန်း မသိတော့ဘဲ မွန်းရှေ့မှာ တွေ့တွေဝေဝေ ထိုင်နေမိဆဲ
ဖုန်း ဖြည့်လာပါသည်။ နှစ်ရဲ့ ဖုန်းပေါ်။ သူ့ဘာလုပ်ရမလဲ ...။
ကိုင်ရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့။ သူ ဖုန်းမကိုင်ခင် မွန်းကို တစ်ချက်
ကြည့်မိသည်။ မွန်းက သူ့ကို ခပ်တည်တည် စိုက်ကြည့်နေ
သည်။ သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း မွန်းထံမှ အကြည့်လွှဲကာ
ဖုန်းကိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို ... ”

“အလင်း ... အခု ဘယ်မှာလဲ”

“ကိုယ် စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ ... ”

“ဘယ်ဆိုင်လဲ ... ”

“ဟို ... ဆိုင်က ... ”

သူ ဘယ်လိုဖြေရင်ကောင်းမလဲဟု စဉ်းစားရင်း
အကြပ်ရိုက်သွားသည်။ ညာရင်လည်း မကောင်း။ အမှန်အတိုင်း
ပြောပြန်ရင်လည်း စစ်ဟယ် ဆေးဟယ်လုပ်ပြီး လိုက်လာဦးမှာ
ဦးရသည်။ သူတွေဝေနေဆဲမှာ မွန်းက နှုတ်ခမ်းလွန်ရုံပြီးလိုက်
ရင်း ...

“အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်ပါ၊ ရောင်ဝါ၊ ပုလဲနှစ်ဆီက
မဟုတ်လား။”

ဟု သူကြားသာရုံ လှမ်းပြောသည်။

သူ နားထင်စပ်ကို လက်ညှိုးလေးနှင့် ကုပ်ကာ
ခဏငြိမ်နေလိုက်ပြီးမှ ...

“ကိုယ် အခု Signature မှာ ...”

“ဘယ်သူနဲ့လဲ ...”

“ဟို ...”

“မွန်နဲ့ အတူရှိနေတဲ့အကြောင်း ပြောလိုက်လို့ ရပါတယ်
ရောင်ဝါ၊ သူ့ရောက်လာရင် ရောင်ဝါ တကူးတက ချိန်
စရာမလိုဘဲ မွန်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးလို့ ရတာပေါ့။”

မွန်က ခပ်တိုးတိုး လှမ်းပြောတာမို့ စကားပြော
ခွက်နေရာကို သူ လက်ဖြင့် ကမန်းကတန်း ပိတ်ရသည်။

“အလင်း ... ရှင် ဟိုတစ်ယောက်နဲ့အတူ ရှိနေတာလား။”

“ဟုတ်တယ် နှစ် ...”

“ဒါဆို ရှင် အဲဒီမှာပဲ စောင့်နေလိုက်ပါ၊ ဟိုတစ်ခါလို
နှစ် မရောက်လာခင် ရှောင်ထွက်သွားရင်တော့ နှစ်နဲ့
အဲဒီ လင်းလက်လနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့ပြီး ပြဿနာရှင်း
လိမ့်မယ်။”

နှစ်က ဖုန်းချသွားသည်။ သူ ချွေးပြန်လာသည်။

နှိန်းက တစ်ရှူးစကလေး တစ်စ လှမ်းပေးရင်း ...

“ချွေးသုတ်လိုက်ပါဦး ရောင်ဝါ၊ ဒီတစ်ခါတော့ မွန်
စားလက်စကြီး ထားခဲ့ပြီး ထဲ မပြေးချင်တော့ဘူးနော်”

ဟု အေးအေးဆေးဆေး နွေးနွေးထွေးထွေး ပြော
ဆိုက်ပါသည်။

နှစ်ရဲ့ချစ်သူ လင်းရောင်ဝါဟာ နှစ်ကလွဲပြီး ဘယ်
နားကလေးနဲ့မှ လက်ပွန်းတတီး တွဲသွားတဲ့လာလုပ်တတ်သူ
မဟုတ်ပါ။ ဒီအရွယ်ထိ သူ့အဘွားကို ကပ်ရပ်ခဲ့တာ သူ့
အင်တာနက်ကဖေးမှာ အေးအေးဆေးဆေး ကောင်တာထိုင်နေ
တတ်သူမျိုး။ အဲဒီလိုမလည်ဝယ်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးမို့ မိန်းကလေး
အလည်လည်နဲ့ တွေ့ရင် အလွယ်တကူ မျောပါသွားလေမလား
သူ နှစ်က စိုးရိမ်သည်။

နှစ်သည် အိမ်နေရင်း ဝတ်ထားသည့် ပေါင်လယ်
နားထိ ရှည်သော ရှော့ပန် အတိုလေးကို မလဲတော့ဘဲ စွပ်ကျယ်
ချိုင်းပြတ်ပေါ်ကနေ ဂျာကင်အတိုလေး ထပ်ဝတ်ပြီး ခေါလက်
ကလေးယူကာ အိမ်မှ ထွက်လာပါသည်။ ခေါင်း မဖြိုးခဲ့သော
ဆံပင်တွေကိုတော့ ဘေးတစောင်း သပ်တင်လိုက်သည်။

နှစ် ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းတိုင်း ဒေါသက တစ်ကီလို
လောက် တိုးတိုးလာသည်။ ဒေါသ ကီလို ၃၀ လောက်ကို
လွယ်ပိုးပြီး နှစ်က နှစ်ရဲ့ ဂျစ်ကားလေးကို အရှိန်ခပ်ပြင်းပြင်း
မောင်းထွက်လာပါသည်။

တွေ့လိုက်ချင်သည်။ အလင်းနဲ့ ဘယ်လောက်ထိ
ရင်းနှီးပတ်သက်နေသည်မသိသော ထိုမိန်းမနှင့် တွေ့ကာ နှစ်
ဟာ အလင်းရဲ့ ချစ်သူဖြစ်ကြောင်း မဏ္ဍပ်တိုင်တက်ပစ်လိုက်ချင်
ပါသည်။

နှစ်သည် 'တွေ့မယ်' ဟု စိတ်ထဲမှာ မောင်းတင်
ထားကာ ကားကို Signature စားသောက်ဆိုင်ဝန်းထဲသို့ ချိုးကွေ့
အင်လာပါသည်။

နှစ် ကားပေါ်က ဆင်းဆင်းချင်းမှာပင် အလင်းနှင့်
နှစ်နားချင်းဆိုင် ထိုင်နေသော သူမကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။
သူမပုံစံက ထင်းလင်းဝင်းပလွန်းတာမို့ နှစ်ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ်
ဖြင့် ဒီတခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူမက လည်သာ ဒေါက်မြင့်
နုနု ဝတ်ထားသော ခြေနှစ်ဖက်ကို ပီပီရီရီ ပုံစံကျကျ ချိပ်
ထုတ် ထိုင်ခုံလက်တန်းပေါ် တံတောင်ကွေးတင်ကာ ခပ်မတ်
မတ် ထိုင်နေသည်။ လိမ်ဆွေထားသော မဟော်ကနီရောင် စတက်
ဆံပင်ရှည်ရှည်က ပဲခုံးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ရင်ညွန့်ဆီ ဆွေကျ
နေသည်။ ကုတ်အင်္ကျီ အစိမ်းနုရောင်ရဲ့ အနားစက ထိုင်ခုံဘေး

တစ်ဖက် တစ်ချက်မှ ဆေးဘက်သို့ ကျနေသည်။ အတွင်းက ဂါဝန်အဖြူရောင်က ခပ်တိုတိုမို့ သူမရဲ့ ခြေသလုံးသား ဖွေးဖွေး တွေတ လှလှပပပေါ်လွင်နေသည်။ သို့သော် သူမပုံစံက လျှပ် ပေါ်လောင်လီသော ပုံမျိုးတော့ မဟုတ်။ စတန်းဒတ်ရှိရှိ အနောက် ဟန်ပါပါ စမတ်တကျပုံမျိုး ...။ “သူမက ဘာမှထူးထူးခြားခြား စိတ်လှုပ်ရှားဟန် မရှိသော တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် မျက်ဝန်းမျိုးဖြင့် နှစ်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

နှစ်သည် သူမတို့ စားပွဲသို့ လျှောက်သွားလိုက် ပြီး စားပွဲရှေ့မှာရပ်လျက် သူမကို စိုက်ကြည့်လိုက်တော့ သူမ က နှုတ်ခမ်းလေး တစ်ချက်လွန်ကာ ပါးပါးလေးပြုံးပြသည်။

နှစ်ကတော့ အထူးလည်း မပြုံးနိုင်၊ အပါးလည်း မပြုံးနိုင်ဘဲ အလင်းကို ခပ်စူးစူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ အလင်း က ပျာပျာသလဲ ပုံစံမျိုးနှင့် ...

“နှစ် ... လာ ... ထိုင်လေ”

ဟု ပြောသော်လည်း နှစ်က မထိုင်ဘဲ လင်းလက် လထ လက်ကမ်းလိုက်ရင်း ...

“ကျွန်မက လင်းရောင်ဝါရဲ့ ချစ်သူ ပုလဲနှစ်ပါ”

လင်းလက်လက ပြုံးသည်။ ပြီးတော့ မတ်တတ် ထရပ်၍ ပုလဲနှစ်ရဲ့ လက်ကို လှမ်းဆွဲဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း ...

“တို့ နာမည်က လင်းလက်လပါ။ မွန်းလို့ ခေါ်ကြပါ တယ်၊ လင်းရောင်ဝါနဲ့ လူကြီးချင်း သဘောတူထားတဲ့ သူပါ ...”
“ဟင် ...”

နှစ်သည် ရုတ်တရက် ရှောင်ရသလို မိုက်ခနဲ တစ်ချက် ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ... အလင်းဘက်ကို ဆတ် ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ နှစ်ရဲ့ ချစ်သူ လင်းရောင်ဝါက နှစ်နှင့် မျက်လုံးချင်းမဆိုင်ဘဲ သူ့မျက်ခုံးစပ်ကို လက်ညှိုးနှင့် ဖျပ်ခြစ်နေသည်။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ပုလဲနှစ် ...”

လင်းလက်လက ပုလဲနှစ်ရဲ့လက်ကို ဆွဲဆုပ်လှုပ် သမ်းရင်း ပြောသည်။ ပုလဲနှစ်က လက်ကို ဆတ်ခနဲ ပြန်ဆွဲ ရုတ်ကာ ...

“ကျွန်မကတော့ ဝမ်းမသာဘူး”

ဟု ပြောပြီး စားပွဲပေါ်က တစ်စုံစတုခုကို လှမ်း သူ လက်သုတ်ပစ်လိုက်ပြီးမှ လင်းရောင်ဝါကို အနီးအငွေ့ထွက် တောတ် ခေါ်သမျက်ဝန်းများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေရင်းက လင်းရောင် ဝါရှေ့ စားပွဲပေါ်သို့ လက်သီးဖြင့် ထချလိုက်သည်။

“အလင်း ... ရှင် ထိမ်ချန်ထားတယ်”

“အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ပြောပါလား ပုလဲနှစ်”

“ရှင် ဝင်မပါနဲ့”

ရောင်ဝါက ဘာပြောရမှန်း မသိချိန်မှာ မွန်းက ဝင်ပြောပေးတော့ နှစ်ရဲ့ ဒေါသက ပို၍ ကြီးထွားလာသည်။ အနီးအနား စားပွဲတချို့ကလည်း မသိမသားလေး လှမ်းကြည့် လာကြပြီမို့ ထိုင်ခုံမှာ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ထိုင်နေပြီဖြစ် သော မွန်းက နှစ်ကို ခပ်တိုးတိုး လှမ်းပြောပြန်သည်။

“တို့အရွယ်တွေက ခုလိုနေရာမျိုးမှာ လူ သတိထားမိတဲ့ အထိ ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်ရမယ့် အရွယ်မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒီဆိုင်က လူတွေကို အားနာစရာလည်း ကောင်းနေပါပြီ၊ အေးအေးဆေးဆေး ဝင်ထိုင်ပြီး မင်းပြောချင်တာ ပြောပါ၊ မွန်း နားထောင်ပါမယ်”

“ကောင်းပြီလေ ... နားထောင်ချင်တယ်ဆိုတော့လည်း ပြောပြရတာပေါ့”

ပုလဲနှစ်က လင်းလက်လနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး လင်းရောင်ဝါရှေ့က လုံးဝ မတို့ မထိရသေးသော ကော်ဖီခွက်ကို ဆွဲယူ၍ တစ်ဝိုက်လိုက် ပြီး...

“ကော်ဖီက အရမ်းအေးစက်နေပြီဆိုတော့ ရောက်နေကြ တာ ကြာပြီပေါ့နော်”

“နှစ် ... ကိုယ်တို့ ပြန်ကြရအောင်”

“မပြန်သေးဘူး၊ စကားပြောစရာ ရှိသေးတယ်”

“နှစ် ...”

“အလင်း ... ရှင် ဘာမှဝင်မပြောပါနဲ့၊ နှစ် သူ့ကိုပြော ပြစရာတွေ ရှိတယ်”

“ပြောပါ ပုလဲနှစ်၊ မွန်း နားထောင်နေပါတယ်”

“ကျွန်မနဲ့ အလင်းနဲ့က သိပ်ချစ်ခဲ့ကြတာ နှစ်နှစ်ရှိခဲ့ပြီ လင်းလက်လ ...၊ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကို ဘယ်လို အကြောင်းအရာမျိုးကမှ ဝေးကွာစေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ကျွန်မချစ်သူ လင်းရောင်ဝါက သူ့ချစ်သူကို မျက်နှာပြောင်ပြောင်နဲ့ ထားခဲ့ပြီး လူကြီး ပေးစားတာကို မချစ်ဘဲ ယူမယ့် ခပ်ညံ့ညံ့ ခပ်တုံးတုံး ယောက်ျားမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“မချစ်ဘဲ မယူပေမယ့် ချစ်သွားရင်တော့ ယူနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား”

“ဘာ ...”

“လူကြီးပေးစားတဲ့သူကို ချစ်မိသွားလို့ ယူလိုက်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးကိုတော့ ခပ်တုံးတုံး ယောက်ျားလို့ ပြောလို့ မရနိုင်ဘူးလေ၊ အချစ်ဆိုတာ ခုချိန်မှာ မချစ်သေးပေမယ့်

နောင်တစ်ချိန်မှာ ချစ်သွားတာမျိုးလည်း ရှိတတ်တာပဲ၊ ခုချိန်မှာ ချစ်ပေမယ့် နောင်တစ်ချိန်မှာ မချစ်တော့ဘူး ဆိုတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ ... !

“အချစ်ဆိုတာ ကိုယ့်သဘောတစ်ခုတည်းနဲ့ တစ်သက်လုံး ဖမ်းဆုပ်ထားလို့ရတဲ့ အရာမျိုး မဟုတ်ဘူးလေ”

“ရှင် လုနေတာလား”

“မွန်းက ဘာကို လုရမှာလဲ”

“ကျွန်မဆီကနေ လင်းရောင်ဝါကို လုနေတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မွန်းဘဝမှာ ဘယ်အရာကိုမှ လုမယူခဲ့ဖူးပါဘူး ပုလဲနှစ်ရယ်၊ ပြီးတော့ အချစ်ဆိုတာ ဖမ်းဆုပ်ထားလို့မရနိုင်သလို လုယူသွားလို့လည်း မရနိုင်ပါဘူး၊ မွန်းက ရှင်နဲ့ လွတ်လပ်စွာ ကွဲလွဲနေတာပါ၊ ရှင်လည်း ရှင်ချစ်သူကို ဆက်ချစ်နေခွင့် ရှိသလို မွန်းလည်း အဘွားသဘောတူထားတဲ့ သူကို မငြင်းဘဲ နေခွင့်ရှိတယ်လေ”

“ရှင်မငြင်းရင် ရှင်ပဲ ငေါမကြီး ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ ချစ်သူငှားတတ်ရုံ နှိပ်နှိပ်ကြီးကို မြင်ရက်နဲ့ ရှင် သိပ်မျက်နှာပြောင်ရာ မကျဘူးလား”

“နှစ် ...”

“အလင်း ... ရှင် ဝင်မပြောနဲ့လို့ နှစ် ပြောထားတယ်နော်၊ ရှင်ကိုလည်း နှစ် လုံးဝမကျေနပ်ဘူး၊ ရှင် နှစ်ရှိနေတဲ့အကြောင်း သူ့ကို စောစောစီးစီး ဖွင့်ပြောပြီး ငြင်းခဲ့ဖို့ သင့်တယ်”

“သူ အခုပဲ သူ့မှာ ပုလဲနှစ်ရှိတဲ့အကြောင်း မွန်းကို ဖွင့်ပြောပြီး ငြင်းနေတာပါ ပုလဲနှစ်”

“ဟင် ... ဒါဆို သူက ငြင်းတာတောင် ရှင်က မငြင်းဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ... မွန်း မငြင်းခဲ့မိပါဘူး”

“ဒါဆို ရှင်က ငေါမကြီးပဲ ...”

မွန်းက နှစ်ကို တုံ့ပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်သက်နေသည်။ ဒီလို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိနေနိုင်တာကိုပဲ နှစ်က အသည်းယားသကား ...

“ရှင် ဘာလို့ မငြင်းသလဲ”

“မငြင်းချင်လို့ပေါ့”

“ဘာလို့ မငြင်းချင်ရတာလဲ”

“အဲဒီမေးခွန်းကို မွန်း မဖြေနိုင်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ မဖြေနိုင်တာလဲ”

“ရှင်ကို ဖြေရမယ့် အဖြေမဟုတ်လို့ပါ”

“ဒါဆို ဘယ်သူ့ကို ဖြေရမယ့် အဖြေမို့လို့လဲ”

“တစ်ချိန်ချိန်မှာ ရောင်ဝါမေးခဲ့ရင်တော့ ဖြေကောင်း ဖြစ်မှာပါ”

“အရူး ...”

“မွန်း ရူးခဲ့တာ ခုနစ်နှစ် ရှိပြီ ...”

နှစ်က မွန်း ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပြောသလဲဆိုတာ နားမလည်နိုင်ဘဲ သူမကို စူးစူးရှဲရှဲ စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူမလည်း နှစ်ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြန်ကြည့်နေသည်။ သူမမျက်လုံးတွေထဲမှာ တွန့်ဆုတ်တွေဝေမှုကို မတွေ့ရ။

ရောင်ဝါကတော့ သူမရဲ့ မျက်ဝန်းကြည်လဲ့လဲ့တွေကို ငေးကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ တုန်လှုပ်လာခဲ့မိပါသည်။ ရူးခဲ့တာ ခုနစ်နှစ်ရှိပြီဟု သူမပြောလိုက်ချိန်မှာ သူမ မျက်လုံးထဲ၌ မျက်ရည်ကြည်တချို့ ရစ်ဝိုင်းလာတာ၊ သူမအသံ အနည်းငယ် တုန်သွားတာကို သူ အမိအရ သတိပြုမိလိုက်သည်။ သူမ စကားက ပဟေဠိဆန်သည်။ နောက်ကွယ်မှာ အဓိပ္ပာယ်တွေ အများကြီး ရှိနေသည်ဟု ထင်မိသည်။

ရောင်ဝါသည် စိတ်ရှုပ်တုန်လှုပ်လှပြီမို့ တစ်ဝေသတ် ဒေါသတကြီးဖြစ်နေသော နှစ်ရဲ့လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ရင်း ...

“နှစ် ... လာ ... ပြန်ရအောင်ပါ”

ဟု ခေါ်မိသည်။ နှစ်က သူ့ကို ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“အလင်း ... နှစ်ကို ချစ်သလား”

“ဟာကွာ ... နှစ်ရာ ... ဒါ လူတွေရှေ့မှာ ပြောရမယ့် စကားမျိုးမှ မဟုတ်တာ”

“လူတွေရှေ့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ရှေ့မှာပဲ ပြောရမှာပါ”

“နှစ် ကလေးမဆန်ချင်စမ်းနဲ့ ...”

“ပြောလိုက်ပါ ရောင်ဝါ၊ မွန်းကို အားမနာပါနဲ့”

“ရှင် ဝင်မပါစမ်းနဲ့ လင်းလက်လ ...”

“ကျွတ် ... ပြဿနာပဲကွာ နှစ်ရာ”

ရောင်ဝါက ရှက်လိမ့်ရှက်၊ စိတ်လည်းတိုလာကာ ဇောချွေးတွေ ဘာတွေတောင် ပြန်လာရပါသည်။

“ဖြေလေ အလင်း၊ အလင်း မဖြေမချင်း နှစ်က မေးနေမှာနော်”

ရောင်ဝါသည် မျက်စိကို စုံမှိတ်ကာ သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း ...

“ကိုယ် နှစ်ကို ချစ်ပါတယ်၊ သွားကြရအောင်ပါ ...”

နှစ်က မတော်နိုင်သေးဘဲ ...

www.burmeseclassic.com

“အလင်း ... သူ့ကို မချစ်ဘူးမဟုတ်လား”

“နှစ် တော်လောက်ပြီ ...”

“ပြေပါ ... အလင်း၊ အလင်းဘက်က တုံ့ပြန်မှုကို သူ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိမှဖြစ်မယ်”

လင်းရောင်ဝါမှာ မွန်းရှေ့မှာ ဘယ်လိုမျက်နှာထား ရမှန်းမသိဘဲ ထူပူဖိန်းရှိုင်းလာပါသည်။ နှစ်ရဲ့ လုပ်ရပ်တွေက သိပ်ကိုရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ရှိလှတာမို့ မွန်းကို သူ အားနာလာခဲ့ ဒါတာပင်။

“ပြောလေ ... အလင်း”

သူ မဖြေမီ ...။ မွန်းဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့် မိတော့ သူ့ကို ဆွေးရီရီ ငေးကြည့်နေသော မွန်းရဲ့မျက်ဝန်းတွေ နှင့် ဆုံရသည်။ ထိုမျက်ဝန်းတွေထဲမှာလည်း အဓိပ္ပာယ်တွေ အများကြီး ပျော်ဝင်နေသည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ သူမရဲ့ တည်ငြိမ်မှုတွေအောက်က စိုးရိမ်တုန်လှုပ်မှုကိုလည်း သူ မြင်ရသည်။

“အလင်း ... နှုတ်က မဖြေချင်ရင် ခေါင်းညိတ် ခေါင်းပဲ လှုပ်လိုက်ပါ။ အလင်း သူ့ကို မချစ်ဘူး မဟုတ်လား နှစ် မေးတာမှန်ရင် အလင်း ခေါင်းတော့ ညိတ်ပြေးပါ”

လင်းရောင်ဝါသည် ရုတ်တရက်ကြီး အသက်

အုပ်၍ မွန်းနှစ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သို့သော် နှစ် အေးတာကို သူ အခုမှ မဖြေမီလျှင် ပြဿနာတွေ ဆက်ဆတ် ဆက်တော့မှာမို့ သူ ဖြည်းဖြည်းစွာ ခေါင်းညိတ်ပြခဲ့ရသည်။ ခေါင်းညိတ်အပြီးမှာတော့ လင်းလက်လကို မကြည့်ရဲတော့ဘဲ နီတ်ကျဉ်းကြပ်စွာ ခေါင်းငုံ့နေလိုက်သည်။

“ကဲ ... တွေ့တဲ့အတိုင်းပဲ လင်းလက်လ၊ အလင်းက ရှင့်ကို မချစ်တာ သေချာတယ်၊ ရှင့် လက်လျော့ပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေလိုက်ပါတော့”

“ဒါ ... သဘာဝကျပါတယ် ပုလဲနှစ်ရယ်၊ ရောင်ဝါအနေ နဲ့ လူကြီးချင်းသဘောတူထားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကို ခုလောက် အချိန်တိုတိုလေးအတွင်းမှာ မချစ်နိုင်သေး ဘူးဆိုတာ သဘာဝကျပါတယ်”

“မချစ်နိုင်သေးဘူးလို့ သုံးနှုန်းလိုက်ပုံကိုထောက်ရင်တော့ ချစ်လာနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ရှင့် ပျော်လင့်နေပုံရတယ်၊ ဒါဆို ရင်တော့ ရှင့် သက်သက်အစွဲထတာပဲ လင်းလက်လ၊ အလင်းက ရှင့်ကိုမချစ်ဘူး၊ သူချစ်တာ ပုလဲနှစ်၊ ပြီးတော့ ရှင့်ကို လက်မခံနိုင်ကြောင်းလည်း သူငြင်းပြီးသား၊ ဒါနဲ့ တောင် ရှင့်က ဘာဆက်လုပ်ချင်သေးလို့လဲ”

“မွန်း ဘာမှဆက်မလုပ်ပါဘူး၊ လက်ရှိအခြေအနေအတိုင်း

ပဲ ငြိမ်ငြိမ်လေး နေလိုက်ရုံပါပဲ။ မွန်းဘက်က ဘာမှ မကြိုးစားဘူး။ သေးသိမ်တဲ့ နည်းလမ်းတွေသုံးပြီးတော့လည်း နှစ်တို့နှစ်ယောက်ကို မခွဲပါဘူး။”

“ခွဲလို့လည်း မရပါဘူး။”

“မှန်တယ် ပုလဲနှစ်၊ ချစ်သူတွေကို ခွဲနိုင်တာ ဘေးလူမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ကိုယ်တိုင်ပဲ ...”

“ရှင်စကား မရှင်းဘူး။”

“ကိုယ့်ချစ်သူတစ်ယောက်အပေါ် ဘယ်လိုစိတ်ထားမို့ထားရမယ်၊ ဘယ်လိုအပြုအမူမျိုး ပြုမူရမယ်ဆိုတာ လောက်တောင် မသိတဲ့ သူမျိုးကို ဘယ်သူကမှ ကြာရှည်ချစ်မြတ်နိုးနိုင်မယ် မထင်ဘူး။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ရှင်ကို ရောင်ဝါက မချစ်တော့ဘူးဆိုခဲ့ရင် အဲ့ဒီမွန်းကြောင့်မဟုတ်ဘူး။ ရှင်ကိုယ်တိုင်ကြောင့်ပဲ ... (မွန်းကတော့ လက်ရှိအချိန်လေးမှာ ရိုးရိုးသားသားနေထိုင်သွားမယ်၊ ပြီးတော့ ရှင်တို့နှစ်ယောက်ကြား ဝင်နှောင့်ယှက်ပြီးတော့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို တန်ဖိုးမဲ့အောင် မလုပ်ဘူးရှင်လည်း မွန်းကို မုန်းတာတစ်ခုတည်းနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တန်ဖိုးမဲ့အောင် မလုပ်မိပါစေနဲ့၊ ဒီပွဲမှာ တန်ဖိုးနိမ့်ကျသွားတဲ့ သူက အလိုလို ဘေးရောက်သွားရမှာပဲ ...”

“ကဲ ... မွန်း ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်၊ ရောင်ဝါ မွန်းကို ခွင့်ပြုပါ။ မွန်း ကားငှားပြီး ပြန်လိုက်ပါမယ်၊ မွန်းကို စိတ်ချပါ။ ဘွားတို့ မေးရင်လည်း ရောင်ဝါ ပြန်လိုက်ပို့ပေးတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါမယ်၊ ပြီးတော့ ဒီနေ့ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စတွေကိုလည်း အဘွားတို့မသိအောင် လျှို့ဝှက်ထားလိုက်ပါမယ်”

မွန်းက စားပွဲပေါ်မှာတင်ထားသည့် ပိုက်ဆံအိတ်နှင့် နေကာမျက်မှန်လေးကို လှမ်းဆွဲယူပြီး ရောင်ဝါတို့ စားပွဲမှ ထထွက်လိုက်ချိန်မှာ နှစ်က လှစ်ခနဲ ခြေထိုးခံလိုက်လေသည်။

“အိုး ...”

“အဟက် ...”

“မွန်း ...”

မွန်းက ဟန်ချက်ပျက် လဲပြိုသွားချိန်မှာ နှစ်က ဟက်ခနဲ ခပ်တိုးတိုးရယ်လိုက်သည်။ ရောင်ဝါကတော့ မွန်းကို လှမ်းတွဲဖေးမလိုက်ပါသည်။

“မွန်း ... ရဲရဲလား၊ နှစ်ရဲ့ အပြုအမူအတွက် ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရပါတယ် ... ကိစ္စမရှိပါဘူး ရောင်ဝါ”

“အလင်း တောင်းပန်မနေနဲ့”

“သွားတော့မယ် ရောင်ဝါ”

“ဟုတ်ကဲ့....”

မွန်းက နှစ်ဆီ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး သူတို့
နှစ်ယောက်နားမှ အေးဆေးစွာ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါသည်။

“ကိုယ် ထိမ်ချန်တာမဟုတ်ဘူး နှစ်၊ အကြောင်းရင်းမှန်
ကို နှစ်သိရင် စိတ်ဆင်းရဲမှာ၊ ဒေါသဖြစ်ရမှာကို ကိုယ်
စိုးရိမ်လို့ ... မွန်းဟာ ကိုယ်နဲ့ သဘောတူထားတဲ့သူ
ဆိုတာ မပြောဘဲထားခဲ့တာပါ။ နှစ် မသိဘဲ ပြီးသွားမယ့်
ကိစ္စတစ်ခုလို့ပဲ ကိုယ် ယူဆထားခဲ့တာပါ။ ဒီနေ့မဲ ကိုယ်
မှာ နှစ် ရှိနေတဲ့အကြောင်း၊ သူ့ကို လက်မထပ်နိုင်တဲ့
အကြောင်း ပြောပြနေခဲ့တာပါ။”

မွန်း ပြန်သွားပြီးနောက်မှာ ရောင်ဝါနှင့် ပုလဲနှစ်
စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာကာ ကန်တော်ကြီးထဲမှာ
အေးလျှောက်ရင်း ရောင်ဝါက ပြောပြနေကြောင်း ချောမောသော်
လည်း နှစ်က ဒေါသမပြေနိုင်သေးဘဲ လမ်းပေါ်မှာကျနေသည့်
အေးဘူး အခွံတစ်ခုကို ပိတ်ကန်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“အား...”

“ဟာ ... လူထိသွားပြီ”

“နေပေစေ ... ထားလိုက်၊ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်၊ လက်ဖျားကလေးပဲ ထိသွားတာကို သဲသဲလှုပ် အော်နေတာ”

“ဟာ ... မသိချင်ယောင်ဆောင်လို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ နှစ်ရယ်”

ရောင်ဝါက အအေးဘူးခွဲ လက်ကိုထိသွားသဖြင့် လက်ခါရင်း ညည်းညူနေသည့်သူဆီ လှမ်းကြည့်ရင်း အားတဲ့အားနာ ဖြစ်နေသော်လည်း နှစ်က ဂရုမစိုက်ပုံနှင့် ...

“ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ကိုယ် စိတ်ရှုပ်ရတဲ့အထဲ၊ ဂရုစိုက်မနေစမ်းပါနဲ့ အလှင်းရယ် ... ထားလိုက်ပါ”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ နှစ်၊ နှစ် မတောင်းပန်ချင်ရင်နေ၊ ကိုယ်သွားတောင်းပန်လိုက်မယ်”

ရောင်ဝါက ထိုသူ့ဆီ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားကာ အနူးအညွတ် တောင်းပန်စကားဆိုပြီးမှ နှစ်ဆီ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ နှစ်မှာ အဲဒီလို စိတ်ဓာတ်မျိုးရှိတာ၊ မယဉ်ကျေးတာတွေကို သူတွေ့ရတိုင်း စိတ်ညစ်မိရလျက် ... နှစ်ဟာ အဘွားနဲ့ ဘယ်လိုမှ အဆင်ပြေမှာမဟုတ်ဟု ထင်မိသည်။

နှစ်ကတော့ မပြောနိုင်သော ဒေါသတွေဖြင့် သူ့ကို ခြိတ်တင်စကားတွေ ဆက်တိုက်ပြောနေပါသည်။

“အလင်း ကိုယ်တိုင်က မပြတ်သားလို့ ဒီအခြေအနေထိ ဖြစ်လာရတာပါ အလင်း၊ တကယ်ဆို အဘွားက အလင်းနဲ့ သဘောတူထားတဲ့အကြောင်း စပြောတဲ့အချိန်မှာပဲ အလင်းဘက်က နှစ် ရှိတဲ့အကြောင်း ဖွင့်ပြောပြီး လက်မထပ်နိုင်တဲ့အကြောင်း ပြတ်ပြတ်သားသား ငြင်းလိုက်ရမှာ”

“အဘွားက စိတ်ကြီးတယ် နှစ်ရဲ့၊ သူ့သဘောအတိုင်း ဖြစ်ရမှ ကျေနပ်တတ်တဲ့ သူမျိုး၊ ကိုယ်တို့ တစ်အိမ်သားလုံးအပေါ် အဘွားက ဩဇာညောင်းတယ်၊ ကိုယ့်ဘက်က ဘယ်သူမှ ကူပြောပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘွားဆန္ဒကို ကိုယ်က ချက်ချင်းကြီး ခါးခါးသီးသီး ငြင်းလိုက်ရင် အဘွားကို မလေးစားရာကျမှာစိုးလို့ အဘွားကို တိုက်ရိုက်မပြောဘဲ မွန်းနဲ့အရင် ဆွေးနွေးကြည့်ရတာပါ”

“ဆွေးနွေးပွဲက ထွက်လာတဲ့ ရလဒ်က ဘယ်လောက် ဆိုးသလဲ ...၊ အဲဒီမိန်းမက ပျော့ပျော့နဲ့ နံတဲ့ ကြောင်ချေး”

“နှစ်ရယ် ဒေါသတွေထွက်မနေပါနဲ့တော့၊ ကိုယ်တို့ နှစ်

ယောက် ဒီအတိုင်း ဆက်ချစ်နေရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား၊ မွန်းကလည်း ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကို ဇွတ် နောင်ယုက်မယ့်သူမှ မဟုတ်တာ”

“အေးအေးဆေးဆေး နောက်ဆုတ်မသွားတာဟာ နောင်ယုက်နေတာနဲ့ အတူတူပေါ့၊ သူ့ကိုပြောမရရင် အလင်းရဲ့ အဘွားကို အလင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပွင့်ပြောဖြင့်င်းလိုက်ပေါ့ ...”

“ချက်ချင်းကြီးတော့ မဖြစ်သေးဘူးလေ၊ အချိန်တော့ယူမှဖြစ်မယ်”

“အလင်း မပြောချင်နေလေ၊ နှစ် ဘာသာပဲ သွားပြောလိုက်တော့မယ်၊ အဘွားမြေး လင်းရောင်ဝါနဲ့ နှစ်နဲ့ချစ်နေကြလို့ လူကြီးချင်း သဘောတူထားတဲ့ကိစ္စတစ်ရက်သိမ်းပေးပါလို့ ...”

“နှစ် အဲဒီလိုသွားပြောရင် လူကြီးကို မလေးမစားလုပ်နေကျမှာပေါ့၊ နှစ်လည်းမကောင်းဘူး၊ ကိုယ်လည်းမကောင်းဘူး၊ ဘွားလည်း ဒေါသထွက်မှာပဲ”

“အဲဒါဆို အလင်းပဲ နှစ်ကို အဘွားဆီခေါ်သွားပြီး အကျွန်တော့်ချစ်သူပါလို့ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပေါ့”

“ခဏနေပါဦး နှစ်ရယ်၊ တချို့ကိစ္စတွေဆိုတာ အချိန်

တန်ရင် သူ့အလိုလို အဆင်ပြေသွားတတ်ပါတယ်၊ စိတ်လောလောနဲ့ လျှောက်လုပ်ရင် ပိုရှုပ်ထွေးသွားတတ်တယ်”

“အလင်း အဘွားက လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ အခွင့်အရေးကို ဝင်စွက်ဖက် ခြယ်လှယ်ပြီး သူ့သဘောတူတဲ့ သူနဲ့ပေးစားမယ်ဆိုတာကိုက မဟုတ်တာ၊ လူကြီးဖြစ်ပြီး လူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ မျှတတဲ့စိတ်ထားမျိုးမှ မရှိတာ”

“အဘွားကိုတော့ အပြစ်မပြောပါနဲ့ နှစ်၊ အဘွား ဘာပဲလုပ်လုပ် ကိုယ် အဘွားကိုချစ်တယ်”

“ကောင်းပြီ ... အလင်းမကြိုက်ရင် အလင်းအဘွားကို နှစ် အပြစ်မပြောဘူး၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပဲ ပြောမယ်”

နှစ်စကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်မှန်းမသိတာမို့ ရောင်ဝါ

စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့်ပင် နှစ်ကို ကြည့်နေလိုက်မိသည်။

“နှစ် အလင်း အဘွားဆီကိုသွားပြီး သူ့မြေးလေး အလင်းနဲ့ နှစ်နဲ့ ချစ်နေကြတဲ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပဲ ပြောပြလိုက်မယ်လေ”

စကားက ဒီလမ်းကြောင်းပေါ်ပဲ ပြန်ရောက်လာပြန်တာမို့ ရောင်ဝါ ပိုစိတ်ရှုပ်သွားမိသည်။

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ နှစ်ရယ်”

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ ...”

“နှစ်ကိုယ်တိုင် သွားပြောတာကြီးက ဘယ်ကောင်းစ
မလဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာ အဘွားအခြေအနေကြည့်ပြီး အေး
အေးဆေးဆေး ပြောပြပါမယ်”

“ပြောမယ်ဆိုလည်း မနက်ဖြန်ပဲ ပြောလိုက်တော့လေ”
ရောင်ဝါ မဖြေမိ ...။

“ပြောမယ် မဟုတ်လား”

“ခဏလေး မစောင့်နိုင်တော့ဘူးလား နှစ်ရယ်”

“စောင့်ခဲ့ရတာ ကြာပြီလေ ...။ နှစ်ဟာ အလင်းချစ်သူ
ပါဆိုတာ အလင်း အိမ်ကလူတွေကို ဘယ်တော့ ဖွင့်ပြော
မလဲလို့ နှစ် စောင့်နေခဲ့တာ ကြာပြီ၊ ဘာလဲ ... နှစ်ပုံ
နှစ် အခြေအနေက အလင်း အဘွား လက်မခံနိုင်တဲ့
ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေလို့လား၊ နှစ်မှာ ဘာချို့ယွင်းချက် ရှိ
လို့လဲ”

နှစ်က ပြောရင်း ပြောရင်း ဒေါသပါလာသည်။
ရောင်ဝါ ပိုစိတ်ရှုပ်လာမိသည်။ တကယ်လည်း နှစ် ပုံစံ နှစ်
စိတ်ဓာတ်ကို အဘွား သဘောကျမည့်ပုံ မပေါ်တာမို့ နှစ်
အဘွားကို တွေ့ပေးဖို့ သူ ဝန်လေးခဲ့ရတာပင် ...။

“နှစ် တော်တော် အသည်းယားတယ် သိလား၊ အေး

အေးစက် လုပ်နေတဲ့ အလင်းကိုလည်း အသည်းယား
တယ်၊ တစ်ယူသန်တဲ့ အဘွားကိုလည်း အသည်းယား
တယ်၊ မျက်နှာအပြောင်သားနဲ့ အလင်းရဲ့ ဇနီးလောင်း
နေရာကနေ တစ်လက်မမှ မရွေ့ဘဲ အခန့်သားထိုင်နေ
နိုင်တဲ့ မွန်း ဆိုတဲ့ မိန်းမကိုလည်း အသည်းယားတယ်၊
နှစ် သူ့ကို တစ်ခုခု လုပ်မိတော့မယ်”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ ...”

“လင်းလက်လကိုလေ ...”

“သူ့ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး နေပါစေ နှစ်ရယ်၊
ထားလိုက်ပါ၊ သူလည်း အကြောင်းစုံသိပြီးမှတော့ တို့
နှစ်ယောက်ကို ဘာမှ နှောင့်ယှက်မယ်မထင်ပါဘူး”

“သူ့ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေးနေနေတာကိုက နှစ်တို့
အထွက် အနှောင့်အယှက်တစ်ခုပဲ အလင်း ...”

နှစ်က အံ့ကိုကိုတ်၍ အေးစက်စက် ပြောလိုက်ပါ

အဝိုင်း (၂)

မွန်းသည် အခန်းပြတင်းဝမှာ လက်ပိုက်ရုပ်လျက်
အောင်းကင်ကို မော့ကြည့်နေပါသည်။

ညကောင်းကင်က မလင်းသော်လည်း ပိန်းပိတ်
အောင် မောင်မနေပါ။

ကြယ်ကလေးတွေကို စုစုဝေးဝေး မတွေ့နိုင်ပေ
သို့ ဟိုတစ်လုံး ဒီနားတစ်လုံး ပြန့်ကျဲနေတာကိုတော့ ထင်ထင်
ရှားရှား မြင်ရသည်။

မွန်းသည် မှိန်ပျော့ပျော့ အဝေးကောင်းကင်ထဲသို့
ဆုတ်ရမ်းမှန်းဆ ကြည့်နေမိပါသည်။ အဝေးကောင်းကင်ထဲမှာ
ဘာတွေ့ရမယ်ဆိုတာ မသေချာ၊ ဘာကိုမှ တွေ့မှာမဟုတ်မှန်း
သေချာပေမယ့်လည်း တစ်ခုခု မြင်တွေ့ရရန် မျှော်လင့်ချက်ဖြင့်
ဆက်ဆက်ကြည့်နေချင်မိသည်။

မွန်း... မင်းကို ချစ်မိခဲ့တာဟာ အဝေးညကောင်
ကင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခု တွေ့ရနိုး ရမ်းရော်ကြည့်နေမိတဲ့ လူ
တစ်ယောက်ရဲ့ မျှော်လင့်မှုမျိုးနဲ့ပါ ရောင်ဝါ ...။

မွန်းက လည်ပင်းကလေး အစင်းသားဖြစ်တဲ့အထိ
ကောင်းကင်ဆီ မော့ငေးလိုက်ချိန်မှာ ကြယ်ကလေးတစ်လုံး
ကြွေကျသွားတာကို မြင်လိုက်ရတာမို့ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

မွန်း အသက် ၁၇ နှစ်။ မြီးကောင်ပေါက်အရွယ်
သာသာလေးတုန်းက အဲ့ဒီ ကြယ်ကလေးတွေကို အမှာစကား
ပါးဖူးသည်။

ကြယ်ကြွေတာ မြင်တိုင်း ဖျတ်ခနဲ မျက်စိမှေးမှိတ်
လက်ချင်းပူးယှက်ကာ ...

“မင်းနဲ့ အရမ်းဆေးတဲ့နေရာတစ်ခုမှာ မင်းကို အမြဲသတိ
နေတဲ့ မွန်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရှိနေတယ်
ရောင်ဝါ ...”

ဟု တီးတိုး ရေရွတ်လိုက်မိမြဲ ဖြစ်သည်။ မွန်း
ပြောလိုက်တဲ့ စကားကို ကြယ်ကလေးက သယ်ဆောင်သွားပြီး
ရောင်ဝါရှေ့သို့ ကြွေကျသွားကာ ရောင်ဝါအား ထိုစကားကို
သိကြားစေလိုမည်ဟု မွန်းက စိတ်ကူးယဉ်အတွေးဖြင့် ယောင်
ရွှင်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

မွန်းသည် ညကောင်းကင်ကို ကျောခိုင်းလျက်
ခတင်ဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာပါသည်။ ထိုနောက် ခတင်ဘေး
ခိုပုကလေးကိုဖွင့်ကာ အတွင်းမှ CD အယ်လ်ဘမ်လေးတစ်ခု
ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

အဖုံးကို ဖွင့်လှန်လိုက်တော့ အတွင်းမှာ အစဉ်
ဆိုက်ရှိနေသော CD ၈ ချပ်ကို တွေ့ရသည်။ စီဒီ ချပ်တိုင်းမှာ
စာရေးထားသည်။ ရောင်ဝါ အသက် ၁၇ နှစ်။ ရောင်ဝါအသက်
၁၈ နှစ် ... စသဖြင့် အစဉ်အတိုင်းပင်။ နောက်ဆုံး စီဒီ ချပ်မှာ
အော့ ရောင်ဝါအသက် ၂၄ နှစ်ဟု ရေးထားသည်။ ၁၇ နှစ်မှ
သည် ၂၃ နှစ်အထိ နှစ်စဉ် ကျင်းပမြဲ မွေးနေ့အစီအစဉ်လေး
ဆွဲကို မှတ်တမ်းတင်ထားသော စီဒီ ချပ်များ ဖြစ်ပါသည်။

မွန်းက ရောင်ဝါ အသက် ၁၇ နှစ်ဟု ရေးထား
သော ရှေ့ဆုံး စီဒီ ချပ်လေးကို ထုတ်ယူပြီး ဒီဒီဒီ စက်ထဲသို့
သွားထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ခတင်ပေါ်မှာ ပြန်လာထိုင်
ကာ ရီမု ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။

“Happy birthday to you...”

“Happy birthday လင်းရောင်ဝါ”

မွေးနေ့ သီချင်းသံတွေ လျှံကျလာသည်။

မျက်လုံးတွေ ပိတ်သွားအောင် အားရပါးရ ရယ်
အာနေသော ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို မြင်ရသည်။

၁၇ နှစ်အရွယ်မှီ ရောင်ဝါပုံစံလေးက ကလေးရင်
တောင် သိပ်မပျောက်ချင်သေး...။ မျက်နှာလေးက ဝိုင်းဝိုင်း
ဟောင်းဟောင်းလေး...။ နှုတ်ခမ်းမွေးလေးတွေက ရေးတေးတေး။
တိရုပ်ခရမ်းရောင်နှင့် ဘောင်းဘီဖြူဖြူလေး ဝတ်ထားသည်။

ရောင်ဝါ အပြုံး၊ ရောင်ဝါ အသံ၊ ရောင်ဝါ ဟန်ကို
အသေးစိတ် မြင်နေရသည်။ သူငယ်ချင်းတွေက နောက်ပြောင်
လိုက်တိုင်း ဟိုးဟိုးဟားဟား ရယ်မော ခုန်ပေါက်နေတတ်သော
မြူးတူးဟန်ကလေး...။

“ကဲ... ကဲ... မွေးနေ့ရင် မွေးနေ့ကိတ် လှီးပါတော့ဗျို့”
သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ အော်သံ...။

ရောင်ဝါက မွေးနေ့ကိတ် လှီးရမည့် ဓားကလေး
ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်း မလှီးသေးဘဲ
မွေးနေ့ကိတ်နားမှာ ဝိုင်းအုံနေသည့် သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ မျက်နှာ
ကို ဝေဝေကြည့်လိုက်ရင်း...

“အင်း... ဘယ်သူ့ကို အရင်ကျွေးရင် ကောင်းမလဲ”

“ဟေ့ကောင်... ရောင်ဝါ ငါ့အရင်ကျွေးကွာ”

“ဟဲ့... ရောင်ဝါ ငါ့ကိုအရင်ကျွေးနော်...”

ရောင်ဝါက ပြုံးစေ့စေ့ရှုပ်ကလေးနှင့် ကိတ်မုန့်
အစိတ်အကြီးကြီး လှီးချပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့... ဓားဖြင့်ကော်

တာ ပန်းကန်ပြားထဲထည့်ပြီး ပန်းကန်ကို ပင့်မြှောက်ထားသည်။
သူငယ်ချင်းတွေက လိုက်လုတော့မှ ပန်းကန်ကို အောက်ချပြီး
သူငယ်ချင်းတွေကို ကျွေးတော့မှလိုလိုနှင့် ကိတ်မုန့်တစ်ခုလုံး
တို့လက်ဖြင့်ကိုင်ကာ သူ့ပါးစပ်ထဲ အကုန်ထိုးထည့်လိုက်လေ
သည်။

မွန်းက ရောင်ဝါ အပြုအမူလေးကိုကြည့်ရင်း ပြုံး
ဆိုက်မိသည်။ အဲဒီပုံလေးကို ဘယ်နှစ်ကြိမ်ပဲကြည့်ကြည့် မွန်း
အမြဲပြုံးမိရပါသည်။

“လည်ပင်းနင်ပါစေ... လည်ပင်းနင်ပါစေ...”

“မနင်ဘူးကွ... မနင်ဘူး”

သူငယ်ချင်းတွေက သံပြိုင်ဝိုင်းအော်နေကြသည်။
သူက ပလုတ်ပလောင်း ဝါးရင်း ဂူးဂူးဝါးဝါး ပြန်အော်ပြောနေ
သည်။

မွန်းသည် သူ့ပုံစံလေးကို ကြည့်ရင်း အသံထွက်၍
ဝင် ရယ်မောလိုက်မိချိန်မှာ နေ့ခင်းဆီက ခံစားခဲ့ရသည့် နာကျင်
မှုနဲ့ကြပ်မူတွေအားလုံး ပျောက်ပျက်သွားခဲ့ရသည်။

ထိုအခွေဆုံးသည်အထိ သူ့ရဲ့ ပြုံးပျော်ရွှင်မြူးနေ
သော ပုံစံလေးကို မွန်းက ပြုံးလျက် စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။
အဆုံးသွားတော့ ကိတ်မုန့်တုံးကြီးကို ပါးစပ်ထဲ တစ်ခါတည်း

ထည့်၍ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူး ဝါးမျိုချနေသော သူပုံစံကို
မြန်မြန်ရစ်ကြည့်ရင်း ထပ်ထပ် ပြုံးမိနေသည်။

လွန်ခဲ့သော ခုနှစ်နှစ်လောက်က ...
ရောင်ဝါရဲ့ အဲဒီပုံစံလေးကို စမြင်ကတည်းက
မွန်း ချစ်ခဲ့ရတာပါ ရောင်ဝါရယ် ...။

နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်းလိုပင် ဘွားဘွားကျော့က သူတို့
မိသားစု လုပ်လေ့ရှိသည့် မွေးနေ့၊ အလှူ စသဖြင့် အခမ်းအနား
မှတ်တမ်းတင် ခွေလေးတွေကို မွန်းရဲ့ဘွားဘွားဆီ လှမ်းလှမ်း
ပို့ပေးတတ်သည်။ အဲဒီအခွေထဲက ရောင်ဝါရဲ့ မွေးနေ့ခွေလေး
ကို ကြည့်ရင်း မွန်းရဲ့အာရုံမှာ သူက စတင်ခွဲထင်လာသည်။
ထိုအချိန်မှစကာ မွန်းရဲ့အာရုံထဲမှာ သူက နေရာအပြည့် ယူထား
တာမို့ တခြား ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမှ မွန်း စိတ်မဝင်စားဘဲ
နေနိုင်ခဲ့သည်။

အချိန်တွေ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ကုန်ဆုံးသွားသည်။
မွေးနေ့ခွေတွေ တစ်ခွေပြီးတစ်ခွေ ရောက်လာ
သည်။ ရောင်ဝါက မွန်းရဲ့ နှလုံးသားမှာ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ်
ပို၍ နေရာယူလာသည်။

ရောင်ဝါလည်း အသက်တွေ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ်
ကြီးကာ ရပ်ရည်... စတိုင်လ်လေးတွေ မသိမသာ ပြောင်းပြောင်း
လာသည်။

ရောင်ဝါ အသက် ၁၈ နှစ် ...။

ရောင်ဝါ ဆံပင်က အတိုကနေ ဘေးခွဲအရှည်
စတိုင်လ် ပြောင်းလာသည်။

မျက်နှာလေး မသိမသာ သွယ်ပြီး မေးရိုးလေး
ဆါလာသည်။

ရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်လေးကို ကြယ်သီးစေ့ပိတ်လျက်
နက်ခဲတိုင်လေးတပ်ဝတ်ကာ အပေါ်ကနေ စေ့ကုတ် မီးခိုးရောင်
လေး ထပ်ဝတ်ထားသည်။ အနားဝိုင်း ဦးထုပ်မြင့်မြင့်လေးကို
စတိုင်လ်လုပ်၍ ဆောင်ထားသည်။

သူ့ခြဝန်းထဲမှာ မွေးနေ့ အခမ်းအနားအတွက်
ဖြင့်ဆင်နေချိန်မှ စ၍ ရိုက်ယူထားတာမို့ သူ မျက်စိစုံမှိတ်လျက်
ဝါးကလေး တအားဖောင်း၍ ပူစိဖောင်းမှုတ်နေသော ပုံကလေး
ကိုပါ မြင်ရသည်။

“ချစ်စရာလေး...”

မွန်းက ထိုသို့ရေရွတ်ကာ ထိုနေရာမှာပင် Pause
ခလုတ်နှိပ်၍ ရပ်ကာ အကြာကြီး ငေးကြည့်ခဲ့ရသည်။

ရောင်ဝါ အသက် ၁၉ နှစ် ...။

ဆံပင် အတိုအထောင်လေး ဖြစ်သွားသည်။
ဦးဘော့... နီညိုရောင်လေး ဆိုးထားသည်။

သူ့အပြုံးက ကလေးသိပ်မဆန်ဘဲ နည်းနည်း
ပဲများလာသည်။

ရောင်ဝါ အသက် ၂၀...။

မေးခွေးများလေးမှာ မုတ်ဆိတ်မွေး မည်းမည်းလေး
တွေကို တွေ့ရသည်။

ဆံပင်က ထောင်တချို့ လှံတချို့...။

ဆံပင်ရောင်က သဘာဝ အမည်းရောင်...။

နည်းနည်း ရင့်ကျက်လာသည်။ လက်မောင်းလက်

ရုံး ပြည့်ပြီးကာ ဗလထွက်လာသည်။

ရောင်ဝါ အသက် ၂၁...။

ဆံပင် ဆေးမဆိုးတော့...။

ရောင်ဝါ အသက် ၂၂...။

မုတ်ဆိတ်မွေး မထားတော့...။

ရောင်ဝါ အသက် ၂၃...။

သပ်ရပ် စမတ်ကျစွာ ဝတ်တတ်လာသည်။

ပိုပြီး ကြည့်ကောင်းကာ ဆွဲဆောင်မှု ရှိလာသည်။

ခပ်ဖောင်းဖောင်း ဖြစ်နေခဲ့သော မျက်နှာလေးက

တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် ပြေလျော့ကာ ရင့်ကျက်သောအသွင်သို့
ပြောင်းပြောင်းလာသည်။ ထိုရင့်ကျက်ခြင်းတွေထဲကမှ တချို့

တစ်ဝက် ကျန်နေသော နုနယ်မှုကလေးတွေကိုလည်း တွေ့ရ
သည်။

တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် ပြောင်းပြောင်းလာသော
အပြောင်းအလဲတွေကြားမှာ မပြောင်းလဲတာ တစ်ခုကတော့
ဆိတ်မုန့်ကြီးကြီး လှိုင်းတတ်ခြင်းနှင့် ထိုကိတ်မုန့်တုံးကြီးကြီး
ဆို သူ အရင်လုလုစားပြီးမှ သူများတကာကို လိုက်ခွံတတ်ခြင်း
ပဲ။

မွန်းသည် ရောင်ဝါ မွေးနေ့ခွေးလေးတွေကို သေချာ
ခိုအောင်းထားပြီး သတိရတိုင်း ဖွင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။

သူများတကာတွေ date လုပ်လည်ပတ်နေချိန်မှာ
ပဲက ရောင်ဝါခွေးလေးကို ဖွင့်ကြည့်ရင်း ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေခဲ့
သည်။

စိတ်ကူးယဉ်တယ်လို့ပဲ ဆိုချင်ဆို မွန်းက သူ့ကို
အကုန်အစင် မမြင်ရခင်ကတည်းက စွဲလမ်းချစ်မက်ခဲ့ရပါသည်။

ညစဉ်ညတိုင်း မွန်းရဲ့ အခန်းပြတင်းဝမှာရပ်လျက်
ညကောင်းကင်ဆီ ငေးမျှော်ကြည့်ရင်း သူ့အကြောင်းတွေသည်။
ပြည်ကြွေတာကို လှမ်းမြင်ရရင်တော့ ကမ်းနားကတန်း လက်
ခံလေး ယှက်၍ မျက်စိစုံမှိတ်ကာ ...

“ကြယ်ကလေးရေ ရောင်ဝါကို ပြောလိုက်ပါ။ သူနဲ့

အရမ်းဝေးတဲ့ နေရာတစ်ခုမှာ သူ့ကို အမြဲ သတိရှိနေတဲ့ မွန်း ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရှိနေပါတယ်လို့

ဟု ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်ရသည်။

မွန်း ခပ်ငယ်ငယ်က မြန်မာပြည်ကို ခဏခဏ ရောက်သည်။

အဲဒီတုန်းက ရောင်ဝါတို့မိသားစုကလည်း ရောင်ဝါ ဖခင် အလုပ်လုပ်နေသည့် စင်ကာပူမှာ လိုက်နေကြတာမို့ မွန်းက ရောင်ဝါတို့ မဆုံဖြစ်ခဲ့ကြ။

အဲဒီတုန်းက မွန်းတို့ မြေးအဘွားက မြန်မာပြည်မှာ နှစ်လလောက်အထိ နေသည်။ မွန်းက အဘွားနှင့်အသွားလာလည်ပတ်ရင်း မြန်မာမှုနှင့် ရင်းနှီးထိတွေ့ရသည်။ အဲဒီအချိန်တုန်းကဆို ဘွားဘွားကျော့ကလည်း သူ့လုပ်ငန်းတွေကို ဦးစီးနိုင်တုန်းပင်။ ရောင်ဝါ ဖေဖေကတော့ ဘွားဘွားကျော့လုပ်ငန်းတွေကို မဦးစီးခင် အတွေ့အကြုံလည်းရ၊ ပညာလည်းရအောင် ဟိုမှာ အလုပ်သွားလုပ်နေခဲ့တာပင်။

ရောင်ဝါတို့ မိသားစု မြန်မာပြည်ပြန်လာပြီး ရောင်ဝါအဖေက ဘွားရဲ့လုပ်ငန်းတွေကို ဦးစီး တိုးချဲ့လာချိန်တော့ မွန်းတို့ မြန်မာပြည် ပြန်မလာဖြစ်တော့။ ကျောင်းဆရာတွေနှင့်သာ နှစ်လုံးနေခဲ့ရသည်။

နှစ်တွေက အကြာကြီး ကြာပြီး အခု ရောင်ဝါအသက် ၂၄ နှစ်ပြည့် မွေးနေ့သို့ မကျရောက်မီကာလလေးမှာမူ မွန်းတို့ မြေးအဘွား မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လာဖြစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူ့အတွက်တော့ မွန်းက တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းတစ်ယောက်ပေါ့။

မွန်းအတွက်တော့ သူက ကလေးသားသာ အရွယ်အသွယ်ကတည်းက စွဲခဲ့ရသူ ဖြစ်ပါသည်။

သူ့မွေးနေ့တွေတိုင်းမှာ သူနဲ့ ရင်းနှီးပတ်သက်သူအချို့သော မိန်းကလေးမျိုးကိုလည်း မတွေ့မီတာမို့ သူလည်း မွန်းလိုပဲ အခုချိန်ထိချစ်သူမရှိသေးဘူးဟုပင် မွန်းကထင်ခဲ့သည်။

ရောင်ဝါမွေးနေ့ နီးလာပြီဆို အဘွားက မွန်းကို အတူအညီတောင်းလေ့ ရှိပါသည်။

“မြေးရေ... ကျော့ကျော့ မြေးလေးအတွက် ဘွား မွေးနေ့လက်ဆောင် ပို့ချင်တယ်၊ မြေးကလူငယ်ဆိုတော့ လူငယ်အကြိုက်ကို ပိုသိမှာပေါ့၊ မြေးပဲ ဝယ်ပေးစမ်းပါကွယ်”

ဘွား ဒီလိုပြောတိုင်း မွန်း ပျော်ရသည်။

ရောင်ဝါရဲ့ ၁၈ နှစ်မြောက် မွေးနေ့မှ စကာ သူ့အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို မွန်းပဲ အမြဲဝယ်ပေးရသည်။

ရောင်ဝါ မွေးနေ့ နီးလာပြီဆို အဘွားမခိုင်ခင်

ကတည်းက ဒီနှစ်တော့ ဘာလေးပေးရင် ကောင်းမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားပြီးပြီ။ အဘွားက မွေးနေ့လက်ဆောင် ဝယ်ပေးဖို့ ပြောလာချိန်မှာ မွန်းက အသင့်ဝယ်ပြီးသွားပြီ။

နှစ်တိုင်း နှစ်တိုင်း ရောင်ဝါပုံစံလေးကို မြင်ယောင်ပြီး ရောင်ဝါအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင် လျှောက်ဝယ်ရတာကို မွန်း ပျော်သည်။ စိတ်ကူးထဲမှာ သူ့ကို ဦးထုပ်ကလေးဆောင်းကြည့်ပေး၊ နေကာမျက်မှန်လေး တပ်ကြည့်ပေး၊ သူ့လက်မှာ နာရီလေး ပတ်ပေး၊ သူ့လည်ပင်းမှာ မာဖလာလေး ပတ်ပေး၊ နက်ခံတိုင်လေး ဆင်ပေး ...။ သူ့နဲ့လိုက်ဖက်တယ်လို့ ထင်တဲ့ ဗစ္စည်းကိုဝယ်။

သူ့အသက် ၂၃ နှစ်ပြည့် မွေးနေ့တုန်းက မွန် Valentino ရေမွှေး နှစ်ပုလင်းဝယ်သည်။ တစ်ပုလင်းကို သူ့အတွက် လက်ဆောင်ပို့ပေးပြီး တစ်ပုလင်းကို မွန်း ယူထားတာ နေ့တိုင်း နှစ်နှစ်သက်သက် ဆွတ်သည်။ သူ့လည်းဆွတ်ဖြစ်ရင် မွန်းတို့နှစ်ယောက် ရေမွှေးဆင်တူသုံးသည်ဟု ဆိုရမည်။ အဲဒီလို ရေမွှေးရနံ့တူတာကို တွေးတွေးပြီး မွန်း ကျေနပ်ရသည်။ မွန်း ရေမွှေးဆွတ်တိုင်းလည်း သူ့ကို သတိရမိသည်။

သူ့အသက် ၂၂ နှစ်ပြည့် မွေးနေ့တုန်းကလည်း နာရီတစ်စုံဝယ်ကာ ယောက်ျားဝတ် နာရီကို သူ့အတွက် လက်ဆောင်ပို့ပေးသည်။

ဆောင်ပို့ပေးပြီး မိန်းမဝတ်နာရီကို မွန်း ပတ်သည်။ မွန်းနဲ့သူ နာရီလည်း ဆင်တူပေါ့။

မွန်းဘဝမှာ အပျော်ဆုံးနေ့တစ်နေ့ ရှိခဲ့ပါသည်။ အဲဒီနေ့ကတော့ မွန်းရဲ့ အဘွားက မွန်းနဲ့ လင်းဆောင်ဝါကို အဘွားချင်း သဘောတူထားကြောင်း ဖွင့်ပြောခဲ့တာ နေ့ပင်။

“မွေးနေ့ဆွေတွေထဲမှာ မြေးမြင်ဖူးထားမှာပေါ့၊ ကျော့ကျော့ မြေးလေး လင်းရောင်ဝါလေ ...။ ကောင်လေးက အရမ်းရည်ရည်မွန်မွန်နဲ့ ချစ်စရာကောင်းတယ်၊ မြေးကို လင်းရောင်ဝါနဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ အဘွားတို့ချင်း တိုင်ပင်ထားတယ်”

အဘွားစကားကို ကြားကြားချင်း မွန်း မျက်လုံးတွေ ချွန်မြူးတောက်ပသွားမှာ သေချာတာမို့ ဘွားမရိပ်မိအောင် အနီးကတန်း မျက်လွှာချရသည်။ ရင်ထဲမှာ ပျော်လိုက်တာများများ သဘာ အနားမှာမရှိရင် ထတောင် ခုန်လိုက်ချင်သေးသည်။ “ဘယ်လိုလဲ ... မြေး စိတ်ဝင်စားရဲ့လား၊ ဘွားကို မြေး စိတ်ထဲရှိတာ ပြောပြစမ်း...”

ဘွားက မေးတာမှ မွန်းက ရွှန်းရိသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ဘွားကို မော့ကြည့်မိရင်း ...

www.burmeseclassic.com

“မွန်း အမှန်အတိုင်း ပြောရင် ဘွား မရယ်ရဘူးနော်”

“အေးပါ ... မရယ်ဘူး ပြော ...”

“ဟိုလေ ... မွန်းက ... မွန်းက ... သူ့ရဲ့ ၁၇ နှစ်ပြည့် မွေးနေ့ခွေလေးကို ကြည့်ပြီးကတည်းက သူ့ကို စိတ်ဝင် စားနေခဲ့တာပါ”

“အိုး မိုင် ဂေါ်ဒ် ...”

ဘွားက သူ့နဖူးသူ လက်ဝါးနှင့် ရိုက်၍ရယ်လိုက် ပါသည်။ ဘွားရယ်တော့ မွန်း နည်းနည်းရှက်သွားသည်။

“အိုကေ ... အိုကေ ... ဒီတစ်ခါ ရောင်ဝါ မွေးနေ့ကျရင် ရောင်ဝါဘေးမှာ ငြိမ်း ရှိနေနိုင်ပါစေလို့ ဘွား ဆုတောင်း ပေးမယ် ...”

ဘွားက ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနှင့် သဘောတွေကျနေ သည်။

မွန်းကတော့ ဘွားနှင့်အတူ မြန်မာပြည် ပြန်ရမည် နေ့ကိုမျှော်ရင်း ရောင်ဝါနဲ့ တွေ့ခွင့်ကို စိတ်စော မျှော်မောနေ ရပါသည်။

ရန်ကုန်လေဆိပ်သို့ လေယာဉ်ဆိုက်ရောက်ချိန်မှာ တော့ မွန်းစိတ်တွေ လှုပ်ရှားကာ လက်ဖျား ခြေဖျားတွေ ဆေး စက်လာခဲ့ရသည်။

လေယာဉ်ပြတင်းမှတစ်ဆင့် လှမ်းမြင်နေရသည့် ရောင်ဝါနေထိုင်သော မြန်မာပြည်က မွန်းကို နွေးထွေးစွာ ကြို စောင့်နေသည်ဟု ထင်မိ၏။

လေယာဉ်ပြေးလမ်းပေါ်သို့ လေယာဉ်ဘီး ချလိုက် ချိန်မှာ မွန်းရဲ့ ဘယ်ဘက်ရင်အုံ့ဆီက ဒိတ်ခနဲ မြည်သွား၏။

လေယာဉ်ပေါ်က ဆင်းလာခဲ့ချိန်မှာတော့ မွန်းရဲ့ အထက်က ကောင်းကင်ကပင်လျှင် မွန်းကို နွေးထွေးစွာ အုပ် ဆိုင်းထားသည်ဟု ခံစားရ၏။ မွန်း စိတ်တွေ ပေါ့ပါး ပျော်ရွှင် သိုက်ပုံများ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် အံ့သြမိရသေးသည်။ တစ်သက် နဲ့ တစ်ကိုယ် ခုလောက် စိတ်လှုပ်ရှား ပျော်ရွှင်ရတာမျိုး မကြုံ ခဲ့ဖူးလို့ပင် ...။

လေဆိပ်အတွင်း ခန်းမထဲက ထွက်လာချိန်မှာ တော့ မွန်းရဲ့ခြေလှမ်းတွေဟာ ကြမ်းပြင်သို့ပင် မထိလောက် ဆောင် ပေါ့ပါးနေသည်။

သူ့ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

မှန်နံရံခြားသည် နေရာဆီကပင် မွန်း သူ့ကိုမြင် သည်။

ခြေလှမ်းတိုင်း ရင်ခုန်သံပြင်းပြစွာဖြင့် မွန်း သူ့ဆီ ဆျောက်လာခဲ့သည်။

သူက မွန်းကို ချစ်ချင်း သတိမထားမိ။

မွန်းကတော့ ပြုံးတော့မယောင် ဖြစ်ဖြစ်လာသော ကိုယ့်နှုတ်ခမ်းလေးကို တင်းတင်းစေ့ရင်း သူ့ကို တမေ့တမော ငေးမိသွားသည်။

သူ့ကိုတွေ့ရခြင်းဟာ မွန်းအတွက်တော့ နှစ်ရှည် လများ ကွဲကွာနေသော ချစ်ခင်သူတစ်ယောက်ကို ပြန်တွေ့လိုက် ရသလိုပင် ...။

သူနဲ့ မျက်လုံးချင်းဆုံခိုက်မှာတော့ မွန်းရဲ့ လှုပ်ရှား နေသော စိတ်အာရုံက ငြိမ်သက်အေးမြသွားခဲ့ရပါသည်။

သူနဲ့ တွေ့ခွင့်ရသော နေ့ရက်တွေက ယစ်မှူးဖွယ် ချိုမြိန်လွန်းသည်။

သူ့ရှေ့မှာ ခပ်တည်တည် ဣန္ဒြေဆည်ထားရမေ့ မယ့် သူလစ်ရင်တော့ သူ့မျက်နှာကို ခိုးခိုးကြည့်ရသည်။ ဖြစ် နိုင်လျှင် သူ့မျက်ဝန်းတွေကို ရှည်ကြာစွာ စိုက်ကြည့်နေလိုက် ချင်သည်။

မွန်း အဲဒီလောက်ထိ တမ်းတမ်းတတ ချစ်ခဲ့ရသူ ကတော့ မွန်းရဲ့အချစ်ကို မသိဘဲ သူ့ရဲ့အချစ်ကို ဖွင့်ဟပြော သည်။

လင်းရောင်ဝါဆိုတာ ချစ်သူရှိသော ယောက်ျား

တစ်ယောက်မှန်း မွန်း တဖြည်းဖြည်း ရိပ်မိနားလည်လာချိန်မှာ မွန်း နှလုံးသားတွေ ခပ်အက်အက် ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။

မွန်း ခံစားချက်ကို မွန်းကိုယ်တိုင် ထိန်းချုပ်လို့ မနိုင်နင်းသေးခင်မှာပဲ ရောင်ဝါက မွန်းကို ငြင်းပယ်ခြင်းဖြင့် မွန်းရဲ့ အက်ရာထင် နှလုံးသားကို ပဲ့ပဲ့ကျစေခဲ့သည်။

ထိုနှလုံးသား အပဲ့အစတွေကို မွှေကြော်အောင် လုပ် ခဲ့သူကတော့ ရောင်ဝါချစ်သူ ပုလဲနှစ် ဖြစ်ပါသည်။

မွန်းသည် ပျော့ခွေးနဲ့ချို အားယုတ်သွားသော်လည်း ထူထူထောင်ထောင် ရဲရင့်ဟန်ဆောင်သည်။

မွန်း ... နောက်ဆုတ်သင့်သော်လည်း ရှေ့ကိုသာ ထပ်တိုးသည်။

ပင်ကိုက နူးညံ့သော်လည်း ရိုင်းပျဟန် အရဲကိုး ရသည်။

ငယ်ငယ်ကတည်းက စွဲမြဲချစ်မက်ခဲ့တဲ့ ရောင်ဝါကို မွန်း ဘယ်လိုစွန့်လွှတ်ရမှာလဲ ... ? ဘာကြောင့် စွန့်လွှတ်ရမှာ လဲ။

အဘွားရဲ့ 'သဘောတူခြင်း' ဟူသော ကောက်ရိုး လေး တစ်မျှင်ကို မွန်းက ကယောင်ချောက်ချား ဆုပ်ကိုင်ထား ရသည်။

မွန်းကို မင်းဘဝထဲက ချက်ချင်းကြီး ဖယ်ထုတ်
မပစ်လိုက်ပါနဲ့ဦး ရောင်ဝါရယ် ...။

မျှော်လင့်ချက် အလင်းမျှင်ကလေး တစ်မျှင်မဲ့ရင်
ဒီအချိန်လေးမှာ မွန်းကို ရပ်တည်နေခွင့် ပေးပါဦးနော် ...။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ...”

“မြေးရေ ...”

အခန်းတံခါး ခေါက်သံ၊ ဘွားရဲ့ ခေါ်သံကြောင့်
မွန်း အတွေးထဲက ပြန်နိုးလာကာ တံခါးဝဆီ လှမ်းကြည့်
သည်။

အခန်းတံခါးချပ်က ခပ်ဟဟပွင့်လာကာ အဘွား
မျက်နှာ ပြုံးပြုံးဝိုင်းဝိုင်းကြီး ပေါ်လာသည်။

“မြေး ... ရောင်ဝါနဲ့ အတူသွားပြီး ပြန်လာတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွားဘွား”

“အစစအရာရာ အိုကေရဲ့လား မြေး”

အဘွားက လက်မလေးထောင်ပြပြီး မေးလိုက်
သည်။ မွန်းက အားယူပြီးရရင်း လက်မပြန်ထောင်ပြရကာ ...

“အိုကေတယ် ဘွား ...”

ဟု ပြောလိုက်တော့ ဘွားက ‘ဆက်လုပ်-ဆက်
လုပ်’ ဟု ပြောပြီး တံခါးကိုပြန်ပိတ်သွားသည်။ မွန်းရဲ့ လက်မ
တော့ လေထဲမှာ ထောင်လျက်သား ကျန်ခဲ့သည်။

မွန်းက မွန်းရဲ့ ထောင်ထားသော လက်မလေးကို
ပြည်းပြည်း အောက်သို့ စိုက်ချလိုက်မိရင်း မချိတရီလေး
အတော့ ပခုံးတစ်ချက်တွန့်၍ သက်ပြင်းလေး ချလိုက်ရပါသည်။

နှစ်သည် နှစ်ရဲ့ ဂျစ်ကားလေးကို မောင်းလာရင်
က ear phone လေးတပ်ပြီး အလင်းဆီ ဖုန်းလှမ်းခေါ်လိုက်မိ
သည်။

“ဟဲ့လို ...”

“အလင်း ဘယ်ရောက်နေလဲ ...”

“ဗျူဟာဆလွန်းမှာ နှစ် ...”

“ဘာ ...၊ ဘယ်သူနဲ့လဲ၊ ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

“ဘွားနဲ့လေး၊ ဘွား ဆံပင်ဆေးဆိုးမယ်ဆိုလို့ လိုက်
ရတာ ...”

ကျွတ် ... အာရုံနောက်တယ်။ အာရုံနောက်တယ်
တကယ်ပဲ။

အလင်းတို့ မြေးအဘွားချင်းချစ်နိုင်ပုံ၊ ဂရုစိုက်

အလင်းအဘွား ဟောရှေ့ကြီးရဲ့ ဇွတ်တရွတ်နိုင်ပုံတွေကို
အားသိရတိုင်း နှစ် အာရုံတကယ်နောက်သည်။

“ဟွန့် ... ဆံပင် ဆေးဆိုးတာပဲ၊ အိမ်မှာဆိုးလည်း ရသား
နဲ့”

“ဘွားက ဗျူဟာဆလွန်းမှာပဲ ဆိုးနေကျလေ၊ ဒီမှာက
ခေါင်းလျှော်ခုံနဲ့ဆိုတော့ ပိုပြီး အဆင်ပြေတာပေါ့”

“အဲ့ဒီတော့ အလင်းက မိန်းမတွေကြီးစိုးတဲ့ နယ်မြေမှာ
အဘွား ဆံပင်ဆေးဆိုးပြီးတဲ့အထိ စောင့်နေရမှာလား”

“စောင့်နေရမှာပေါ့၊ စောင့်နေကျပဲဟာ နှစ်ရဲ့၊ ပြီးတော့
ဒီမှာက မိန်းမတွေ သိပ်မကြီးစိုးပါဘူး နှစ်ရဲ့၊ အခြောက်
တွေပဲ ကြီးစိုးတာပါ၊ ဟဲ့ဟဲ့ ...”

ဟွန့် ... ကြည့်ပါလား ... ရယ်လိုက်သေးတာ၊ သူ့

အဘွားကိစ္စတွေကို အဲဒီလို ရယ်ရယ်မောမော လုပ်ပေးနေကျ။

“ရူးချင်ယောင် ဆောင်မနေနဲ့ အလင်း၊ ဘယ်သူပဲ ကြီးစိုး
ကြီးစိုး လာတဲ့သူတွေကတော့ မိန်းမတွေချည်းပဲလေ၊
ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ အဲဒီမှာ အကြာကြီး ထိုင်နေရတာ
အနေမခက်ဘူးလား”

“မခက်ပါဘူး၊ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ် ဖတ်နေတယ်လေ၊ စာ
တစ်အုပ်ပြီးတာနဲ့ အဘွားကိစ္စပြီးတာနဲ့ ကွက်တိမ်း”

“မဂ္ဂဇင်း ဖတ်နေတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ မျက်စိစားပွဲထိုင်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ခုလောလောဆယ်တော့ မျက်စိစားပွဲထိုင်လောက်စရာ တစ်ယောက်မှ မတွေ့သေးဘူး၊ ကိုယ့် ရှေ့တည့်တည့်မှာ အန်တီဝဝကြီးတစ်ယောက်တော့ ပြောင်းဖူးမွေးလောက် ကျဲတောက်နေတဲ့ သူ့ဆံပင်လေးတွေကို များတယ်ထင်ရအောင် လာကောက်ဖွနေတယ်”

“ကဲ ... အလင်း အရေးမပါတဲ့ စကားတွေ ပြောမနေနဲ့တော့၊ ခုတလော အလင်းနဲ့ စကားပြောရတာ အာရုံနောက်တယ်”

“ဒါဆို အနည်ကျပြီး ကြည်လာအောင် နှစ်စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်လေး ထားလိုက်လေ ...”

“မငြိမ်နိုင်ပါဘူး၊ လူက ထိုင်နေမယ်လို့ အာရုံက အလင်းဆီရော ဟိုတစ်ယောက်ဆီကိုပါ ပြေးလွှားနေရတာ အရမ်းပင်ပန်းလာပြီ၊ ဒီကိစ္စကို မြန်မြန်ရှင်းမှ နှစ် စိတ်အေးနိုင်မယ်”

“ကိုယ်လည်း ဘာလုပ်ရရင်ကောင်းမလဲဆိုတာ စဉ်းစားနေပါတယ် နှစ်ရယ်၊ နှစ် အခုဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်သွားစရာရှိလဲ၊ ကိုယ် အဘွားကိုပြန်ပို့ပေးပြီးရင် နှစ်ဆီ လာမယ်လေ”

“မလာခဲ့နဲ့၊ နှစ် ဒီနေ့ ဦးနှောက်ဆေးမလို့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ချိန်းထားတယ်”

“ဦးနှောက်က ဘယ်လိုဆေးမှာလဲ”

“စကားတွေ ပြော၊ အတင်းတွေ ပြော၊ ကိုယ်မကျေနပ်တဲ့သူတွေကို မှီချိုးမျှစ်ချိုးတွေ အားရပါးရ ပြောပြီး ဆေးမှာပေါ့၊ အလင်းက အဲဒီကမြီးရင် ဘယ်သွားဦးမလဲ ...”

“အဘွားကတော့ ဘာမှမပြောသေးဘူး၊ အိမ်ပြန်မယ်လို့တော့ ထင်တာပဲ”

“ဒီနေ့ လင်းလက်လနဲ့ တွေ့ဖို့ရှိသလား”

“မရှိပါဘူး နှစ်ရယ် ...”

“သေချာလို့လား ...”

“သေချာပါတယ်”

“ပြီးရော ...၊ အဲဒါဆို နှစ် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွေ့ပြီးရင် အလင်းဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်မယ်”

“အိုကေ ... အိုကေ”

“နှစ်က ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီးနောက် နှစ်ရဲ့ ဂျစ်ကားဆေးကို စိမ်းလန်းစိုပြေဘက်သို့ ဦးတည်ဆောင်းလာခဲ့ပါသည်။

ပန်းခြံရှေ့မှာ ကားပါကင်ထိုးပြီး နှစ် ပန်းခြံထဲ ခြင်္သေ့လာတော့ ရေစပ်နားက ခုံတစ်ခုံမှာ ဝိုင်းထိုင်နေသော နှစ်

သုငယ်ချင်းတွေက နှစ်ကို လက်မြှောက်ပြသည်။ ဂျူလီ၊ ပူစီ၊ ရွာဘီ၊ ပန်ပန်၊ ပုပု ... မိန်းကလေး သုငယ်ချင်းတွေအားလုံး ရောက်နေကြသည်။ ဟိုကောင် ... မာန်ရဲကိုတော့ မတွေ့။ ဒင်းက နောက်ကျနေကျ။ ပွဲသိမ်းခါနီးမှ ရောက်လာပြီး ပွဲဆူအောင် လုပ်တတ်သူပင် ...။

နှစ်တို့ သုငယ်ချင်းအုပ်စုကို သိသူ တော်တော် များများက 'အဆိုးလေးများအဖွဲ့' ဟု အမည်ပေးထားသည်။ ပုံစံလေးတွေက အိမ်စတိုင်လေးတွေ၊ လူသတိထားမိချင်စရာ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကြောင့်လည်း နှစ်တို့အုပ်စုကို လူသိများပြီး သိသူများကလည်း လန့်ဖျပ်အမြင်တွေ ကတ်ကြသည်။ ဂျူလီ က နာမည်ရင်း၊ ရွာဘီကလည်း နာမည်ရင်းမို့ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း နှင့် တစ်ယောက်ကိုပါ ကာရန်ညီအောင် ပူစီဟု နာမည်ပေးထား ခဲ့တာပင်။ ပြီးတော့ ... အရပ်ပုသော တစ်ယောက်ကို ပုပု၊ ပန်ပန်ကတော့ အစကတည်းက သူ့အိမ်နာမည် အတိုင်းပင်။

နှစ်တို့ သုငယ်ချင်းတွေဟာ နေ့တိုင်း မတွေ့ဖြစ် ပေမယ့် ညညဆို အင်တာနက်ဆိုင်ထဲ သွားထိုင်ကာ အသည်း အသန် chat ကြသည်။ website တွေ မွှေကြသည်။ မာန်ရဲကဆို လူသိများသော ဘလော့ဂ် ...။

"ဟိတ် ... နှစ်၊ ဘယ်လိုလဲ၊ ကြည့်ရတာ မလန်းပါလား"

"မလန်းဆို အာရုံနောက်နေတယ်လေ"

နှစ်က မျက်မှန်အကြီးကြီးကို ချွတ်ကာ စားပွဲပေါ် အိတ်တင်ပြီး ခုံပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်လိုက်ရင်း ...
"လုပ်ကြပါဦး ... ရေ ... ရေ၊ ရေလေး တစ်ခွက်လောက် တိုက်ကြပါဦး"

နှစ်ရောက်လာတော့ စတင်ပွဲဆူလာသည်။ နှစ်က ဆန်ခွက်ကြီးကို လှမ်းယူကာ ရေအပြည့်ထည့်ပြီး တစ်ခါတည်း ဆာချပစ်လိုက်ပါသည်။

"အခြေအနေ မကောင်းဘူးဟေ့၊ တော်တော် ရင်ပူလာပုံ ရတယ်၊ ရေသန့်နှစ်ဘူးလောက် ထပ်မှာပေးကြပါဦး"

"နှစ် ဘာဖြစ်လာလဲ၊ ပြောစမ်း ..."

နှစ်က ပန်ခွက်အလွတ်ကို 'စားပွဲပေါ်သို့ ဆောင်ချ ခစ်လိုက်ရင်း ...

"မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ၊ ငါ့ရည်းစားကို လာကြောင်နေ တာ ..."

"ဟ ... တကယ်လား၊ ငြိမ်မနေနဲ့လေ၊ ဖိုက်ပစ်လိုက်ပါ လား"

"ဖိုက်မှာ ... ဖိုက်မှာ၊ အခြေအနေကို နည်းနည်း သုံးသပ် နေတာ၊ သည်းခံနိုင်တဲ့ အတိုင်းအတာ ကုန်ဆုံးသွားရင်

တော့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဖိုက်သင့်ရင် ဖိုက်ပစ်မှာ ...”

“မှန်တယ်၊ ငါတို့လည်း တစ်တပ်တအား ကူလို့ရရင် ကူမယ်”

ရူဘီက အားမာန်ပါပါ ပြောသည်။ ပန်ပန်က မျက်ခုံးတွန့်ကာ ...

“ဟဲ့ ... နှစ် နှစ်အခုပြောနေတာ ငါ ဟိုတစ်လောက မားသားကို ဘုရားလိုက်ပို့ရင်း ဘုရားပေါ်မှာ မြင်လိုက်တဲ့ တစ်ယောက်လား”

“ဟုတ်သပ ...”

“ဪ ... အဲဒီတစ်ယောက်လား ... ပန်ပန် နှင့် အဲဒီ တုန်းက မားသားကို ဘုရားမှာ ခဏထားခဲ့ပြီး သူတို့ နောက်က နောက်ယောင်ခံလိုက်ကြည့်ပြီး နှစ်ဆီ သတင်း ပို့ပေးတာဆို ...”

“ဟုတ်တယ်လေ ...”

“ငါက အဲဒီကိစ္စက ပြီးသွားပြီပဲ မှတ်တာ၊ ဒါက နောက် တစ်ကိစ္စမှတ်လို့ ...”

နှစ်က တစ်ချက် မှဲလိုက်ရင်း ...

“အလင်းလိုငါ့ကိုသိပ်ချစ်တဲ့ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း ယောက်ျား တစ်ယောက်မှာ မိန်းကလေးဘက်ကမှ စလာမကြေး”

ရင် သစ္စာပျက်မယ့်လမ်းပေါ်ကို ရောက်စရာအကြောင်းမှ မရှိတာ၊ ဒါမျိုးကိစ္စမျိုး ဘယ်နှကိစ္စ ရှိနိုင်မှာမို့လို့လဲ၊ သူ သဲသဲမဲမဲ ကြောင်နေလို့သာ ငါ အာရုံနောက်နေရ တာ ...”

“ဟဲ့ ... ပန်ပန် အဲဒီမိန်းမပုံစံက ဘယ်လိုမျိုးလဲ၊ တော် တော် လန်းသလား”

ရူဘီက လှမ်းမေးသည်။

“လန်းတော့ လန်းတယ်ဟ”

“ငါတို့ရဲ့ ပုလဲနှစ်ထက်တောင် လန်းသလား”

“မတူဘူးဟ၊ တစ်မျိုးစီပဲ၊ နှစ်က ခပ်သွက်သွက်လေး လန်းတာ၊ ဟိုက ခပ်ငြိမ်ငြိမ် လန်းတာ”

“ကြောင်သူတော် ကြွက်သူခိုး ပုံမျိုးပေါ့ဟာ”

နှစ်က ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်လေး ဝင်ပြောပေးလိုက်သည်။

ချိန်မှာ လင်းလက်လအကြောင်းကို ချိုးချိုးနှိမ်နှိမ်လေး ပြော အာသာပြေမှာမို့လို့ပင်။

“နေစမ်းပါဦး ... အဲဒီတစ်ယောက်နဲ့ လင်းရောင်ဝါနဲ့က ဘယ်လိုကဘယ်လို စနွယ်လာတာလဲ”

“လင်းရောင်ဝါနဲ့ နွယ်လာတယ်လို့ မပြောနဲ့၊ လင်းရောင် ဝါကို လာနွယ်တာလို့ ပြော ...”

“အေးပါဟယ်... သူက လင်းရောင်ဝါကို ဘယ်လို စနွယ်
လာတာလဲဆိုတာသာ ပြော”

“လမ်းရိုးကြီးနဲ့ နွယ်လာတာလေ၊ သူ့ဘွားအကြီးနဲ့
အလင်း ဘွားအကြီးက ချစ်သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့
လူကြီးချင်း သဘောတူထားကြလေသတည်းပေါ့”

“ဟယ် ... ဒီခေတ်ကြီးမှာ ဒီကိစ္စမျိုးကို အရေးစိုက်စရာ
လား၊ ဘယ်လို ခေတ်၏သားပျို သမီးပျိုမှ လူကြီးမိ
ပေးစားတဲ့သူကို မချစ်ဘဲ လက်မထပ်ပါဘူးဟာ”

“အလင်းကတော့ သူ့ကိုမူချစ်တာ သေချာပါတယ်”
“သူကရော ...”

“သူကတော့ ချစ်ချင်ချစ်မှာပေါ့၊ သူ့ကြည့်ရတာ မျက်နှာ
နည်းနည်းပြောင်တယ်”

“နေပါဦး... နာမည်က ဘာတဲ့လဲ”

“လင်းလက်လ ... တဲ့၊ သူကတော့ သူ့ကိုယ်သူ မွန်
စကားပြောရင် တမွန်းမွန်းနဲ့ သူနဲ့ စကားပြောရတာ
တကယ်မွန်းတယ်၊ ရေနစ်နေသလိုပဲ”

“ဂရုစိုက်မနေစမ်းပါနဲ့ဟယ် ...၊ သူတစ်ယောက်တည်း
ကြောင်နေရုံနဲ့ ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ၊ အရေးကြီးတာ
လင်းရောင်ဝါ နှင့်ဘက်မှာ ရှိနေဖို့ပဲ၊ ဒီအချိန်မှာ နှစ်
နှစ်ယောက် အရမ်း နီးကပ်စည်းလုံးနေသင့်တာ ...

“ခုတလော အလင်းနဲ့ တွေ့ရတာလည်း အာရုံနောက်
ပါတယ်ဟာ၊ သူက သူ့အဘွားမှ သူ့အဘွား၊ သူ့အဘွား
ကို လွန်ဆန်ဖို့ အင်အားလေး ချိနဲ့ရှာတယ်”

“ဘယ်သူလဲကွ၊ အင်အားချိနဲ့တာ”

“ဟယ် ... မာန်ရဲ နင်က အခုမှလာတော်မူတယ်၊ ဒီမှာ
ကဖြင့် ပွဲတောင်ပြီးတော့မယ်”

“ပွဲပြီးလို့ မရဘူးလေ၊ ပွဲဆူအောင်လုပ်မယ်သူက ခုမှ
ရောက်တာဟ၊ ဟက် ဟက် ...”

မာန်ရဲက နှစ်ရှေ့မှာ စွေခနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဟာ နှစ်ရှေ့ရှိ အာလူးကြော်ပန်းကန်ထဲက အားလူးကြော်
အုတ်ကို နှိုက်စားလိုက်ရင်း နှစ်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လျက် ...

“မျက်နှာကလည်း အိမ်မှန်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲ”

“ဟဲ့ ...”

နှစ်က မာန်ရဲပုခုံးကို လှမ်းရိုက်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“မာန်ရဲက နှစ်ရဲ့ လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ပြီး အချဉ်ရည်
အာန်လေးထဲက အချဉ်ရည်ကို လက်ညှိုးနှင့်တို့ယူကာ နှစ်ရဲ့
အာန်နံရံဖက်ကို ပေပွသွားအောင် သုတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“ကြည့်စမ်း ... ပေကုန်ပြီဟဲ့”

“နင် ဘာလို့ ငါ့ကို လာရိုက်သေးလဲ”

“နင်ရော ဘာလို့ ငါ့ကို အိမ်မှန်ထားတယ်လို့ ပြောသေးလဲ”

“ငါပြောတာ မဟုတ်လို့လား၊ နင်ရုပ်က လဒကို အိမ်မှ ပြီးမှ မျောက် အကိုက်ခံထားရတဲ့ ရုပ်”

“ဟယ်... ကြည့်စမ်း၊ သူများတကာကို ဒီလောက် မှီခိုမျှစ်ချိုး ပြောရသလားဟဲ့”

“မှီခိုမျှစ်ချိုး မပြောပါဘူး၊ ကျွဲရိုက် နွားရိုက်သလောက် လေးပဲ ပြောတာပါ”

“ဒီနှစ်ကောင်ကတော့ တွေ့ရင်ကိုက်ပြီ”

“ခွေးချင်းခွေးချင်းကိုက်တာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ခွေးလူကိုကိုက်တာ၊ ငါကလူ ဟဲဟဲ ...”

“မာန်ရဲနော်”

“ဒေါမပွနဲ့ ပြောပြ ...”

“ဘာကိုလဲ ...”

“နင်ကို အိမ်မှန်စေတဲ့ အကြောင်း ...”

“ပြောကို မပြောချင်တော့ပါဘူးဟာ”

“အဲ့ဒါ ပြောကိုပြောချင်နေတာ”

နှစ်က လင်းလက်လအကြောင်း မာန်ရဲကို ပြောလိုက်တော့ မာန်ရဲက ဟက်ခနဲရယ်ကာ ...

“ဒါလေးများဟာ ...”

“နင်က ဒါလေးများဆိုပေမယ့် ငါ့အတွက်တော့ ချိုးထုပ်ကြီးဟ ...”

“ချိုးထုပ်က ရှုပ်နေရင် ရှင်းထုတ်ပစ်လိုက်ရုံပေါ့”

“ဘယ်လိုရှင်းရမှန်းမသိလို့ ဦးနှောက်စားနေရတာပေါ့ဟဲ့ ...”

“ရုပ်ရှင်ဆန်ဆန်လေး ရှင်းလိုက်ရုံပေါ့ဟာ၊ ခပ်ပါးပါးလေးပေါ့ ...”

“ပြောပြ ...”

“ဒီအတိုင်းတော့ ပြောမပြနိုင်ဘူးလေ၊ ဟဲဟဲ ... မိန်းမလေးပေးကြပါဦး”

“ကောင်စုတ် ... ဈေးကိုတိုင်တယ်”

နှစ်က မိန်းမစာအုပ်ကို မာန်ရဲရှေ့သို့ စောင့်ခနဲ ချပေးလိုက်ပြီး မာန်ရဲ ဖိုက်ဝတော့မှ မာန်ရဲ ပါးစပ်က ထွက်လာသည့် ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေကို နားဆင်ဖို့ စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်ရပါသည်။

“မြေး ... ဘွားကို သေသေချာချာကြည့်စမ်း၊ ဘွား ဆံပင် နည်းနည်း ထပ်လိပ်လာတယ်၊ အဆင်ပြေရဲ့လား။”

“ပြေတယ် ဘွား၊ ဘွားပုံစံကို ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း ဘယ်သူနဲ့ တူနေပါလိမ့်လို့ စဉ်းစားနေတာ လက်စသတ် တော့ ဘွားက အဲလစ်ဇဘက် ဘုရင်မကြီးနဲ့ တူနေတာ ကိုး။”

“မြေးစုတ်ကလေးနော်၊ မုန့်ဖိုးလိုချင်လို့ မြှောက်ပြောနေ တာ မဟုတ်လား။”

“မဟုတ်ပါဘူး ဘွားဘွားရဲ့၊ တကယ်ပြောနေတာပါ။ ဘွားက ဒီအရွယ်ထိလည်း ဆံပင် အရမ်းမပါးသေးဘူး ခုန အန်တီကြီးတစ်ယောက်ဆို ဘွားသမီးအရွယ်ပဲ ရှိသေး တာ ဆံပင်လေးတွေများ ပြောင်းဖူးမွေးလေးတွေ ကျနေ တာပဲ၊ ကျတောက်ပါးလျားလိုက်တာ ...”

“အေး ... အေး ... ဒါဆို ဘွားက သိပ်မအိုသေးဘူးပေါ့ သိပ်မအိုခင် မြစ်တော့ချီချင်တယ်ကွယ်။”

“မကြာခင် ချီရမှာပါ။” ဘွားဘွားရယ်၊ သားမှာလည်း ရည်းစားရှိနေပြီပဲ ဥစ္စာ။”

“ဘွားက မြေး ရောင်ဝါနဲ့ မြေး မွန်းရဲ့ ကလေးကိုမှ ချီမှာနော်။”

ဘွားက ရောင်ဝါ စကားဖြင့်ချည်တာတောင် အချည်မခံဘဲ ရုန်းထွက်သွားပါသည်။

ကားပေါ်ရောက်တော့ ရောင်ဝါက ဘွားကိုမေးရ သည်။

“ဘွား ... အိမ်ပြန်မှာလား၊ ဘယ်သွားဦးမလဲ။”

“ရှင်းရှင်းတို့အိမ်ကို မောင်းကွယ်၊ သူတို့မြေးအသွားကို အိမ်အလည်ခေါ်ရအောင်၊ ဒီနေ့ အိမ်မှာ ရှင်းရှင်းကြိုက် တဲ့ ငါးရဲ့အူရယ်၊ ငါးဘတ်မွေရယ်၊ ငါးခူကြော်ရယ်၊ ငါးသလဲထိုးအိုးကပ်ရယ်၊ ငါးဖယ်ငါးဆုပ်ရယ် ချက်ထား တယ်။”

“ဘွားဟင်းတွေကလည်း ငါးထဲကကို မထွက်တော့ဘူး၊ ကြားရတာတောင် ညှိဇော်နဲ့လာပြီ၊ ဘွားရှင်းက ငါးချည်း ပဲဆို မကြိုက်လောက်ပါဘူး ဘွားရာ၊ နောက်နေ့ကျမှ ဟိုတယ်တစ်ခုခုမှာ လိုက်ကျွေးပါလား၊ ဒီနေ့တော့ အိမ်ပဲ ပြန်လိုက်ကြရအောင်လေ။”

“မြေး ဘာသိလို့လဲ၊ ရှင်းရှင်းက ငါးဆို အသေကြိုက်တာ၊ သူ့အမေရှိတုန်းက ဘွားတိုပြောပြတာတော့ သူ့ကို မွေးတုန်းကဆို ကလေးက အမိဝမ်းက ကျွတ်ကျွတ်ချင်အူဝဲ အူဝဲလို့မအော်ဘဲ ငါး ... ငါး လို့ အော်တာတဲ့”

ရောင်ဝါသည် ကြုံကြုံဖန်ဖန် ဘွားအပြောကြောင့် ရယ်ချလိုက်မိရင်း ...

“နားကြားမှားတာ နေမှာပါ အဘွားရာ၊ ကလေးငိုသံဆိုတာ စာထဲမှာ အူဝဲလို့ အတိအကျ ရေးတတ်ကြပေမယ့် တကယ် ငိုသံက အဲလို အတိအကျကြီးမှ မဟုတ်တာ၊ ငါး ... ငါး ... ဝါး ... ဝါး ... ဒီလိုပဲ အော်အော် ငိုနေတာကို လူကြီးတွေက ကြားချင်သလို ကြားနေကြတာပါ”

“အူဝဲပဲဖြစ်ဖြစ် ငါးပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေ့ ငါးဟင်းတွေကတော့ သူ့ကိုကျွေးရမှဖြစ်မယ်၊ သူမှ စိုက်မစားရင် ဟင်းတွေ အားလုံး အလကားဖြစ်သွားမှာ၊ သူ့မြေးကလည်း သူ့လိုပဲ ငါးဟင်းကြိုက်သတဲ့၊ ကဲ ... ကဲ ... မောင်းတော့ မောင်းတော့ ...”

ရောင်ဝါက ဘွားကို မလွန်ဆန်နိုင်တော့ဘဲ ကားကို မွန်းတို့အိမ်ဘက်သို့ ဦးတည်၍မောင်းလာခဲ့ရပါသည်။

မွန်းနဲ့တွေ့ရမှာကို သူ လန့်နေမိသည်။ မနေ့က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ကိစ္စတွေအတွက် မျက်နှာလည်း ပူသည်။ အားလည်းနာသည်။ နှစ် ဖုန်းဆက်လာတဲ့အချိန်မှာ သူနဲ့ မွန်းနဲ့ အတူရှိနေရမှာကိုလည်း ကျောမလှုံ၊ နှစ်ရဲ့ ဒေါသကိုလည်း လန့်သည်။ နှစ်ဘက်က ဒေါသတကြီး ဝူးဝူးဝါးဝါး ထလုပ်မှာကိုလည်း စိုးရိမ်လန့်ဖျပ်နေသည်။ ဘွားကိုလည်း ချစ်ကြောက် ခိုသေရတာမို့ ဘွားလုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်မပေးဘဲလည်း မနေနိုင်ချေ။

အဘွားရှင်းတို့အိမ်ရောက်တော့ မွန်းက တံခါးလာဖွင့်ပေးရင်း မနေ့တုန်းက ဘာကိစ္စမှမရှိခဲ့သလိုမျိုး ကြည်ကြည်လင်လင် ပြုံးပြသည်။ သူကတော့ မွန်းလို့ မပြုံးနိုင်ဘဲ အိုးတိုးအမ်းတမ်း ဖြစ်နေသည်။ ဒီလိုအချိန်မှာ နှစ်ထံမှ ဖုန်းလာမှာကိုလည်း စိုးထိတ်နေမိသည်။

“မြေးရေ ... ရှင်းရှင်းရော”

“ရှိပါတယ် အဘွား၊ ရေချိုးခန်းဝင်နေလို့ပါ”

“ဒါဆိုအတော်ပဲ၊ ရေချိုးခန်းကထွက်တာနဲ့ အဝတ်အစား သစ် တန်းလဲလိုက်တော့လို့ ...”

“ဘယ်သွားစရာရှိလို့လဲ ဘွားဘွား”

“မြေးတို့ မြေးအဘွားကို ဘွားအိမ်ကို ခေါ်သွားမလို့လေ၊ အိမ်မှာ ထမင်း အတူလိုက်စားလှည့်”

“မွန်းပါ လိုက်မှဖြစ်မှာလား ဘွား”

“လိုက်ရမှာပေါ့၊ လိုက်ကိုလိုက်ရမှာပေါ့၊ ငါ့မြေးမပါလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ ...”

မွန်းက ရောင်ဝါကို ခွင့်တောင်းသလို လှမ်းကြည့်

သည်။

“ဟယ် ... ကျော့ကျော့ ရောက်နေတာကိုး”

အဘွားရှင်းက အိမ်ထဲမှ ထွက်လာပြီမို့ ထုံးစံ အတိုင်း သူတို့အာရုံနှင့်သူတို့ ဖြစ်သွားပါသည်။

“ရှင်းတို့ မြေးအဘွားကို အိမ်မှာထမင်းလိုက်စားဖို့ လာ ခေါ်တာ၊ အိမ်က ပွားတွေကို ရှင်း မြင်လိုက်ရင် ဘုရား တမိလိမ့်မယ်၊ အဝတ်အမြန်လဲတော့ ...၊ ဟိုတစ်နေ့က ဝတ်တဲ့ ဂါဝန်အသားရောင်လေး ဝတ်ခဲ့နော်၊ ငါ အဲ့ဒီ ဂါဝန်လေးကို သိပ်သဘောကျတာ ...”

ကျော့ သဘောကျရင် လက်ဆောင်ပေးမယ်လေ၊ ဝတ် မလား”

“မဝတ်ရဲပါဘူးဟယ်၊ ငါ့မှာ ဘောင်းဘီရှည်လေး ဝတ်မိ တာတောင် အိမ်က သွားနဲ့ ချွေးမက ဟောရှေ့လိုပြော

ချင်ကြတာ၊ ဂါဝန်သာဝတ်မိရင် ပြောလို့ဆုံးမှာမဟုတ် တော့ပါဘူး၊ ခုတောင် အိမ်သားတွေရဲ့ မျက်စိထဲမှာ ငါက ဒစ္စကို အဘွားကြီးဖြစ်နေတာ”

အဘွားနှစ်ယောက် ရယ်စရာပြောဆိုနေကြတုန်း မှာ မွန်းက ရောင်ဝါကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေး လှမ်းမေးပါ သည်။

“မွန်း လိုက်ခဲ့လို့ ဖြစ်ရဲ့လား ရောင်ဝါ”

မလိုက်ခဲ့နဲ့ မဖြစ်ဘူးလို့ ဘယ်ပြောကောင်းပါ့မလဲ။ ရောင်ဝါက အဲ့ဒီလောက် ရိုင်းပျဉ်းသည့်သူမျိုး မဟုတ်တာမို့ ခေါင်းညိတ်ရပါသည်။

“လိုက်ခဲ့ပါ မွန်း ...၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်တောင်းဖို့မလို ပါဘူး”

မွန်းက ပြုံးပါသည်။

သူမ၏အပြုံးထဲမှာ အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုခု ဖွက်ထား သလိုပဲဟု ထင်မိပါသည်။

“အဲ့ဒါဆို ခဏလေးနော်၊ မွန်း အဝတ်အစား လဲလိုက် ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

မွန်းက အိမ်ထဲဘက်သို့ ဝင်သွားပြီး သိပ်မကြာခင် ပြန်ထွက်လာသည်။ အိမ်နေရင်းဝတ်ထားသည့် ဒူးအထိ လက်ပြတ် ဂါဝန်လေးပေါ်မှာ ဂျာကင်ရှည်ရှည် ထပ်ဝတ်ထားပြီး ဘာမှ အထွေအထူးပြင်ဆင်မလာသော မွန်းပုံစံက အပူအပင် ကင်းကင်း ကြည်ကြည်လင်လင်ပုံမျိုးပင် ...။

“ကဲ ... တို့မြေးအဘွားတွေ သွားကြမယ်ဟေ့”

အဘွားနှစ်ယောက်က မွန်းကိုတစ်လှည့်၊ ရောင်ဝါကို တစ်လှည့် ကြည့်လိုက်ကြပြီးနောက် ရှေ့ကနေ ပြုံးပြုံးကြီး ထွက်ခွာသွားသည်။

ကားပေါ်ရောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း အဘွားနှစ်ယောက်က နောက်မှာ စကားတွေအလှအယက်ပြောလျက်၊ ရောင်ဝါက ကားမောင်း၊ ရောင်ဝါဘေးမှာ မွန်း ...။

ထုံးစံအတိုင်း မွန်းထံမှ Valentino ရေမွှေးနံ့ရသည်။ မွန်းလည်း သူ့ထံမှ ထိုရေမွှေးနံ့ ရမှာပင် ...။

သူ ကားမောင်းနေရင်း နေအပူရှိန် ပြင်းလာတာမို့ နေကာမျက်မှန်တပ်ဖို့သတိရသည်။ မျက်မှန်က ကားဒက်ရှ်ဘုတ်ထဲမှာမို့ သူက ကားမောင်းနေရင်းက ဒက်ရှ်ဘုတ်ကို လှမ်းဖွင့်ပြီး အထဲသို့ လက်ဖြင့်စမ်းရင်း မျက်မှန်ဘူးကို ရှာသော်လည်း အလွယ်တကူ ရှာမတွေ့၊ မွန်းက ရောင်ဝါကို လှည့်ကြည့်ရင်း

“ရောင်ဝါ ... ဘာရှာတာလဲ”

“မျက်မှန်ပါ”

“ဪ ... မွန်း ရှာပေးပါ့မယ်”

မွန်းက ဒက်ရှ်ဘုတ်အတွင်းထောင့်က မျက်မှန်ဘူးကို ယူပြီး ဘူးထဲက မျက်မှန်ကို ထုတ်ယူပေးလိုက်သည်။

ရောင်ဝါက မျက်မှန်ကို လှမ်းယူတပ်လိုက်တော့ မွန်းက မျက်မှန်တပ်ထားသည့် ရောင်ဝါပုံကို ခပ်ပြုံးပြုံးတစ်ချက် ခိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအကြည့်ကို ရောင်ဝါက သတိထားမိသွားကာ

“ဘာဖြစ်လို့ ပြုံးတာလဲ မွန်း၊ မျက်မှန်တပ်ထားတဲ့ ကျွန်တော့်ပုံက ရယ်စရာကောင်းနေလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီမျက်မှန်နဲ့ ကြည့်ကောင်းလို့ပါ”

“ဒီမျက်မှန်က အဘွားသူငယ်ချင်းတွေထဲက အဘွားတစ်ယောက် ကျွန်တော့်အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင် ပို့ပေးတာလေ၊ အဘွားသူငယ်ချင်းတွေဆီက မွေးနေ့လက်ဆောင်တွေ ကျွန်တော် အမြဲရတယ်၊ ဒီမျက်မှန်လေးက ကျွန်တော်ကြိုက်လို့ အမြဲတပ်ဖြစ်နေတာ၊ အဘွားသူငယ်ချင်းတွေက အဘွားကြီးတွေဆိုပေမယ့် ခေတ်မီတယ်၊ ဒီ Oakley မျက်မှန်က -အရမ်းမိုက်တယ်”

အဘွားနှစ်ယောက်က သူတို့ချင်း စကားလက်ဆုံ ပြောလာကြတာမို့ မွန်းနဲ့ ရောင်ဝါ ပြောနေကြတာကို မကြားပါ။ မွန်းကတော့ မွန်း ဝယ်ပေးသည့် မျက်မှန်လေးနှင့် အရမ်းကြည့် ကောင်းနေသော ရောင်ဝါကို မကြာခဏ ငဲ့ငဲ့ကြည့်ရင်း ကြည့်နူး နေမိပါသည်။ ရောင်ဝါက မွန်း ဝယ်ပေးတဲ့ လက်ဆောင်ကို မွန်းဝယ်ပေးမှန်း မသိဘဲ ကြိုက်နှစ်သက်နေသည့်အတွက်လည်း မွန်း ကျေနပ်ရပါသည်။

မွန်းသည် အခြေအနေတွေ ဘယ်လိုပဲရှိရှိ ခုလို ရောင်ဝါနဲ့ဘေးမှာ ရှိနေခွင့်ရသည့် အခိုက်အတန့်လေးမှာတော့ အားလုံးကို မေ့ထားပြီး သာယာငြိမ်းချမ်းစွာ နေလိုပါသည်။

ရောင်ဝါတို့အိမ် ရောက်လာတော့ အားလုံး အတူ ဝိုင်းထိုင်၍ ထမင်းစားကြသည်။ အဘွားနှစ်ယောက်ကတော့ စကားတပြောပြော တသောသော၊ လူငယ်နှစ်ယောက်ကတော့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင်။ ရောင်ဝါမေမေနှင့် ညီမလေးက ဈေး ဝယ်ထွက်ကြတာမို့ အိမ်မှရှိမနေ။ ရောင်ဝါ ပေဖေကတော့ မနက်ကတည်းက ကုမ္ပဏီရုံးခန်းသို့ ထွက်သွားပြီမို့ အိမ်မှာ ဒီလေးယောက်နှင့် အိမ်ဖော်နှစ်ယောက်သာ ရှိနေကြပါသည်။

ထမင်းစားပြီးတော့ အဘွားရှင်းက အဘွားကျော အခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။

“ရောင်ဝါ မင်း အခန်းက ဘယ်မှာလဲ”

မွန်းက ဧည့်ခန်းထဲမှာထိုင်၍ ပန်းသီးစားနေရင်းက ရောင်ဝါကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်အခန်းက အပေါ်ထပ်မှာ ...”

“မွန်း ကြည့်လို့ရမလားဟင်”

မွန်း မေးခွန်းကြောင့် ရောင်ဝါ စိတ်အိုက်သွားမိ သည်။ နိုင်ငံခြားမှာတော့ မိန်းကလေး ဧည့်သည်ကို ယောက်ျား သေး အခန်းထဲထိ ဝင်ခွင့်ပြုတာ ဘာမှမဆန်းပေမယ့် ဒီမှာ တော့ ဒီလို တစ်ခန်းဧည့်သည်ကို အခန်းထဲထိ ဖိတ်ခေါ်လေ့မရှိ ကြပါ။ သို့သော် ... မွန်းကိုတော့ ငြင်းလို့မကောင်း၊ ငြင်းရမှာ သည်း အားနာရတာမို့ ...

“ရပါတယ် မွန်း ... ၊ ကျွန်တော့်အခန်းက သိပ်ခမ်းခမ်း နားနားတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု ပြောပြီး သူ့အခန်းသို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ရသည်။ ရောင်ဝါက အခန်းတံခါးကို ကျယ်ကျယ်လွင့်လွင့် ဆွဲဖွင့်ပြီး ပြန်မပိတ်ဘဲ ထားလိုက်သည်။

မွန်းသည် ရောင်ဝါအခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်ချိန် မှာ နွေးထွေးသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ရောင်ဝါအခန်းက မိုးရိုးရှင်းရှင်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်ကလေးပင်။ မွန်းက အခန်းထဲသို့

ဝေဝဲကြည့်ဆဲမှာ အိပ်ခန်းထောင့်ရှိ စင်ကလေးပေါ်က ပစ္စည်းလေးက မွန်းကို ညှို့ခေါ်လိုက်သည်။

မွန်းသည် အံ့သြပျော်ရွှင်စွာဖြင့် ထိုစင်ကလေးဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်သွားမိသည်။

စင်လေးပေါ်မှာ မွန်း အဘွားကိုယ်စား မွန်းပို့လိုက်သော စုံတွဲရုပ်တုကလေး ရှိသည်။ ထိုစုံတွဲက ကောင်းလေးကောင်းမလေးစုံတွဲပုံ မဟုတ်၊ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးစုံတွဲပုံပင်။ အဘွားကြီးက ကြောင်လေးကိုပိုက်၍ ထိုင်နေသည်။ အဘိုးကြီးက ပန်းစည်းလေးကိုင်လျက် အဘွားကြီးဘေးမှာ ရပ်နေသည်။ ထိုရုပ်တုလေးက လက်ရာမြောက် အသက်ဝင်ကာ ကြည့်နူးစရာကောင်းလှတာမို့ မွန်းက ရောင်ဝါနှင့်အတူ အဘိုးအဘွားအရွယ်ရောက်သည့်တိုင် အတူတကွရှိနေချင်သော အဓိပ္ပာယ်တောက်ဖြင့် ပိုပေးခဲ့တာဖြစ်သည်။ ထိုရုပ်တုကလေးဟာ နှစ်အတော်ကြာတဲတိုင် သူ့အိပ်ရာဘေးမှာ နေရာယူထားခဲ့သောအဖြစ်က တော်တော် ကြည့်နူးစရာ ကောင်းပါသည်။

“ဒါလေးကလည်း မွေးနေ့လက်ဆောင် ရထားတာတွေထဲက တစ်ခုပဲလေ၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်ကြိုက်တာလေးတွေဆိုရင် အဲလိုအလှကြည့်၊ မကြိုက်တာတွေကတော့ ဗီရို တစ်လုံးလုံးထဲမှာ တံခါးပိတ် ဂျိတ်ပေါ့ဗျာ၊

ဒါလေးတွေလည်း ဘွားသူငယ်ချင်းတွေထဲက တစ်ယောက်ယောက် ပိုပေးတာထင်တယ်၊ ရုပ်တုလေးက အရမ်းအသက်ဝင်ပြီး ကြည့်နူးစရာကောင်းတာနဲ့ ကျွန်တော်အခန်းထဲမှာထားပြီး အလှကြည့်ဖြစ်နေတာ၊ စိတ်ရှုပ်နေတဲ့အချိန် ဒီရုပ်တုလေးကို တွေ့လိုက်ရင် ဘာဖြစ်လို့ မွန်းမသိဘူး၊ ကြည့်နူးသွားတတ်တယ်”

“ရောင်ဝါက အဘွားကို တော်တော်ချစ်ပုံရတယ်နော်”
“ချစ်တာပေါ့၊ အဘွား ဂရုဂရောင်ကျရင်သာ နည်းနည်း စိတ်ညစ်မိတာ၊ ဒါပေမယ့် အဘွားနဲ့ နေရတာ ပျော်စရာကောင်းပါတယ်၊ အိမ်မှာဆို ကျွန်တော်က အဘွားရဲ့ တော်ဒီဂတ်လို ဖြစ်နေတာ၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေက အလုပ်မအား၊ ညီမလေးကလည်း သူ့သင်တန်းတွေနဲ့ ရှုပ်၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ပဲ အားသလိုဖြစ်နေတာ၊ ကျွန်တော့်အင်တာနက်ဆိုင်မှာက ဝန်ထမ်းတွေလည်း ရှိတော့ ကျွန်တော် အချိန်ပြည့် ထိုင်နေစရာမလိုဘူးလေ၊ အဲဒီတော့ ဘွားဘွားကခိုင်းစရာရှိရင် ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ရော”

ရောင်ဝါက ဘာကြောင့်မွန်းမသိ မွန်းကို စိတ်ပါလက်ပါ ရှင်းပြပြောပြရင်း ရုပ်တုလေးကိုကိုင်ထားသော မွန်းရဲ့ လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို သတိထားကြည့်မိသွားသည်။ ထိုလက်

၁၄၆ ♥ ပုညခင်

မှာ ပတ်ထားသည့် နာရီလေးဟာ သူ့နာရီနဲ့အတူတူပင် ...
ယောက်ျားဝတ်နှင့် မိန်းမဝတ်မို့ အကြီးအသေးကွဲပေမယ့် ဒီနာရီ
နှစ်လုံးဟာ စုံတွဲနာရီ တစ်စုံဆိုတာ သေချာပါသည်။

သူ့နာရီဟာ လက်ဆောင်ကွဲအများကြီးထဲက
တစ်ခုမို့ ဘယ်သူ့ဆီက ရတနာဆိုတာတောင် မေ့နေပြီ။ ဘွား
သူငယ်ချင်းတွေထဲက အဘွားရှင်းကြီး ပို့ပေးတာများလား။ ဘွား
ရှင်းက နာရီတစ်စုံဝယ်ပြီး သူ့အတွက်တစ်လုံး ပို့ပေးကာ မိန်းမ
ပတ် နာရီလေးကို သူ့မြေးမဖို့ ပေးခဲ့လေသလား ...။

ခုဆို ... မွန်းနဲ့ ရောင်ဝါဟာ သုံးသည့် ရေမွှေး
လည်း အတူတူ ...

နာရီကလည်း ဆင်တူ ...။

ဒါဟာ တိုက်ဆိုင်မှု သက်သက်လား ...

အဘွားနှစ်ယောက်ရဲ့ ကြိုတင်ကြစည်မှုလား ...

“ရောင်ဝါ မင်းဖုန်းမြည်နေတယ်လေ ...”

ခပ်တိုးတိုးမြည်နေသော ဖုန်းသံကို ရောင်ဝါက

မကြားဘဲ အတွေးနက်နေတာမို့ မွန်းက သတိပေးရသည်။

နှစ်ဆီက ဖုန်းမို့ ရောင်ဝါက အထိတ်တလန့်နဲ့

မြင့် ဖုန်းဖွင့်ကိုင်ရင်း အခန်းထဲမှ ထွက်လာမိသည်။

“ဟဲလို ... အလင်း where are you ?”

“ကိုယ် အိမ်မှာ ...”

“ဪ ... အိမ်ပြန်ရောက်သွားပြီပေါ့၊ နှစ်က အလင်းတို့
မြေးအဘွား ဟိုမြေးအဘွားအိမ် ရောက်နေသလားလို့”

ဟိုမြေးအဘွားအိမ်ကို ခုရောက်မနေပေမယ့် ဒီမြေး
အဘွားအိမ်ကို ဟိုမြေးအဘွား ရောက်နေကြောင်းကိုတော့ ပြော
မလို့ မဖြစ်ပါ။

“ဒီနေ့ လင်းလက်လနဲ့ တွေ့ဖို့ရှိသေးလား အလင်း”

“မရှိပါဘူး”

နားအေးဖို့အတွက် ပြောင်လိမ်ရပါသည်။ နှစ်
ဆက်က ငြိမ်သွားပြီးမှ ...

“မသားဖော်စက် ရှိရင် ကောင်းမှာပဲနော်၊ နိုင်ငံခြား
စုံထောက်ကားတွေထဲကလိုလေ၊ အသံလှိုင်း တုန်ခါမှုကို
ဖမ်းယူပြီး ညာနေတာလား၊ အမှန်ပြောတာလားဆိုတာ
တိုင်းတာကြည့်လို့ရရင် အရမ်းကောင်းမှာ၊ ထားလိုက်ပါ
တော့ ...၊ ဒီကိစ္စပြောရတာ အာရုံနောက်တယ်၊ နှစ်
ဒီနေ့တော့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ပဲ လျှောက်သွားလိုက်
ဦးမယ်၊ မနက်ဖြန်မှ တွေ့မယ်၊ ဒါပဲ ... ဘိုင့်ဘိုင့်”

နှစ် ဖုန်းချသွားတော့မှ ရောင်ဝါက သက်ပြင်းချ
အခန်းဘက်သို့ ပြန်လှည့်ဝင်လာတော့ မွန်းက သူ့ကို
ညှိလင်စွာ ပြုံးပြရင်း ...

www.burmeseclassic.com

၁၄၈ ♥ ပုညခင်

“အောက်ထပ် ပြန်ဆင်းရဲအောင် ရောင်ဝါ၊ ဘွားတို့နဲ့
သွားစကားပြောရအောင်”

ဟု လှမ်းပြောသည်။

မွန်းနဲ့ ရောင်ဝါ အခန်းထဲကထွက်လာတော့ အခန်း
ထဲမှာ Valentino ရေမွှေးနံ့တွေ နှစ်ဆ လွင့်ပျံ့ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

အေးချမ်းသော မနက်ခင်းတစ်ခုမှာ အဘွားနှစ်
ယောက်နှင့်အတူ မွန်းက လမ်းလျှောက်လာပါသည်။

ခုနောက်ပိုင်းရက်တွေမှာ ရောင်ဝါက မွန်းတို့နဲ့
အတူ လမ်းလိုက်မလျှောက်တော့ပါ။ အကြောင်းတစ်မျိုးမျိုးပြ၍
ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ ဒါဟာ ပုလဲနှစ်ကြောင့် ရောင်ဖယ်ခြင်းဆို
တာ မွန်း နားလည်သော်လည်း ရောင်ဝါ အနေခက်စေမည့်
။ကားမျိုးကို မွန်း လုံးဝမပြောခဲ့ ။ အဘွားနှစ်ယောက်သို့အောင်
လည်း အတိုအထောင် မလုပ်ခဲ့ပါ။

အဘွားကျောကတော့ သူ့မြေးအကြောင်းကိုမကျေ
မနပ် ပြောလာပါသည်။

“ခေတ်လူငယ်ဆိုတာ ညဉ့်နက်မှအိပ်ပြီး နောက်ကျမှ
ထရမယ်ဆိုတဲ့ ပုံသေနည်းများ ရှိသလား မသိပါဘူး၊

မြေ ရောင်ဝါတို့က ညဆို ကွန်ပျူတာရှေ့က မထနေရ
မထ၊ မနက်ဆိုလည်း နှိုးတဲ့သူသာ အမော့ဆို အသက်
ထွက်သွားမယ်၊ သူက ပေအိပ်နေတာပဲ၊ မြေ ယောက်ျား
လေး မွေးထားရတာ မလွယ်ပါဘူး၊ မြေ မိန်းကလေး
မွေးရင်သာ အားကိုးလို့ရတာ၊ မြေလေး မွန်းကိုကြည့်
လိုက်ရင် အဘွားနားမှာကပ်ပြီး ပြုစုယုယ ဂရုစိုက်နေ
တာပဲ”

မွန်းက ရယ်မောလိုက်မိရင်း ...

“ရောင်ဝါကလည်း လိမ္မာပါတယ် အဘွားရယ်၊ သူ
အရွယ် တခြား ယောက်ျားလေးတွေဆို အိမ်ကပ်စား
မဟုတ်ဘူး၊ လူကြီး သူမကို ရိုသေရကောင်းမွန်းမသိ
သူတွေ အများကြီး၊ လူကြီးနဲ့ နီးနီးနေရရင်ပဲ ရှုပ်တတ်
ထင်နေကြတာ၊ ရောင်ဝါက အဘွားကို သိပ်ချစ်တာပဲ
သူစကားပြောရင်လည်း အဘွားအကြောင်း မပါရင်မပြော
ဘူး”

“အေးလေး... အဲဒီလို အလိမ္မာတုံးကလေးမို့လို့ အမှိုက်
အမဲမလေး တွေနဲ့ တွေ့သွားမှာကို အဘွားက စိုးရိမ်
တာပေါ့”

အဘွားကျောက ပြောပြောဆိုဆို မွန်းလက်

သွမ်းသွပ်ပြီး ရပ်လိုက်သည်။ အဘွားရှင်းကတော့ ရှေ့ဆက်
သွောက်သွားနိုင်သည်။ အဘွားကျောက မွန်းနှင့် မျက်နှာချင်း
ဆိုင် ရပ်လိုက်ရင်း ...

“မြေ အဘွားကို မှန်မှန်ပြောစမ်း ...၊ အဘွားမြေ
ရောင်ဝါကို မြေ သဘောကျလား”

“အာ ... အဘွားကလည်း ...”

မွန်းက ရှက်လည်းရှက် အဖြေလည်း ခက်ကာ
ခေါင်းငုံ့နေလိုက်မိသည်။

“ကဲ ... ကဲ ... မြေရှက်လို့ မဖြေလည်းနေ၊ မြေ ပုံစံ
လေးကိုကြည့်တာနဲ့ မြေစိတ်ထဲမှာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ
အဘွားသိတယ်၊ အဘွားပြောမယ် သေချာနားထောင်စမ်း
မြေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

မွန်းက ခေါင်းငုံ့နေရာမှ အဘွားမျက်နှာကို ကြည့်
လိုက်သည်။ အဘွားက မွန်းကို စိုက်ကြည့်ရင်း ...

“တကယ်လို့များ မြေ ရောင်ဝါက သူ့မှာ ရည်းစားရှိ
တယ်လို့ ပြောလာခဲ့ရင် မြေ လုံးဝနောက်မတွန့်ရဘူး
နော်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက်က မြေ ရောင်ဝါ
ရည်းစားပါလို့ ပြောလာခဲ့ရင်လည်း မြေ လုံးဝ အရွံ့

မပေးရဘူး၊ ဒီခေတ်ကြီးမှာ ဒါမျိုးတွေက ဘာမှမဆန်း
ဘူး၊ 'ရည်းစားထားခြင်း' တိုင်းမှာ အချစ်မရှိဘူး၊ ဘာ
လည်း မရှိဘူး၊ အချစ်က သပ်သပ်၊ ဘဝက သပ်သပ်
ရည်းစားထားခြင်းက သပ်သပ်၊ အဲဒီသုံးခုလုံးကို အချစ်
ညီညီ ပေါင်းစပ်နိုင်မှ လက်ထပ်ခြင်းဆိုတာ ဖြစ်လာတာ
ကွယံ မြေးရဲ့၊ အဘွားပြောတာမှတ်ထား၊ ကြားလား ...

ခေတ်မီလှသော ဘွားက သူ့ရဲ့ ခေတ်နဲ့တပြေညီ
ဒဿနတွေကိုပိုချရင်း မွန်းရဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲဆုတ်
ကိုင် ဖျစ်ညှစ်လိုက်ပါသည်။

ထိုအခိုက်မှာ လူတစ်ယောက်က ဘွားနှင့်မွန်းကြား
သို့ အလွန်လျင်မြန်စွာ ပြေးဝင်တိုးတိုက်ပြီး အဘွားလက်ထဲ
နာရီကို ဖြုတ်ယူပြေးထွက်သွားလေသည်။

“ဟာ ... ဟေ့ ... ဟေ့ ...”
“ဟင် ... ဘွားနာရီ လုံပြေးပြီ၊ အလစ်သမားဟေ့ အလစ်
သမား၊ အဘွားကြီးပစ္စည်းတောင် မရှောင်တဲ့ အလစ်
သုတ်သမားဟေ့၊ ဖမ်းကြပါ ... ဖမ်းကြပါ ...”

အဘွားကျော့က ဆွတ် ဆွတ်ခုန်ရင်း ဒေါသဖြင့်
လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ အော်ဟစ်နေသည်။ ရှေ့ထဲ
လျှောက်နှင့်နေသော အဘွားရှင်းက မွန်းတို့ဆီ ကွတကွတ

ပြန်ပြေးလာသည်။ မွန်းက ဒေါသပူပန်ထနေသော အဘွားကျော့
ကို ဖေးမထိန်းထားရင်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေဆဲမှာ ရုပ်
ဆန့်သန့်လူရွယ်တစ်ယောက်က အလစ်သမားနောက်သို့ ပြေး
ထိုက်သွားသည်။ ခဏကြာတော့ မွန်းတို့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ပြေး
လာသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ ဘွားကျော့ နာရီ ပါလာသည်။

“ဒီမှာ အဘွားနာရီ၊ ဟိုအလစ်သမားကို သမပြေး
ကွန်တော် ပြန်လူလာတာ ...”

မွန်းက ထိုနာရီကို လှမ်းယူရင်း ထိုသူ့ကို ကျေးဇူး
တင်စွာ ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပါပဲရှင်၊ ရှင့်ကိုရော ထိခိုက်သွားသေးလား”
“နည်းနည်းပါ ... အ ...”

ကောင်လေးက သူ့လက်ဖျံကိုဖိညှစ်ရင်း တစ်ချက်
ညည်းသည်။ ကောင်လေး လက်မှာ သွေးစွန်းနေတာကို တွေ့
လိုက်ရတာမို့ မွန်း အားနာသွားရပါသည်။

“ရှင်လက်မှာ ထိခိုက်မိသွားတာပဲ၊ ဆေးခန်းသွားမလား
ဟင်၊ မွန်းတို့မှာ ကားပါပါတယ်၊ မွန်း လိုက်ပို့ပေးပါ
မယ်”

“ရပါတယ် ... ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒီလောက်ကတော့ မိုင်မှာ
ပါ”

www.burmeseclassic.com

သူ့ကိုကြည့်ရတာ မွန်းတို့အရွယ်လောက်ပင်
သို့သော် စကားပြောရုံ၊ အမူအရာနှင့် ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံ
လူငယ်ဆန်လွန်းနေသည်။

“သွေးတွေထွက်နေတယ်လေ၊ ဒီအတိုင်းထားလို့ ဘယ်
ဖြစ်မလဲ”

“ရပါတယ်၊ ဟိုကောင်လက်ထဲက ဓားနဲ့ အပေါ်ယံပြဲ
မိသွားတာပါ”

“ဟယ် ... အဲဒီလူက ဓားနဲ့လား၊ ဒီလောက်ပဲထိတာ
ကံကြီးပေလို့ပဲ ...”

“အဲမလေး ... ဘွားကို နှာရိပ်လုပြီး ဓားနဲ့ထိုးမသွားတာ
တော်သေးတာပေါ့၊ ရင်တွေတောင် တုန်ပါတယ်ဟယ်
လုစရာရှားလို့ အဘွားကြီး နှာရိပ်မှ လုရတယ်လို့၊ ကျေးဇူး
ပဲနော် ငါ့မြေး၊ ရှင်းရှင်းရေ... အမောပြေ ခဏသွားထိုး
ရအောင်ပါ”

ဘွားကျောနှင့် ဘွားရှင်းက လက်ချင်းတွဲကာ
ကန်စပ်ခုံတန်းမှာ သွားထိုင်နေသည်။

ကောင်လေးက မွန်းကို စိုက်ကြည့်ရင်း ...

“နာမည်က မွန်းလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“ဟိုအဘွားနှစ်ယောက်က မွန်းရဲ့ အဘွားတွေလား”

“တစ်ယောက်က မွန်း အဘွား၊ တစ်ယောက်က မွန်း
အဘွားရဲ့ သူငယ်ချင်းပါ”

“ဟော့ရှော့ အဘွားတွေပဲနော်”

သူ့အပြောကြောင့် မွန်းက ရယ်လိုက်မိရင်း ...

“ဟုတ်တယ် ... အဘွားတို့က ခေတ်မီကြတယ်လေ”

“ခေတ်မီတာ ကောင်းတာပေါ့၊ စိတ်ပျိုရင် ကိုယ်နုတယ်၊
ကိုယ်ပျိုအောင်နေရင်လည်း စိတ်နုတယ်”

“ရှင်ကို တကယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်”

“ကျေးဇူးတင်ရင် တရှင်ရှင်နဲ့ မပြောကြေး၊ ကျွန်တော်
နာမည် ဇွဲ”

“ဇွဲ တစ်လုံးတည်းလား”

“ဟုတ်တယ် ... ငယ်တုန်းက မောင်ဇွဲ၊ နည်းနည်းကြီး
လာတော့ ကိုဇွဲ၊ လူကြီးဖြစ်သွားရင်တော့ ဦးဇွဲပေါ့၊
သူငယ်ချင်း အမျင်းချင်းဆိုရင်တော့ ဇွဲလို့ခေါ်ကြတယ်၊
မွန်းလည်း ကျွန်တော်ကို ဇွဲလို့ ခေါ်ပေါ့၊ ကိုဇွဲဆိုရင်
နာမည်တစ်လုံးတည်း အဖျားဆွတ်ခေါ်တာနဲ့ တူနေဦး
မယ်”

သူ့အပြောအဆိုက သွက်လက်လွန်းတာမို့ ခဏ

ချင်း ရင်းနှီးလာသလိုပင်။

“ရှင် ကျေးဇူးကို ဘယ်လိုတုံ့ပြန်ရမုန်းတောင် မသိဘူး”

“ကျေးဇူးဆပ်ချင်ရင် မုန့်ကျွေးပေါ့”

“အခုလား ... ကျွေးမယ်လေ၊ ဒီထဲမှာလည်း ဆိုင်လေး အများကြီး ရှိတာပဲ”

“အခုတော့ မစားအားသေးဘူး၊ ချိန်းထားတာလေးရှိသွားရဦးမယ်၊ နောက်မှ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ် မုန့် ဖုန်းနံပါတ်လေး ရွတ်ပြ၊ ကျွန်တော် ဒီထဲ ထည့်သွားမယ်”

သူက သူ့ခေါင်းကို လက်ညှိုးနှင့်ထောက်ပြရင်း ပြောတာမို့ မုန့် ဖုန်းနံပါတ်ကို ရွတ်ပြလိုက်ရသည်။ “သူက မုန့်နံပါတ်ကို နှစ်ခါ သုံးခါ ရွတ်ကြည့်ပြီး ...

“အိုကေ ... ဘိုင့်ဘိုင့်”

ဟု ပြောပြီး မုန့်ရှေ့မှ ပြေးထွက်သွားသည်။

“ဟဲလို ... မုန့်လား၊ ကျွန်တော် ဇွဲပါ”

အဲဒီလောက် မြန်ဆန်လိမ့်မည်ဟု မထင်မိခဲ့ပါ။

မနက်က တွေ့ခဲ့သူက နေ့လယ်ဘက်မှာ ဖုန်းဆက်လာသည်။ တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပဲဟု တွေးလိုက်မိပါသည်။

“မုန့် ကျွန်တော် အခုအားသွားပြီ၊ ကျွန်တော် ဗိုက်လည်း ဆာနေပြီ၊ ကျွန်တော့်ကို နေ့လယ်စာ လိုက်ကျွေးတော့မှာလား”

လတ်တလော ကျေးဇူးတင်ထားရသည့် သူက ကျွေးခိုင်းတော့လည်း ဟင့်အင်း ပြောလိုမကောင်း ...။

“ကျွေးမယ်လေ၊ ဘယ်မှာစားချင်လဲ”

“မွန်းကြိုက်တဲ့နေရာမှာ ကျွေး၊ စေတနာရှိလို့ ကျွေးရင် ဘယ်နေရာမဆို စားပြီးသားပဲ”

“မွန်းက ဆိုင်တွေကို သိပ်မသိလို့ပါ၊ စားမယ့်ဆိုင်ကို ရှင်ပဲ ရွေးလိုက်ပါ”

“အိုကေ ... ဒါဆို ‘မွန်း’ ကိုသွားမယ်”

“ရှင် ...”

“မွန်းလို့အမည်ရတဲ့ ဆိုင်ကို မွန်းနဲ့အတူ သွားမယ်လေ အမှတ်တရ ဖြစ်သွားအောင်လို့ ...”

“ဆိုင်က ဘယ်နားမှာလဲ”

“မွန်း အိမ်က ကားနဲ့လာမှာလား”

“မွန်း တက္ကသိုလ်နဲ့ လာမှာပါ”

“ဒါဆို ... အင်းယားကန်ဘောင်ရှေ့က မွန်းဘေးက ဆိုင်လို့ ပြောလိုက်ရင် ရတယ်”

“ကောင်းပြီ ... မွန်း ခုပဲထွက်ခဲ့ပါမယ်”

မွန်းက အိမ်နေရင်းဝတ်သည့် ချည်သားဘောင်းဘီ နှင့် တိရုပ်လက်ပြတ်ပေါ်မှ အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီလေး ထပ် ဝတ်ပြီး ပိုက်ဆံအိတ်လေးယူကာ အိမ်ရှေ့သို့ထွက်လာသည်။ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်နေသော ဘွားက မွန်းကို လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“မြေး ... ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“မနက်က ဘွားကျော နာရီ အလုခဲရတုန်းက ကူညီခဲ့တဲ့ သူလေ၊ မွန်း သူ့ကို ထမင်းကျွေးမယ် ပြောထားတာ၊ အခု သူအားလို့ ဖုန်းဆက်တာနဲ့ မွန်း သွားလိုက်မလို့”

“ဘယ်ကိုလဲ ...”

“အင်းယားကန်ဘောင်ရှေ့က မွန်းကို ...”

“ရောင်ဝါကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပါလား၊ သူ့ကားနဲ့ လိုက် ပို့ခိုင်းလေ”

“ရပါတယ် ဘွား၊ မွန်း တက္ကသိုလ်သွားလိုက်မယ်”

“သတိတော့ ထားနော် မြေး၊ အဲဒီကောင်လေးကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ၊ သိပ်ပုံမှန်မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ကို ကူညီတိုင်း လူကောင်းလို့မမှတ်နဲ့၊ အေးလေ ... ငါ့မြေးလည်း မညံ့ ပါဘူး၊ အကဲခတ်မိမှာပါ”

“စိတ်ချပါ ဘွားရဲ့၊ မွန်း နားလည်ပါတယ်”

မွန်းက လမ်းထိပ်ထွက်ကာ တက္ကသိုလ်သွားပြီး ဇွဲ မွန်းသည့်ဆိုင်သို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ဟိုမှာလည်း မွန်း တစ် ဆယ့်တည်း သွားလာနေကျမို့ တစ်ယောက်တည်း အပြင်သွား မှာကို မွန်း မကြောက်ပါ။

မွန်းက လမ်းထိပ်ထွက်ကာ တက္ကသိုလ်သွားပြီး ဇွဲ မွန်းသည့်ဆိုင်သို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ဟိုမှာလည်း မွန်း တစ် ဆယ့်တည်း သွားလာနေကျမို့ တစ်ယောက်တည်း အပြင်သွား မှာကို မွန်း မကြောက်ပါ။

ထိုဆိုင်လေးသို့ မွန်းရောက်သွားတော့ သူရောက် နှင့်နေတာကို တွေ့သည်။ ဆိုင်ထဲမှာ လူသိပ်မများလှ။ ဇွဲထိုင် နေသည့် စားပွဲနှင့် မလှမ်းမကမ်း စားပွဲမှာ အအေးသောက်ရန် ဟန်းဖုန်းကိုယ်စီ ကလိနေကြသော ကောင်မလေးအုပ်စုကိုသာ တွေ့ရသည်။

“ဟိုင်း... မွန်း...”

ဇွဲက လက်လှမ်းပြသည်။ သူ့လက်မှာ ပတ်တီ ဖြူဖြူ စည်းထားတာ တွေ့ရသည်။ သူ့ကိုလှမ်းပြုံးပြရင်း သူ စားပွဲဆီ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

“ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“မကြာသေးဘူး၊ ခုနလေးကပဲ ရောက်တာ”

“မွန်း တက္ကဆီ စောင့်ငှားနေရလို့ နည်းနည်းကြာသွား တယ်၊ ရှင်လက်က ဒဏ်ရာ သက်သာရဲ့လား”

“နည်းနည်းတော့ ကိုက်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ရာ တယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မွန်းကို ကူညီခွင့်ရလိုက်တဲ့အတွက် ပဲ ကံကြမ္မာကို ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ၊ မွန်းအတွက် ဒီလို ဖြစ်ရတာ တန်ပါတယ်”

မွန်းက ပြုံးရုံသာပြုံးပြီး ဘာမှပြန်မပြောဘဲ လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မိစ္ဆာစာအုပ်ကို လှမ်းယူလှန်လျှော့ရင်း

“ဇွဲ ဘာစားမလဲ၊ စားချင်တာ မှာနော်”

“မစားခင်က ဝနှင့်နေပြီ”

“ဘာစားထားလို့လဲ”

“ဘာမှမစားဘဲ ဝနေတာပါ”

“စောစောက မွန်းဆီ ဖုန်းဆက်တော့ ဗိုက်ဆာနေပြီဆို၊ မွန်းလည်း ဆာနေပြီ၊ မှာရအောင်၊ ကြိုက်တာမှာနော်၊ မွန်းကို အားမနာနဲ့၊ ရှင် နေ့လယ်စာ တဝစားတာ ဘယ် လောက်မှ မကုန်ဘူး၊ ရှင် ပြန်လှပေးတဲ့ နာရီက သုံးသိန်း လောက်တန်တာ၊ ရှင် တစ်သိန်းပိုးလောက် စားသွားရင် တောင် ကျေးဇူးက မကျေသေးဘူး”

“ဟား... ဟား... မွန်းကတော့ဗျာ တကယ့်ကို အတွက် အချက် ကျွမ်းတာပဲ”

ဇွဲက ခေါင်းမော ရယ်မောလိုက်ရင်း ဆံပင်တွေကို သပ်တင်လိုက်သည်။ မွန်းနဲ့ သိပ်ရင်းနှီးခင်မင်သလိုပုံမျိုး သူ ဆက်ဆံနေတာကို မွန်း သဘောမတွေ့လှပေမယ့် အလိုက်သင့် ဆေး ဆက်ဆံနေရပါသည်။ သူ့စကားတွေက ဘာလိုလိုဆိုတာ သိပေမယ့် မသိချင်ယောင် ဆောင်ရင်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါး စကား ပြန်ပြောရသည်။ လူတွေကို သိပ်အဆိုးအဝါးကြီး မဟုတ်ရင်

မွန်းဘက်က ခါးခါးသီးသီး ရှောင်ဖယ်ပစ်လိုက်ဖို့ မလိုဟု မွန်း ထင်သည်။ သူ့အဆင့်နှင့်သူ တန်ရာတန်ရာ ဆက်ဆံတတ် သာ အရေးကြီးသည်။ ဒီက လူများများနဲ့ စကားပြောလေ့ မှာ အတွက် ဒီက ဗဟုသုတများများ ရလေဟု ထင်သည်။

မွန်းက ဒီမြေမှာပဲ ရာသက်ပန် နေထိုင်သွားချင် သည်လေ။ ဒီမြေပေါ်က မွန်းချစ်ရသူနဲ့ အတူတကွ သက်တမ်း တိုင်ထိပေါ့။

“ကဲ ... မွန်း ကျွန်တော် အားမနာတမ်း မှာပြီနော်”

“မှာ ... မှာ ... ၊ ပါဆယ်ယူသွားချင်လည်း ရတယ်နော်”

“ပါဆယ်တော့ ယူမသွားပါဘူး၊ နောက်တစ်ခါ စားရက် တော့မှ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်လေ”

မွန်းက နောက်လိုက်ပေမယ့် သူက အတည်အတံ့ ကွက် ထပ်နင်းလိုက်ပါသည်။

ပြီးတော့ သူက ဟင်းပွဲတွေ အများကြီးမှာလည်း သွားသည်။ စကားလည်းပြော၊ စားလည်းစား၊ သူ့ကြည့်လိုက်ရင် မွန်းနဲ့ ကာလရှည်ကြာ ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့သူဟု ထင်ရသည်။ မလေး မကမ်း စားပွဲက ဖုန်းကလိနေသည့် ကောင်မလေးတွေကတော့ မွန်းတို့ စားပွဲကို မကြာခဏ လှမ်းလှမ်းကြည့်နေကြပါသည်။

“မွန်း ... ခဏ ... ခဏလေး ... အဲဒီတိုင်း ငြိမ်ငြိမ်လေး နေ ...”

အတူစားနေကြရင်း သူက စားပွဲပေါ်က တစ်ရှူးစ ချိတ်လှမ်းဆွဲယူကာ မွန်း မရှောင်ထိမ်း မတားမြစ်နိုင်ခင်မှာပင် မွန်းရဲ့ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းလေးကို ဖျတ်ခနဲ တိုသုတ်ပစ်လိုက် သည်။ ပြီးတော့ ...

“အဟင်း ... မွန်းနှုတ်ခမ်းမှာ ပေနေလို့ ...”

ဟု ပြောပြီး ဟန်မပျက် ထမင်းဆက်စားနေသော အပြုအမူကို မွန်းမကြိုက်ပေမယ့် ယဉ်ကျေးမှုအရ ဘာမှ ပြောဘဲ နေလိုက်ရပါသည်။

ထမင်းစားပြီးတော့ သူက အအေးထပ်မှာသည်။ နောက်တော်နဲ့ ပြန်ချင်ပုံမရ။ အအေးခွက် ရောက်လာတော့ ချိတ်ဆွဲကာ တစ်ခဲစိပ်စုပ်သောက်ရင်းက မွန်းကို မျက်လွှာပင့်၍ ခိုရိကြည့်ရင်း ...

“နောက်တစ်ခါကျရင်တော့ ထိုင်းစာ ကျွေးနော် မွန်း၊ ကျွန်တော် ထိုင်းစာကြိုက်တယ်”

မွန်းက မျက်ခုံးလေးပင့်၍ ယဉ်ကျေးမှုအရပြုံးသော ပြုံးဆန်ဆန် အကာပြုံးလေး ပြုံးနေရင်း ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ နေလိုက်သည်။

၁၆၄ ♥ ပုညဝင်

နောက်တစ်ခါတဲ ...။

သူက မွန်းနဲ့ မကြာခဏတွေ့ဖို့ မျှော်မှန်း...

ရလေသည်။

“အလင်းကို ဓာတ်ပုံတွေ ပြစရာရှိတယ်”

“ဘာဓာတ်ပုံလဲ နှစ်ရဲ့၊ နှစ် အလှူရှိက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေလား၊ ဘယ်စတူဒီယိုမှာ ဘယ်ဓာတ်ပုံဆရာနဲ့ သွားရှိက်ထားပြန်တာလဲ”

“နှစ် ဓာတ်ပုံ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘယ်သူ့ဓာတ်ပုံလဲ ...”

“အလင်းကို အရမ်းအံ့ဩသွားစေမယ့် ဓာတ်ပုံမျိုးပေါ့၊ အလင်းတို့ ပြရမှာ အားတော့နာပါတယ်၊ အလင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာလည်း စိုးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စက အလင်းသိထားရမယ့် ကိစ္စဆိုတော့ မပြလိုလည်း မဖြစ်ပြန်ဘူးပေါ့လေ ...”

ရောင်ဝါက ပယောဠိလုပ်နေသော နှစ်ကို မော့ကြည့်

လိုက်သည်။ ရောင်ဝါက ခုံမှာထိုင်နေပေမယ့် နှစ်က ခုံထောင့်
စည်းရိုးတန်းကလေးကို လက်နောက်ပြန်ထောက်ရင်း ရပ်နေ
ပင် ...။ မြေသလုံးတစ်ဝက်ခန့်အရှည် ဂျင်းပဲန်ကျပ်ကျပ်လေးနဲ့
ရင်ဘတ်မှာ အရုပ်ကြီးကြီးပါသော လိမ္မော်ရောင်တောက်တောက်
တိရုပ်ရှည်ရှည်ဖွဖွကို ဝတ်ထားသော နှစ်က ကြိုးရှည်ရှည်ပိတ်
လွယ်အိတ်ကြီးကို စလွယ်သိုင်းလွယ်ထားသည်။ လက်နှစ်
မြန်ပစ်ထောင်လျက် ခေါင်းကိုမော့ထားသဖြင့် ဘေးခွဲဆံပင်တွေ
တစ်ခြမ်းက မျက်နှာပေါ်အုပ်တင်နေသည်။ နှစ်ပုံစံက အရပ်
မိုက်သည်။ ခိုက်စရာကောင်းသည်။ ကောင်လေးတွေကလည်း
လိုက်ကြသည်။ သူလည်း နှစ်ပုံစံ ဆန်းဆန်းသွက်သွက်လေး
သဘောကျခဲ့မိတာပါပဲ။ ဒီပုံစံကို သူသဘောကျသလို ဘွားဘွား
လည်း သဘောကျစေချင်ပါသည်။ ခုလောလောဆယ်မှာတော့
နှစ်ရဲ့ မထိတရိပုံစံက သူ့ကိုအသက်ရှူကျပ်စေပါသည်။

“ကဲ ... ဒီမှာ စိတ်ခိုင်ခိုင်ထားပြီးတော့သာ ကြည့်
တော့”

နှစ်က သူ့အိတ်ကြီးရဲ့ ဇစ်ကို ငါးခန့် ဆွဲဖို့
အိတ်ထဲက စက္ကူအိတ်ထူထူ တစ်ထုပ်ကို နှိုက်ကာ ရောင်
ရှေ့ စားပွဲပေါ်သို့ ဘုတ်ခနဲ ပစ်ချပေးလိုက်သည်။

“ဘာတုန်း ...”

“ဖွင့်ကြည့်ပေါ့”

ရောင်ဝါက စာအိတ်ထူကို ကောက်ယူဖွင့်ဖောက်
ကြည့်လိုက်တော့ ...

မွန်းရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ ...။

တိတိကျကျ ပြောရရင် မွန်းနဲ့ ရွယ်တူ ယောက်ျား
သေးတစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်၍ စားသောက်နေကြ
သောပုံ ...။ ကောင်လေးက ရယ်လျက်၊ မွန်းက ပြုံးလျက်။
ဓာတ်ပုံမှာတော့ ကောင်လေးက မွန်းရဲ့နှုတ်ခမ်းထောင့်ကို တစ်ရှူး
ဖြင့် လှမ်းတို့သုတ်ပေးနေသော ပုံ ...။

သူက ဓာတ်ပုံတွေကို တစ်ပုံချင်း စေ့စေ့စပ်စပ်
ကြည့်ပြီး ပြန်ထပ်လိုက်သည်။

“တွေ့ပြီလား ...”

“ဘာကိုတွေ့ရမှာလဲ ...”

ရောင်ဝါက ဓာတ်ပုံတွေကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်ရင်း
အံ့အေးအေး ပြန်မေးတာမို့ နှစ်က သူ့ရှေ့ခုံတစ်လုံးပေါ်မှာ
ရုန်းသုန်းကား ပစ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ရောင်ဝါကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်
ရင်း ...

“အလင်းရဲ့ အဘွားက အင်မတန် အင်မတန် သဘော
ကျလှပါတယ်ဆိုတဲ့ လင်းလက်လက် ရှင် မဟုတ်တဲ့

တခြားတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတဲ့ပုံတွေလေ၊ မမြင်ဘူးလား၊
မျက်စိကို ဘာပုံးနေတုန်း...

“နှစ် ဒီပုံတွေကို ဘယ်ကရသလဲ...”

“ဘယ်က ရရပေါ့...”

“နှစ် ကိုယ်မေးတာကို အမှန်အတိုင်း ဖြေပေးပါ”

“နှစ်ကို မေးခွန်းပြန်မထုတ်ပါနဲ့၊ ဓာတ်ပုံကြည့်ပြီးရင်သာ
အလင်း လုပ်သင့်တာကို လုပ်ပါ”

“ဓာတ်ပုံက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ ...၊ အဲဒီလောက် ရယ်မောရင်းနှီးနေတာ
မမြင်ဘူးလား”

“ဒါ ရိုးရိုးမိတ်ဆွေလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ၊ လူမြင်ကွင်း
စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာပဲ၊ ငြီးတော့ ... စားသောက်ဆိုင်
ထဲမှာ လူလည်း သိပ်မရှင်းဘူး၊ မှောင်လည်းမမှောင်ဘဲ
ဘူး”

“ဪ... ဪ... ဒါဆို အလင်းက ထီးကလေးတစ်
ချောင်းကွယ်ပြီး ပူးကပ်နေတဲ့ ပုံတို့၊ ကားနောက်ခန်းထဲ
မှာ နမ်းနေတဲ့ပုံမျိုးတို့ကို မြင်ရမှ မရိုးမသားပုံလို့ သတ်
မှတ်ချင်တယ်ပေါ့၊ အဲဒီမှာ သေသေချာချာလေးလည်း
ကြည့်လိုက်ပါဦး၊ နှုတ်ခမ်းကိုတောင် သုတ်ပေးနေတာ
မမြင်ဘူးလား”

“စားပွဲခြားပြီး လှမ်းတို့သုတ်နေတာပဲ၊ မြင်တယ်လေ၊
ဒါကတော့ ကိုယ့်ရှေ့ကလူရဲ့ မျက်နှာမှာ တစ်ခုခုပေးနေ
တာ မြင်ရင် အမှတ်တမဲ့ လှမ်းတို့သုတ်ပေးတတ်ကြတာ
ပဲ၊ ကာယကံရှင်က အမှတ်တမဲ့မို့ မတားနိုင်လိုက်တာမျိုး
လည်း ရှိတတ်တာပဲလေ”

“ဪ... အင်းလေ ... အလင်းသဘောက အတူကပ်
ထိုင်ပြီး မျက်နှာကို ပယ်ပယ်နယ်နယ် ပွတ်သုတ်နေရင်
တောင် ရိုးရိုးပဲလို့ ယူဆမယ့်သဘောမှာ ရှိတယ်၊ ရှင်
အယူအဆတွေက သိပ်ဘက်လိုက်နေပြီ အလင်း...”

“သူ ဒီလူနဲ့ ဒီလိုထိုင်နေတာ သူ့မှာအကြောင်းတစ်ခု
တော့ ရှိမှာပဲ နှစ်၊ ဒီပုံကိုမြင်တာနဲ့ မွန်းနဲ့ ဒီလူနဲ့
မရိုးမသား ပတ်သက်နေပြီလို့ ကိုယ်က တစ်ဖက်သတ်
တွေးထင်လိုက်ရတော့မှာလား နှစ်ရယ်၊ မွန်းကိုမှ မဟုတ်
ပါဘူး၊ နှစ် ဓာတ်ပုံတွေကို တစ်ယောက်ယောက်က
လာပြရင်လည်း ကိုယ် မစူးစမ်း မဆင်ခြင်ဘဲ ယုံလိုက်
မှာ မဟုတ်ဘူး”

နှစ်က ရောင်ဝါကို စကားဆက်မပြောတော့ဘဲ
အငွေထွက်မတတ် ပူလောင်သော အကြည့်မျိုးဖြင့် ရောင်ဝါ
ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ စားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် လက်အစုံက
ညှိုး လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားပါသည်။

ရောင်ဝါက နှစ်ကို အေးအေးချမ်းချမ်းပင် ကြည့်လိုက်ရင်း...

“နှစ်... နှစ် မွန်းနောက်ကို နောက်ယောင်ခံ လိုက်ကြည့်နေတာလား”

“ကြည့်စရာလား”

“ဒါဆို ဒီဓာတ်ပုံတွေကို ဘယ်လိုရတာလဲ...”

“နှစ်သူငယ်ချင်းတွေ အမှတ်တမဲ့ မြင်လိုက်လို့ ဖုန်းရိုက်ယူထားတာ”

“သူတို့က မွန်းကို ဘယ်လိုသိသလဲ...”

“ရှင်နဲ့ တွဲသွားတာကို မြင်ဖူးထားတယ်လေ”

“ဒါဆို နှစ်သူငယ်ချင်းတွေက မွန်းကို နောက်ယောင်ခံ လိုက်ကြည့်နေကြတာပေါ့”

“အမှတ်တမဲ့ မြင်လိုက်တာပါဆို...”

ရောင်ဝါက ဂျစ်တစ်တစ် ပြန်ဖြေနေသော နှစ်ကို ကြည့်၍ သက်ပြင်းချရပါသည်။ ပြီးတော့ နှစ်ရဲ့ လက်သီးဆုတ်တစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲကာ ဖြန့်ဖြည့်လိုက်ရင်း...

“ကိုယ်ကတော့ ပါပါရာဇီဆန်တဲ့ အကျင့်မျိုးကို သဘောမကျဘူး နှစ်ရဲ့။ လူတစ်ယောက်ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်တာတို့၊ ဓာတ်ပုံခိုးရိုက်ထားတာတို့ဆိုတာ သူတစ်ဖက်

သားရဲ့ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်ကို မလေးမစား ထိပါးလိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲ မွန်း တခြားယောက်ျားလေးနဲ့ ပတ်သက်တယ် မပတ်သက်ဘူးဆိုတာက တစ်ကလေး ဒီလိုမလုပ်သင့်တာက တစ်ကလေးပဲ...”

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် နှစ်သူငယ်ချင်းတွေကို ကိုယ် သိပ်သဘောမကျဘူး။ သူတို့ကြည့်ရတာ စိတ်ရောလူပါ သိပ်ကို ခော်ဒန်ဖြစ်လွန်းတယ်။ နှစ် အပေါင်းအသင်းပေါင်းတာ ကြည့်ပေါင်းစေချင်တယ်။ လူတကာရဲ့ အရောင်စုံတွေ နှစ်ဆီမှာ စွန်းပေမလာစေချင်ဘူး”

ရောင်ဝါက နှစ်ရဲ့လက်သီးဆုတ်ကို ဖြည့်လိုက်ပြီး နှစ်လက်ဖဝါးကို ဆုပ်ကိုင်၍ ညင်ညင်သာသာ ပြောသည်။ “နှစ်က ခေါင်းမငဲ့တင့် အနေအထားနှင့်ပင် ဆံပင်စတွေကြားမှ ချက်လုံးကို ပင့်ကြည့်လိုက်ရင်း...”

“အလင်းပြောတဲ့ သဘောက နှစ်က အပေါင်းအသင်းမှားလို့ မကောင်းတဲ့ အကျင့်တွေ တတ်လာတယ်လို့ ဆိုလိုချင်တာလား...။ နှစ် ဘော်ဒါတွေကိုတော့ လာမထိနဲ့ အလင်း၊ သူတို့မှာ အစွယ်ကြီးတွေ ပြူးထွက်လာတောင် နှစ်ကပေါင်းမှာပဲ။ အလင်းသာ အဲဒီ ဓာတ်ပုံတွေကို ယူသွားပြီး အလင်းရဲ့ ဘွားဘွားကြီးကို ပြလိုက်...”

“ကိုယ့် အဲဒီလိုလုပ်ဖြစ်မယ် မထင်ဘူး”

“အဲဒါဆိုလည်း အဲဒီမှာ ငှက်တုတ်ဆေးလိုက်တော့ပါ။
ကဲ...”

“အ...”

နှစ်က လင်းရောင်ဝါရဲ့ လက်ကို အားထည့်၍
ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင် ဆွဲမြှောက်ယူကာ စားပွဲပေါ်သို့ ဆောင်ချလိုက်
ပြီးမှ လက်သီးဆုပ်ကို ဖြည့်လွှတ်လျက် တစ်ယောက်တည်း
ထွက်ခွာလာခဲ့ပါသည်။

“အသုံးမဝင်ပါဘူး၊ နင့် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကွက်ကြီးက...”

နှစ်က လွယ်လာသော အိတ်ကို ဆွဲဖြတ်ကာ
မာန်ရဲရဲ့ ရင်ဝတ်ညှပ်တည်သို့ ချိန်ရွယ်၍ ပစ်ပေါက်လိုက်ပြီးမှ
ထိုင်ခုံတစ်လုံးပေါ်သို့ ပစ်ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။

မာန်ရဲက နှစ်ရဲ့ အိတ်ကြီးကို ကမန်းကတန်း
ဆီးမမ်းပွေ့ပိုက်ထားလိုက်ပြီး နှစ်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ကာ နှစ်ကို
ပခုံးချင်း တိုက်လိုက်ရင်း...

“ဘာဖြစ်တာလဲ... နင့်မျက်နှာက အီးအလုံးတစ်ထောင်
မှန်လာသလိုပဲ”

“မာန်ရဲ... နောက်တစ်ခါ ငါ့မျက်နှာကို အီးမှန်တယ်လို့
ပြောရဲပြောကြည့်၊ ငါ နင့်မျက်နှာကို လက်သီးနဲ့ ဆွဲထိုး
မှာနော်”

နှစ်က မာန်ရဲမျက်နှာကို လက်သီးနဲ့ရွယ်ရင်း ပြော
လိုက်တာမို့ မာန်ရဲက ပခုံးတွန့်လိုက်ရင်း...

“အေးပါ... နင့်ကို အီးမှန်တဲ့အကြောင်း မပြောတော့ပါ
ဘူး၊ နင့် ချီးထုပ်ကျတဲ့အကြောင်းလေးပဲ ပြောချင်...”

“မာန်ရဲ...”

နှစ်က ဆောင်အော်လိုက်တော့မှ မာန်ရဲက ပြုံး
စေ့စေ့နှင့် ငြိမ်သွားပြီး နှစ်ကို စွေကြည့်ရင်း...

“ဘယ်နှယ်လဲ... နင့်လူက ဓာတ်ပုံတွေမြင်တော့ အံ့သြ
မသွားဘူးလား”

“မအံ့သြပါဘူး”

“ဒေါသရော မဖြစ်ဘူးလား”

“မဖြစ်ပါဘူး”

“ကြေကွဲသွားလား”

“မကွဲပါဘူး”

“ဒါဆို ဘာဖြစ်သွားလဲ...”

“ဘာဖြစ်သွားလဲ ဆိုတော့...”

နှစ်က စကားစ ခဏပြတ်လိုက်ပြီးမှ မာန်ရဲမျှ
နာကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း လှည့်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် မာန်ရဲ
မျက်နှာနားသို့ လက်ဖဝါးကပ်လျက် လက်ခါပြကာ မျက်လုံး
ပြူး နှုတ်ခမ်းရွဲ့လိုက်ရင်း ...

“ဘာ ... မှ ... ကို ... မဖြစ်ဘူး ...”

ဟု လေသံ ခပ်သြသြဖြင့် အသံကိုညစ်၍ ပြော
လိုက်သည်။

“ဘာမှမဖြစ်ရအောင် သူက ကန်းနေလားကွ”

မာန်ရဲက စားပွဲကို လက်သီးနှင့် ထုချရင်း ကျီထံ
မနိုင် ခဲမရ အော်သည်။ နှစ်ကလည်း အားကျမခံ ပြန်အော်
သည်။

“မကန်းလို့ ဘာမှမဖြစ်တာပေါ့ဟဲ့၊ နင့်ဓာတ်ပုံကဖြင့်
မပီပြင်ဘဲနဲ့ ...”

“ဘာလို့ မပီပြင်ရမလဲ ... ငါ ဟိုကောင်ကို သေသေချာ
ချာ သရုပ်ဆောင်ခိုင်းထားတာ”

“အေး ... တွေ့ပါတယ်၊ စားပွဲနှင့်အောင်ကို သရုပ်ဆောင်
ထားတာ ...”

“ဘာ ...”

“နင့်လူက ဘယ်တုန်းကတည်းက ငတ်ကြီးကျလာသလဲ

မှ မသိတာ၊ ရိုက်လာတဲ့ ဓာတ်ပုံတော်တော်များများက
အဲဒီကောင် ပလုတ်ပဲလောင်း ပြူးတူးပြိတ် စားနေတဲ့
ပုံက ပိုများတယ်၊ ရယ်ရင်တောင်မှ ရယ်ရင်း ပြီဟာနေတဲ့
ပါးစပ်ထဲမှာ ဝါးလက်စ ထမင်းဟင်းတွေ ပြည့်နေတာ
ရွံ့စရာကြီး ...၊ ရိုမန်တစ်ဆန်ဆန်ပုံမျိုးရဖို့ မနည်းကို
ချွေးပြန်အောင် ရွေးထုတ်လိုက်ရတယ်”

“ငါ့ဘော်ဒါ ကောင်မလေးအုပ်စုကို သူတို့စားပွဲနားက
သွားစောင့်ပြီး ဖုန်းနဲ့ သေသေချာချာ ရိုက်ယူခိုင်းလိုက်
တာပဲ”

“နင့်ကောင်မလေးတွေကလည်း အလကားစားရတိုင်း
ပါးဖြဲ နားဖြဲစားရင်း ရိုက်နေတော့ ပုံကောင်းကောင်း
ဘယ်ရပါ့မလဲ၊ အဲဒီဝိုင်းအတွက် နင့်ဆီက တစ်ဆင့်
စာရင်းထွက်လာလို့ ငါရှင်းပေးလိုက်ရတဲ့ ပိုက်ဆံက
သုံးသောင်းတောင်ဟဲ့ ...၊ ခုတော့ ပိုက်ဆံသာကုန်တယ်
ဘာမှအကြောင်းမထူး အကျိုးမရှိတဲ့အပြင် သူများ လွတ်
လပ်ခွင့်ကို ထိပါးလို့ဆိုပြီး ငါတောင် အထင်သေးခံ၊
ဆုံးမခံလိုက်ရသေးတယ်၊ အရှုံးချည်းပဲ”

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း နောက်တစ်နည်း ကြံတာပေါ့၊ အဲဒီ
ပုံတွေကို အင်တာနက်မှာ တင်လိုက်ရမလား”

“နင် လဲသေလိုက်ပါလား၊ အဲဒီပုံတွေ အင်တာနက်တက်သွားရင် ငါ့လက်ချက်မဲဆိုတာ အလင်းက မသိနေမလားဟဲ့၊ သူ့အရှက်မကွဲခင် ငါက အရင် အထူးသေးခံရမှာ၊ ပြီးတော့ ... နင်ပုံတွေက ဘာမှထိရောက်တာလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ငါ ကြံပါဦးမယ်ဟာ ...”

“နင်ဆီက အကြံလည်း ထွက်လာရော အလင်းလည်း သူများနောက် ပါသွားရော”

“နင်လူက ဒီလောက်လေးတောင် ယုံကြည်စိတ်ချရမရရင်လည်း ပါပစေပေါ့ဟာ၊ ဘာလွမ်းစရာ ရှိလို့လဲ”

“အလင်းက ငါ့ကိုသိပ်ချစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ဘွားအကြီးကိုလည်း သိပ်ချစ်တော့ သူ့အဘွားစကားကို နားထောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်မှာတော့ စိုးရိမ်ရတာပေါ့”

“နင်က သူ့ကို လုံးဝအဆုံးရှုံး မခံနိုင်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ် ... ငါ သူ့ကို ဆုံးရှုံးမခံနိုင်တဲ့ အချက်သုံးချက်ရှိတယ်၊ တစ်-ငါချစ်လို့၊ နှစ်-‘ရည်းစားဝန်’ မဖြစ်ချင်လို့၊ သုံး-တခြား မိန်းမတစ်ယောက်က အနီးယူသွားတာကို မခံချင်လို့”

“ဪ ... ဪ ... မှတ်သားလောက်ပါပေတယ်ကွယ်”

မာန်ရဲက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်၍ နှစ်ကိုကြည့်ရင်း မဲမဲရွဲ့ရွဲ့ ပြောလိုက်တာမို့ နှစ်က မာန်ရဲ ပခုံးစွန်းကို ထက်သီးဖြင့် လှမ်းတိုးလိုက်သည်။ မာန်ရဲက နောက်သို့ ဇက်ခနဲ ဆုတ်၍ ရှောင်ရင်း လှောင်ပြောင်ရယ်မောလိုက်ပါသည်။

“မိုက်ရိုင်းလိုက်ပုံများတာ အဘွားကြီးတောင် မရှောင်ဘူး
အဘွားကြီးတောင် မရှောင်ဘူး၊ အလကား ကောင်လေး
မိမဆုံးမ ဖမဆုံးမလေး၊ အယုတ်တမာ ကောင်လေး
လက်က ခုထိနာတုန်း၊ မြေ ရောင်ဝါရေ... လာစမ်း
ကွယ်၊ ဘွားလက်ကို ဆေးလာလိမ်းပေးစမ်းပါ”

အဘွားက တဗျစ်တောက်တောက် ညည်းညူရင်
ရောင်ဝါကို လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်တာမို့ ရောင်ဝါက နေခင်းဆီ
မွန်းရဲ့ ဓာတ်ပုံကိစ္စကို စဉ်းစားနေရင်းက အဘွားဆီ ပျာ
ထပြေးသွားလိုက်ရသည်။ ဘွားက သူခေါ်ရင် အေးတိအေးစင်
လာတာမကြိုက်၊ ပျာပျာသလဲ ပြေးလာမှ သဘောကျတော့
ပါသည်။

“ဘွား... ဘာတွေ မကျေမနပ် ဖြစ်နေတာလဲ... လက်က
ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ဘယ်က ကလေးကချေ ကောင်လေးမွန်း မသိပါဘူးအေး၊
မွန်းနဲ့ အဘွားနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်ပြီး စကားပြောနေ
တုန်း ပြုန်းဆို ဘွားတို့နှစ်ယောက်ကြားကို အတင်းဖြတ်
ပြေးဝင်လာပြီး အဘွားလက်က နာရီကို ဆွဲဖြုတ်သွား
တာ၊ လက်ကိုပွန်းပြီး နာကျန်နေခဲ့တာပဲ၊ အဲ့ဒါ မြေ
ကြောင့်...၊ မြေ မလိုက်လို့ ဖြစ်ရတာ၊ အဘွားကြီး
နှစ်ယောက်နဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်းမို့လို့ မထိ
မဲ့မြင် အနိုင်ကျင့်သွားတာ၊ မြေပါရင် ဒီလိုအဖြစ်မျိုး
ကြုံစရာအကြောင်းမရှိဘူး”

“ဖြစ်ရလေ အဘွားရယ်၊ တော်တော်နာနေလားဟင်”
“နာတာပေါ့ပဲ၊ ဒီအဘွားကြီး လက် အရေပျော့ကလေး
က အကြမ်းပတမ်း ထိခိုက်တာမှ မခံနိုင်တာ၊ သွား...
ဒဏ်ကြေဆေးဘူး သွားယူလာခဲ့”

ရောင်ဝါက ဒဏ်ကြေဆေးဘူး ပြေးယူလိုက်ပြီး
ဘွားလက်ကို ယုယုယုယု ဆေးလိမ်းပေးနေရင်း...
“ကျွန်တော် တောင်းပန်တယ်နော် ဘွားဘွား၊ ကျွန်တော်

၁၈၀ ♥ ပုညသင်

မလိုက်လို့ သွား ဒီလိုဖြစ်ရတာ ကျွန်တော် တကယ်စိတ်
မကောင်းဘူး”

“စိတ်မကောင်းရင် နောက်နေ့တွေကျ အဘွားကို လိုက်
စောင့်ရှောက်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွား၊ ကျွန်တော် လိုက်ပါမယ်”

“အေး ... ဒါဆို အဘွား လက်နာ တစ်ဝက်သက်သာ
သွားပြီ”

အဘွားက အားရပါးရ ပြုံးပြီးပြောလိုက်တာ
ရောင်ဝါက သက်ပြင်းချရင်း ပြုံးမိသည်။ နှစ် မကြိုက်တာ
သိပေမယ့် မတတ်နိုင်၊ သူ့မှာ အဘွားကို စောင့်ရှောက်ရဉာ
ဏ်ရား ရှိသည်။

“ဒါနဲ့... အဲဒီ လုပြေးတဲ့လူက လွတ်သွားလား ဘွားဘွား
ဘွားတို့ အော်ပြီး အကူအညီတောင်းသေးလား”

“တောင်းတာပေါ့၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကံကောင်းတာလား
ကံဆိုးတာလားတော့ မသိဘူး၊ ကောင်လေးတစ်ယောက်
က လုပြေးတဲ့ ကောင်လေးဆီ ပြေးလိုက်သွားပြီး နာ
ပြန်ယူလာပေးတယ်လေ၊ ဟိုကောင်ကို ချစ်ခင်တယ်
ပြောတာပဲ၊ သူ့လက်မှာလည်း ထိခိုက်လာတယ်”

“ဟာ ... ဒါဆို ကျေးဇူးတင်စရာကောင်းတာပေါ့ ဘွားရဲ့”

“အင်း ... ကျေးဇူးတင်ရင် ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစား
နေတာ”

“အာ ... ဘွားကလည်းဗျာ၊ ဒီလောက် ကူညီထားတဲ့
လူကို ကျေးဇူးတင်ဖို့အရေးတောင် စဉ်းစားနေရသေး
လား”

“သူကူညီတာက ဗိုင်းရပ်စ်ပါရင် ပါနိုင်တယ်တဲ့ မြေးရဲ့၊
အဲဒီကောင်လေး ကြည့်ရတာ မဟန်ဘူး၊ မွန်းအပေါ်
ကြည့်ပုံ ရှုပ် ပြောဆိုပုံက တစ်မျိုးပဲ၊ နင်တို့ပြောပြော
နေတဲ့ဟာ ... ဘာ ... ဟိုလေ ... ဖွန်ဆိုတာ ... ဖွန် ... ဖွန်၊
အဲဒီလို ဖွန်ပုံစံမျိုးပဲ၊ သူက မွန်းကို ဖွန်ချင်ပုံရတယ်၊
ထမင်းတွေ ဘာတွေလည်း လိုက်ကျွေးခိုင်းမယ့် ပုံပဲ၊
ဖွန်းနံပါတ်တောင် တောင်းသွားသေးတယ်၊ မြေး မွန်းက
ကျေးဇူးတင်နေတာဆိုတော့ အားနာပြီး အဲဒီကောင်လေး
ဆက်သွယ်တဲ့အခါ အပြင်မှာ ထမင်းတွေ ဘာတွေ လိုက်
ကျွေးမိမှာ စိုးတယ်”

“ဪ ... ဒါကြောင့် ဘွားက ကံကောင်းတာလား မသိ၊
ကံဆိုးတာလားမသိလို့ ပြောတာကိုး”

“ဟုတ်တယ် ... ဘွား နာရီ ပြန်ရလို့ ကံကောင်းပေမယ့် မွန်းနဲ့ အဲဒီကောင်လေး တွေ့သွားတာက ကံဆိုးတယ်လို့ ဘွားထင်တယ်၊ ကဲ ... မြေး မွန်းဆီကို ဖုန်းဆက်စမ်း ...”

“ဘာပြောမလို့လဲ ဘွားရဲ့ ...”

“အဲဒီကောင်လေး ဆက်သွယ်ရင် အရောမဝင်မိဖို့ သတိပေးလိုက်၊ ငါ အဲဒီကောင်လေးကို မြင်မြင်ချင်း အာရုံတွေ နောက်တယ်”

“ကျွန်တော် ပြောလို့ ကောင်းပါ့မလား ဘွားရယ်”

“ဘွား ပြောခိုင်းတယ်လို့သာ ပြောလိုက်၊ အဲဒီကောင်လေး ဆက်သွယ်လာသလားဆိုတာပါ သေချာ ဂယနက လိုက်ဦး၊ သွား ... သွား ... ခုဆက်လိုက်”

ဘွားက ရောင်ဝါကို တွန်းလွှတ်လိုက်တာနဲ့ ရောင်ဝါက တယ်လီဖုန်းတင်သည့် စင်လေးနားသို့ ထသွားပြီး မွန်းဆီ ဖုန်းလှမ်းခေါ်လိုက်ရပါသည်။

“ဟဲလို ...”

“မွန်း ... ကျွန်တော်ပါ”

“ဪ ... ရောင်ဝါ၊ အဘွား ဘာပြောခိုင်းလို့လဲဟင်”

“အဘွား ဆက်ခိုင်းမှန်း မွန်း ဘယ်လိုသိလဲ”

“ခုနောက်ပိုင်း အဘွားက တစ်ခုခု ဖုန်းဆက်မှာခိုင်းရင် သာ မင်း မွန်းဆီ ဆက်တာလေ၊ မင်းဘာသာဆို ဆက်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

မွန်း စကားကြောင့် ရောင်ဝါက အားလည်းနာ၊ စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်မိ၏။ ရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီး ဆိုနိုင်လာတာမို့ ခဏငြိမ်နေလိုက်မိပြီးမှ ...

“မွန်းရယ် ... အဲဒါက ကျွန်တော် ...”

“ရှင်းမပြပါနဲ့ ရောင်ဝါ၊ မွန်း နားလည်ပါတယ်”

သူ စကားမဆက်ဘဲ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ မွန်းကလည်း စကားမဆက်ဘဲ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ခဏနေမှ ရောင်ဝါက ဘာကဘယ်လို ပြန်စပြောရမှန်းမသိတော့ဘဲ ...

“ဟို ... မွန်း ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“ညနေစာတော့ မစားရသေးဘူး၊ နေ့လယ်စာတော့ စားပြီးတာ ကြာပြီ”

“ဘာဟင်းချက်စားလဲ ...”

“အိမ်မှာ ဘာဟင်းချက်မှန်းတောင် မသိဘူး၊ မွန်းက နေ့လယ်စာ အပြင်မှာ စားလိုက်တာ”

“ဪ ... အဘွားရှင်းနဲ့အတူ သွားစားတာလား”

“ဟင်အင်း ... မနက်က အဘွားနာရီ အလှူခံရတာကို

ဝင်ကူတဲ့သူကို ထမင်းလိုက်ကျွေးရင်း မွန်းလည်း အပြင်မှာပဲ စားလိုက်တာ၊ မွန်းဘောကရီလေ၊ မွန်း တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး၊ ဆိုင်လေးက မဆိုးဘူး၊ နောက်တစ်ခါ ကျမှ ဘွားကျောနဲ့ ဘွားရှင်းကို ခေါ်ပြီး သွားစားရမယ် ဪ... ဒါနဲ့ အဘွားကျော လက်ရော သက်သာရဲ့လား နာနေသေးလား”

“နာနေတယ်ဆိုလို့ ခုပဲ ကျွန်တော် ဆေးလိမ်းပေးလိုက်ရတယ်”

“ဘွားက ဘာပြောခိုင်းတာလဲ”

“ဘွားနာရီ အလှခဲတုန်းက ဝင်ကူညီတဲ့ သူကို သိပ် သဘောမကျလို့တဲ့၊ အဲဒီလူဆက်သွယ်ရင် အရောမဝင်ဖို့ ပြောခိုင်းတာပေါ့၊ မွန်းရယ်၊ လူကြီးဆိုတော့လည်း ဒီလိုပဲ ကြံဖန်စိတ်ပူတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ရောင်ဝါ ...၊ ဘွားရှင်းလည်း အဲဒီ လူကို သဘောမကျဘူး ပြောတယ်၊ မွန်းကတော့ ကိုယ့်တို့ ကူညီတဲ့ သူကို ယဉ်ကျေးမှုအရ တုံ့ပြန်တဲ့ သဘော လောက်ပါပဲ၊ သူ့ပုံစံကို မွန်းလည်း သိပ်သဘောမကျ လှပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သိပ်ခါးခါးသီးသီးကြီး လုပ်ပစ်ဖို့ ကျတော့ ခက်တယ်မဟုတ်လား”

“မွန်းပြောတာ မှန်ပါတယ်”

မွန်းနဲ့စကားပြောရင်းကပင် နှစ် လူလားတဲ့ ဓာတ်ပုံ ဆွဲဟာ အဲဒီလူကို မွန်း ထမင်းကျွေးတုန်းက နှစ်ရဲ့ သူငယ် ချင်းတစ်ယောက်ယောက် ရိုက်ယူလိုက်တဲ့ ပုံတွေဆိုတာ ရောင်ဝါ သိလိုက်ပါသည်။ နေ့လယ်စာ စားတုန်းက ရိုက်ထားတဲ့ပုံကို ညနေပိုင်းမှာ ကူးယူလာပြီး နေ့မကူးမီ ရောင်ဝါထံ အရောက် စာပြနိုင်သော နှစ်ရဲ့ လျင်မြန်သွက်လက်သော ထောက်လှမ်း ချိတ်ဆက်မှုစနစ်ကို ဩချရလောက်ပါပေသည်။

နှစ် ဘယ်လိုပဲ ထောက်လှမ်းနေနေ အဘွား ခုလို အန္တရာယ်ကြုံရမှတော့ မြေးယောက်ျားလေးဖြစ်သူက ရှောင်ဖယ် မလိုက်ဖို့ မသင့်တော့သဖြင့် ဘွားနှင့်အတူ မနက်တိုင်း လမ်း ဆိုက်လျှောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပါသည်။

“မနက်ကျရင် မွန်းတို့မြေးအဘွား အိမ်ကပဲစောင့်နေ လိုက်လေ၊ ကျွန်တော်တို့ မြေးအဘွား လာခေါ်လိုက် မယ်”

“ရောင်ဝါ လိုက်မလို့လား”

ထိန်းချုပ်ထားသည့်ကြားမှ မွန်းရဲ့ အမောတကော ချင်မြူးသံကလေးကို မစုံနိုင်မဖိနိုင် ဖြစ်ရပါသည်။

“လိုက်ခဲ့မယ်လေ၊ မိန်းမသားတွေချည်းပဲဆိုတော့ မနက်

www.burmeseclassic.com

ကလို့ အန္တရာယ်မကြုံရအောင်ကျွန်တော်မျိုး ငြင်း
ကလေးကပဲ လိုက်စောင့်ရှောက်ပေးရမှာပေါ့ ခင်ဗျား
“အဟင်း ... ဟင်း”

သူ့ရဲ့ အပြောင်အပျက် အပြောကြောင့် မွန်
မွန်းရပ်နေသည့် လသာဆောင်မှ ဟင်းလင်းမြင်နေရ
ကောင်းကင်ဆီ မော့ကြည့်လိုက်ရင်း လွင်လွင်သာသာ ရယ်
လိုက်လေသည်။

ခုချိန်မှာ ကြယ်ကြွေရင် ဘာဆုတောင်းမယ်
သလဲဟင် ... ”

“တောက် ... ဝေးအောင်လုပ်ပါတယ်ဆိုမှ ပိုနီးသွားရ
တယ်လို့ဟာ ... ”

နှစ်က အံ့ကြိတ်သံဖြင့် မချီတင်ကဲ ရေရွတ်လိုက်
သောအခါ မာန်ရဲက နှစ်မျက်နှာရှေ့သို့ ဇတ်ခနဲ လက်ညှိုးထိုး
လိုက်ရင်း ...

“အဲ့ဒါ နင်ညှို့လို့ ... ”

“ဘာ ... ပြောင်းပြန် ပြောမနေနဲ့၊ အဲ့ဒါ နင်ညှို့လို့၊ နင့်
အကြံဉာဏ်အတိုင်း လုပ်မိလို့၊ အခုဆို အလင်းက သူ
အဘွားကို စိတ်မချလိုချင်ပြီ၊ မနက်တိုင်း မြေးအဘွား
လေးယောက် လမ်းလျှောက်နေကြပြီလေ၊ နင့် နာရီလှတဲ့
ခပ်တုံးတုံး ဇာတ်ကွက်ကြီးကို မရိုက်ခင်က အလင်းက
ငါ့ကိုငဲ့ပြီး လင်းလက်လတို့နဲ့ လမ်းလိုက်မလျှော့ဘဲ

နေတာ၊ ခုတော့ ငါ့ထက်ပိုပြီး ငဲ့ရမယ့် သူ့အတွက်

ကြောင့် သူနဲ့ လင်းလက်လက ပိုနီးသွားပြီ”

“ငါလုပ်တုန်းက သူတို့ဝေးအောင် လုပ်တာပဲ ...”

“အေး ... နင်လုပ်ရက်က သိပ်ပြောင်မြောက်လွန်းလို့

သူတို့မဝေးတဲ့အပြင် ပိုနီးသွားပြီလေ၊ အဲဒါ နင်ညှို့လို့

ဟဲ့ ... ငတုံးရဲ့”

“ငါချည်း လွှဲမချနဲ့၊ နင်ညှို့လို့သာ နင်ရည်းစားကို

ဘက်ပါအောင် ဆွဲမထားနိုင်တာပေါ့၊ နင်က အပျော့

မဆွဲဘဲ ပြူးတူးပြီတဲ သွားလုပ်တော့ ဟိုငနဲက နင်

လန့်မှာပေါ့”

“အမျှော့ဆွဲ ဆွဲတာမရလို့ ကြမ်းနေရတာပေါ့ဟဲ့ ...”

“အဲဒါဆိုလည်း နင့်ဘာသာ ဆက်ကြမ်းလေ၊ ငါ့ဆီက

အကူအညီ တောင်းမနေနဲ့တော့ပေါ့၊ အကောင်းလည်း

စေတနာနဲ့ လုပ်ပေးရသေးတယ်၊ မျက်နှာမရ ခြေထောက်

ရ ဖြစ်နေပြီ၊ ပြီးတော့ သူ့အညွှတ်က ငါ့အညွှတ်ဖြစ်ရသေး

တယ်”

“ငါ ဘယ်မှာညှို့လို့လဲ၊ နင်သာ ညှို့တာ ...”

“နင် ညှို့တာပါ”

“နင်ညှို့တာ၊ နင်သာ ခပ်ညှို့ညှို့ ငနဲ”

“နင်သာ ခပ်တုံးတုံး ငနဲမ”

“နင် လူညှို့ ...”

“နင် ငတုံးမ ...”

“ဟဲ့ ... အမလေး တော်ကြစမ်းပါဟယ်၊ နားငြီးလိုက်တာ၊

ဒီမှာ စားကောင်းခြင်း မစားရဘူး၊ နင်တို့ချင်း တွေ့လိုက်

ရင် ကိုက်ပြီ ...”

“ငါလူ နင်ခွေး ...”

“နင်ခွေး ငါလူ ...”

“ဟဲ့ ... ဪ ... ပြောကာမှ ပိုဆိုးလာပြီ၊ ဒီမှာ နား

ထောင်၊ နင်တို့ကို အကောင်းဆုံးနဲ့ အဆင်ပြေဆုံး အကြံ

ဉာဏ်တစ်ခု ပေးမယ်”

ပန်ပန်စကားကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးက

ပန်ပန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ ပန်ပန်က နှစ်နဲ့ မာန်ရဲကို

ပြုံးစေ့စေ့ကြည့်ရင်း ...

“နှစ်လည်း ခုလို ဒေါသတွေ ထွက်မနေရအောင်၊ မာန်ရဲ

လည်း နှစ်ဒေါသထွက်တိုင်း လိုက်ကူညီမနေရအောင်၊

ပြဿနာတွေအားလုံး အေးသွားအောင် လုပ်ဖို့ နည်းလမ်း

တစ်ခုပဲ ရှိတယ်”

“ဘာလဲ ...”

“နင်တို့ချင်း ယူလိုက်ကြပါလား”

“ဘာ ...”

“ဝေးသေး ...”

“ငါက ပိုတောင်ဝေးသေး ...”

နှစ်နဲ့ မာန်ရဲက ထစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်
မဲ့ရွဲကြည့်၍ လက်ခါပြရင်း မျက်နှာလွှဲလိုက်ကြသည်။ ခဏကြာ
မှ မာန်ရဲက နှစ်ရဲ့ပခုံးကို လက်ညှိုးနှင့် လှမ်းတို့လိုက်ရင်း ...

“ဟဲ့ ...”

ဟု ဆေါလိုက်သည်။ နှစ်က မာန်ရဲလက်ကို ပုတ်ချ
ပစ်လိုက်ရင်း ...

“စကားပြောရင် အကောင်းပြော၊ လက်မပါနဲ့ ...”

“ငါ အကောင်းပြောမလို့၊ နင် သိပ်စိတ်ပူမနေနဲ့။
ဓာတ်ပုံကိစ္စကို နှင်ငဲ့က မယုံပေမယ့် ဇွဲက လင်းလက်လ
ကို စနွယ်နေပြီ၊ ဇွဲကို ငါတို့လွှတ်ပေးထားတယ်ဆိုတာကို
နှင်ငဲ့နဲ့မှ မသိတာ၊ လင်းလက်လကလည်း ဒါ ငါတို့
လုပ်ဇာတ်ဆိုတာ မသိဘဲ ဇွဲနဲ့ စပတ်သက်နေပြီပဲ။ အဲဒီ
ပတ်သက်မှုတွေ ရှည်ကြာနက်ရှိုင်းလာအောင် နင် စောင့်
လိုက်ရုံပဲ”

“စောင့်တော့ ဘာဖြစ်လာမှာလဲ”

“တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်လာနိုင်တာပဲ”

“မရေမရာတွေ ...”

“ရေရာအောင် ငါလုပ်မှာပေါ့၊ ဟိုကောင် ဇွဲကို ခြေလှမ်း
ကျကျ လှမ်းခိုင်းလိုက်မယ်၊ နောက်တစ်ခါဆို ဒါထက်
သရုပ်ဆောင် ပီပြင်တဲ့ ဓာတ်ပုံမျိုး နှင်ရစေရမယ်၊ ဓာတ်ပုံ
လောက်နဲ့ မယုံဘူးဆိုလည်း ငါ တခြားတစ်နည်း ဆက်
ကြံမယ်”

“တော်ပါပြီ ... အယုံအကြည် မရှိတော့ပါဘူး”

“နင် စောင့်ကြည့်နေပါ၊ ပြီးမှ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ
မာန်ရဲရယ်လို့ လာမပြောနဲ့၊ ကဲ ... အားလုံးပဲ ငါသွားစရာ
ရှိသေးလို့ ပြန်ပြီ၊ တာတာ ... ဘိုင်ဘိုင် ... ချီးတွေယို၊
အဲ ... ဆောရီး ... ချီးယို ... ယဲဟဲ”

“ကောင်စုတ်”

မာန်ရဲက စားပွဲပေါ်က သူ့အိတ်ကို လှမ်းဆွဲပြီး
ဆွဲယူပစ်တင်ကာ နိမ့်နင်းနိမ့်နင်း ရပ်(ပ်)ပါ ခြေလှမ်းမျိုးဖြင့်
ထွက်ခွာသွားတာမို့ နှစ်က စားပွဲပေါ်က ရေသန့်ဘူးအလွတ်ဖြင့်
သူ့ကို လှမ်းပစ်လိုက်ပါသည်။ နှစ်ရဲ့ ဒေါသတွေဟာ ခုချိန်မှာ
မာန်ရဲဆီသို့သာ ကျရောက်နေသည်။

၁၉၂ ♥ ပုညခင်

“ကုလားမနိုင် ရနိုင်မဲတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးနေမှာပေါ့”
ပုပုတို့က နှစ်ကိုကြည့်ရင်း ရေရွတ်လိုက်ကြသည်။

“မွန်း... မွန်းတို့ကို ညနေတစ်ခေါက် ကျွန်တော် ပြန်
လာခေါ်မယ်”

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဘွားရှင်းက ညနေ စိမ်းလန်းမှာ စားချင်တယ်လို့ ကျွန်
တော်ကို ပူဆာထားတာကြာပြီ၊ ညနေ ကျွန်တော် လိုက်
ကျွေးမယ်လေ ...”

“အားနာစရာ ရောင်ဝါရယ်၊ မင်း အားရဲ့လား၊ မွန်းပဲ
အဘွားတို့ကိုခေါ်သွားပြီး ကျွေးလိုက်မယ်လေ”

“ကျွန်တော် အားပါတယ် မွန်းရဲ့၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်
ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဒီမြေအဘွား လေးယောက် တတွဲတွဲ
သွားနေရတာကို ပျော်လာလို့ပါ”

ရိုးရိုးလေး မာယာမပါ ပြောလိုက်သော ရောင်ဝါရဲ့

နွေးနွေးထွေးထွေး စကားကြောင့် မွန်း ကြည်နူးသွားမိပါသည်။
မွန်းက ရောင်ဝါနဲ့ ပြောဆိုဆက်ဆံရာမှာ အတတ်နိုင်ဆုံး မာသ
မပါအောင် သတိထားနေရချိန်မှာ ရောင်ဝါက ရိုးရိုးစင်းစင်း
သံယောဇဉ်စကားလေးတွေ ပြောလာလျှင်တော့ မွန်း တိတ်ဆိတ်
စွာ ကြည်နူးခဲ့ရမိပင်။

“မွန်း... ဖုန်းသံကြားတယ်၊ မွန်း အိတ်ထဲကလား”

“ဪ... ဟုတ်တယ်၊ မွန်း ဖုန်းသံပဲ”

ရောင်ဝါက သတိပေးလိုက်တော့မှ မွန်းရဲ့အိတ်ထဲ
က ဖုန်းမြည်သံကိုကြားကာ ရောင်ဝါကို ‘ခဏနော်’ ဟု ပြောပြီး
ဖုန်းဖွင့်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို... မွန်း၊ ဇွဲပါ”

“ဪ...”

“မွန်း အသံကလည်းဗျာ၊ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်တာ
ဝမ်းမသာသလိုကြီး...”

“ဝမ်းသာစရာ အကြောင်းမှမရှိတာပဲ”

“ဟာ... စိမ်းလိုက်တာ”

“မွန်း အမှန်အတိုင်း ပြောတာပါ၊ ရှင်က မွန်းနဲ့ အရ
ခင်တဲ့ သူငယ်ချင်းလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကွဲကွာနေ
မိတ်ဆွေရင်းချာတွေလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်နဲ့ နောက်ဆ

တွေ့ခဲ့တာ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်ကမှပဲလေ၊ အဲဒီတော့
ရှင် ဖုန်းဆက်တာကို မွန်းက အထွေအထူး ဝမ်းသာစရာ
အကြောင်းမှမရှိတာ”

“အိုကေ... အိုကေ... မွန်းနဲ့ စကားနိုင်မလှတော့ဘူး၊
ကျွန်တော် အခုငိုက်ဆာနေတာလို့ ဖုန်းဆက်တာ၊ မွန်း
ကျွန်တော့်ကို ထိုင်းစာလိုက်ကျွေးမလား...”

မွန်းက မျက်မှောင်လေးကြွတ်ကြွတ်နှင့် သက်ပြင်း

လိုက်ရင်း...

“အားတော့ နာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင်ငိုက်ဆာတိုင်း
မွန်းက ရှင်ကိုယ်မင်းလိုက်ကျွေးဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေလိမ့်
မယ်လို့တော့ မထင်စေချင်ဘူး”

“ဆောရီးဗါဗျာ၊ ကျွန်တော် အပြောအဆို မတတ်တာ
ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကျွန်တော်က မွန်းရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်
အနေနဲ့ တစ်ခါတလေ အတူစားသောက်ရင်း ရိုးရိုးသား
သား စကားစမြည် ပြောခွင့်ရချင်တာပါ”

မွန်းက မျက်မှောင်လေး ကြွတ်ကြွတ်နှင့် သက်

ပြင်းချလိုက်ရင်း...

“ကောင်းပြီလေ... ရှင် ဘယ်ဆိုင်မှာ စားချင်လဲ”

“ပါရမီလမ်းပေါ်က ဂူးမေးကော်နာ ဆိုင်မှာ စားရင်
ကောင်းမလားလို့”

“ကောင်းပြီ ... နောက် နာရီဝက်ဆို မွန်းရောက်ပြီ”

“အိုကေ ...”

မွန်း ဖုန်းချလိုက်တော့ ရောင်ဝါက မွန်းကို ခေါ်
စိုက်စိုက် ကြည့်နေရင်း ...

“ဘွားပြောတဲ့ ဟိုတစ်ယောက်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ရောင်ဝါ”

“ထမင်းစားဖို့ ချိန်းတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“နည်းနည်း လွန်ကဲလာသလိုပဲနော်”

“မွန်းလည်း သိတယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ မွန်းသဘောထား
ကို ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ခွာလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်
တယ်”

“နာလောက်အောင်တော့ မပြောနဲ့လေ၊ ရှက်ရမီးရမ်းရင်
မွန်းမှာ အန္တရာယ်ရှိတယ်၊ ဒီလိုလုပ် ... ကျွန်တော်လည်း
လိုက်ခဲ့မယ်၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သူ့ကို ယဉ်ယဉ်
ကျေးကျေး ဆက်ဆံရင်း သူ့ဘာသာ သဘောပေါက်ပြီး
နောက်ဆုတ်သွားအောင် ကြိုးစားကြည့်ရင် မကောင်းဘူး
လား”

“ကောင်းသားပဲ”

မိသေ့သည်။

“ကဲ ... ရော ... ဒီတစ်ခါပုံကတော့ အရင်တစ်ခါထက် ပိုပြီး အဆင်ပြေမလားပဲ”

မာန်ရဲက နှစ်ရှေ့ စားပွဲပေါ်သို့ ဓာတ်ပုံစာအိတ်ပစ်ချပေးလိုက်တော့ နှစ်က စက္ကူအိတ်ကို အငမ်းမရ ကောက်လိုက်ရင်း...

“နင် ကြည့်ပြီးပြီလား”

“ဘယ်ကြည့်ရဦးမလဲ ... ငါ့ဆော်ဒါမလေးတွေ လာပေးသွားလို့ နင်ဆီကို အမောတကော ပြေးလာရတာ နင် အရင်ကြည့် ပြီးမှ ငါကြည့်မယ် ... ဟဲဟဲ”

မာန်ရဲက သူ့နဖူးက ချွေးတွေကို သုတ်ရင်း ခေါ်။ မွန်းကလည်း မျှော်တလင့်လင့်ဖြင့် စက္ကူအိတ်ထဲက ဓာတ်ပုံတွေကို ထုတ်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဟင် ...”

မွန်းသည် ဓာတ်ပုံတွေကို တစ်ပုံချင်းကြည့်ရင်း နှစ်လုံးလည်းပြုး၊ လည်ချောင်းထဲမှာလည်း ဆိုတို့တို့ ဖြစ်ရတယ်လို့ လူက ပြုံးနိုင်လာသည်။ ထို့နောက် အဲကို တင်းတင်း ခြိတ်မိရင်း အနားမှာ ရပ်နေသည့် မာန်ရဲကို စောင်းငမ်းငမ်း ဆွဲကြည့်လိုက်တော့ ဒင်းက မွန်းဖြစ်နေပုံကိုမမြင်ဘဲ မျက်နှာက အထက်သို့ပင့်၍ အာကာဟပ်နေသည်။

“မာန်ရဲ...”

“ပြော...”

“ပုံတွေက အရမ်းမိုက်တယ် သိလား”

“မိုက်ရမှာပေါ့၊ ငါ့အစီအစဉ်အတိုင်း လုပ်ထားတဲ့ ကိစ္စပဲဟာ၊ ငါ့ဆော်ဒါမလေးတွေ ပြောသွားတာတော့ ဒီတစ်ခါ လင်းလက်လက် နှစ်ယောက်တစ်ယောက် တွဲခုံတံလာတာတဲ့၊ ဟိုကောင် ဇွဲနဲ့တော့ ပုန်းမရသေးဘူး”

“မာန် ... ရဲ...”

“အ ... အယ်လိုဖြစ်လို့ နားနားကပ် အော်တာလဲ၊ လန့်လိုက်တာ”

နှစ်က ဖြုန်းခနဲ ထရပ်ပြီး သူ့နားနား ကပ်အော် နေလိုက်ပြီးမှ ဓာတ်ပုံတွေကို သူ့မျက်နှာနား ကပ်ပြလိုက်ရင်း

“ကြည့်... ကြည့်... ဒီမှာကြည့်၊ နောက်တစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲဆိုတာ”

“ဟင် ... နှင့် ငန့်ပါလား”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ငါ့နံပါတ်ပါ လင်းလက်လေးနဲ့ပါလားတော့ ပွဲကပြတ်ရော ...”

“အာ ... ပြဿနာပဲ၊ ဟိုကောင်မလေးတွေက နှင့် ငန့်ပါလားတော့ ပွဲကပြတ်ရော ...”

“ရယ်မနေနဲ့ဟဲ့ ... ရယ်မနေနဲ့”

နှစ်က ဒေါသဖြင့်အော်ရင်း မျက်ရည်ပဲလွှာနဲ့ နှစ်ကတုန်ရီလာသည်။

နှစ် သည်းညည်းမခံနိုင်တော့ဘူး ...။

လင်းလက်လေးနားမှာ တပူးတွဲတွဲလုပ်နေတဲ့အားကို ဒီထက်ပိုပြီး ကြည့်မနေနိုင်တော့ဘူး။

သူက နှစ်တို့ ကြံစည်အကွက်ဆင်သမျှကို ကြည့်တဲ့အပြင် လင်းလက်လကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်လို့ သဘောနဲ့ ဟိုကောင်လေးနဲ့ တွေ့တဲ့နေရာအထိ လိုက်သွားတယ်ဆိုတော့ သူတို့ချင်း ရင်းနှီးပတ်သက်မှုက ပေါ့ပေါ့တန်ဆာမဟုတ်တာတော့ အသေအချာပေါ့။

နှစ်တို့ ကြံစည် ချောက်ချသမျှ အလကား ပြောပြပေါ့။ နှစ်က ဝေးအောင်လုပ်လေ သူတို့ချင်းက နီးနီးသွားပေါ့။

နှစ်သည် ဒေါသကို ထိန်းချုပ်လိုမရတော့ဘဲ နှစ်အိတ်ထဲက ဖုန်းကိုထုတ်လျက် အလင်းဆီ ဖုန်းလှမ်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို ... အလင်း၊ အလင်း အခု ဘာလုပ်နေလဲ”

“ထမင်းစားနေတယ် နှစ်”

“အိမ်မှာ စားနေတာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ အပြင်မှာ ...”

“အပြင် ! ဘယ်အပြင်လဲ”

“စိမ်းလန်းထဲမှာ၊ ကိုယ့်အဘွားနဲ့ အတူစားနေတာ”

“ဪ ... အင်း၊ ဒါပဲနော်”

နှစ်က ဖုန်းပိတ်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် နှစ်ရဲ့အိတ်ကို စလွယ်သိုင်းလွယ်လိုက်ပြီး မာန်ရဲအနီးမှ ပြေးထွက်လာသည်။

“ဟာ ... ဟေ့ ... ဘယ်သွားမလို့လဲ နှစ်”

“လင်းရောင်ပါဆီ သွားမလို့ ...”

နှစ်က မာန်ရဲကို အော်ပြောခဲ့ပြီး နှစ်ရဲ့ ဂျစ်ကားလေးပေါ် လွှားခနဲတက်၍ မောင်းထွက်လာပါသည်။

နှစ် ... ရင်ဆိုင်ချင်ပြီ။

ဒါထက်ပိုပြီး အောင်အညည်းမျှသိပ် သည်းခံတိတ်ဆိတ်နေဖို့ အင်အားမရှိတော့ဘူး ...။ နှစ်က သည်းခံဖို့ အားသန်

တဲ့သူမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဖွင့်ထုတ်ဖောက်ခဲ့ ဂုန်းဒိုင်းကျခဲ့တဲ့ သူမျိုး။ ခုလောက်ထိ သည်းခံလာခဲ့တာပဲ လွန်လှပြီလေ ...

နှစ်သည် အလင်းရှေ့မှာပင် အလင်းရဲ့ ဘွားဘွား ကို ရင်ဆိုင်လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အလင်းရဲ့ အဘွား နှစ်နဲ့ အလင်းအကြောင်း ဖွင့်ပြောပြီး လင်းလက်လနဲ့ ကိစ္စကို ပျက်ခိုင်းဖို့ ကြံရွယ်လျက် အလင်းတို့ မြေးအဘွားရှိနေသော စိမ်းလန်းစိုပြေ ပန်းခြံဘက်သို့ ကားကိုချိုးကွေ့ဝင်ရောက်လာ သည်။

ပန်းခြံထဲ ဝင်လာပြီး အလင်းတို့ မြေးအဘွား အကြည့်ရေဝဲ ရှာဖွေလိုက်စဉ်မှာ လင်းလက်လတို့ မြေးအဘွား နှင့် အတူတကွ ထိုင်နေကြတာကို လှမ်းမြင်လိုက်ရပါသည်။ နှစ်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဒေါသပုံး အလုံးပေါင်း သိန်းသောင်းပေါက်ကွဲသွားပါသည်။

ကောင်းတာပေါ့။ အားလုံးရဲ့ ရှေ့မှာဆိုတော့ ပိုရှင် လို့ ကောင်းတာပေါ့ဟု တွေးလျက် နှစ်က သူတို့စားပွဲဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

“လင်းရောင်ဝါ ...”

ခပ်ဆတ်ဆတ် ခပ်စူးစူး ခေါ်သံကြောင့် ထမင်း အတူစားနေကြသော ဘွားကျော့၊ ဘွားရှင်း၊ ရောင်ဝါနှင့် မွန်းတို့ အားလုံး အသံလာရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြပါသည်။

သူတို့စားနေသော စားပွဲထိပ် မလှမ်းမကမ်းမှာ အိတ်တစ်လုံး စလွယ်သိုင်းကာ ခြေကိုချဲ့၍ ထိမထင်မျက်နှာနှင့် ရပ်နေသော နှစ်ကိုတွေ့ရစဉ်မှာ အဘွား နှစ်ယောက်လုံးက နှုတ်မှောင်ကိုယ်စီ ကြွတ်လိုက်ကြပါသည်။

“နှစ် ...”

ရောင်ဝါက နှစ်ကို တားမြစ်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း နှစ်က ရောင်ဝါကို လုံးဝရှုမစိုက်ဘဲ အဘွားနှစ်ယောက်ထံသို့ သာ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာပြီး အဘွားကျော့ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ပါသည်။

အဘွား အသိအမှတ်ပြုပေးပါ။ နှစ်တို့ချစ်ခြင်းကို မခွဲတော့
နှစ်တို့ ချစ်ခဲ့ကြတာ နှစ်နှစ်တောင် ရှိပါပြီ”

“အခုကော နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ကြသေးရဲ့လား၊ နောက်
ရော လေးလေးနက်နက် ချစ်ကြဦးမှာလား၊ မြေး ခုလို
လုပ်နေပုံမျိုးကို ပုထုဇဉ် ယောက်ျားမှန်သမျှ စိတ်ပျက်
မှာပဲ။ ဘွားမြေးလည်း ပုထုဇဉ်ပဲကွယ်”

ဘွားကျောက ခပ်အေးအေးပြောရင်း ဟင်းတစ်ဖလ
ကို ခက်ရင်းဖြင့် ထိုးယူစားကာ တမြို့မြို့ဝါးနေသည်။ နှစ်
တော့ ပို၍သာ သွေးဆူလာကာ ...

“ဘွားက နှစ်ကို ဘာဖြစ်လို့ အသိအမှတ် မပြုရတာလဲ”

“ခုလိုတွေ လုပ်တတ် ပြောတတ်မယ့်သူမျိုးမှန်းသိလို့
အသိအမှတ် မပြုတာပေါ့ကွယ် ...”

“ဘွား အသိအမှတ်မပြုလို့သာ နှစ်က ဒီလိုလုပ်တာဝါ”

“တကယ်တော့ မြေး ဒီလိုလုပ်ဖို့ မလိုဘူးလေ၊ ဒီလိုကိစ္စ
မျိုးဆိုတာ မြေးရောင်ဝါ၊ ပြောရမှာ မဟုတ်လား”

နှစ်က ‘နင့်ကြောင့်’ ဟူသော အကြည့်မျိုးဖြင့်
လင်းရောင်ဝါကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

“သူက ဘွားကိုကြောက်လို့ မပြောရဲလို့ နှစ်က ပြောရ
တာပါ”

“သူ မပြောရဲဘူးဆိုတာကလည်း သူ့ရည်းစား အခြေ
အနေကို သူအသိဆုံးမို့လို့ပေါ့ကွယ်၊ ဘွားစိတ်ကိုလည်း
သူပဲအသိ ဆုံးဆိုတော့ လွယ်လွယ်နဲ့ ဘယ်ပြောရဲပါ့မလဲ”

“ဘွားမြေးမှာ ရည်းစားရှိတယ်ဆိုတာ ဘွားသိခဲ့သလား”

“သိတယ်လေ ...”

“သိရက်သားနဲ့ ဘာလို့ တခြားတစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားဖို့
စီစဉ်ရတာလဲ၊ ဘွား ဒီလိုလုပ်ရင် ဘွားမြေး ရောင်ဝါ
စိတ်ဆင်းရဲမယ်ဆိုတာ ဘွား မသိဘူးလားဟင်”

“ဘွား ဒီလိုလုပ်ရင် ဘွားမြေးလေး စိတ်မဆင်းရဲရဘူး
ဆိုတာ ဘွားသိလို့ စီစဉ်တာပေါ့၊ ဘွားသိကာတွေက
တော်တော်များနေပြီလေ၊ ဘွားမြေးရဲ့ ရည်းစားက မိဘ
ပိုက်ဆံ သုံးဖြုန်းပြီး ခပ်ဆိုးဆိုး အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့
ပေးလားဝါးလား အားအားယားယား လျှောက်သွားနေ
တတ်တဲ့ သူမျိုးဆိုတာလည်း ဘွားသိတာပဲ၊ ဘွားသိတာ
ကို မြေးရောင်ဝါတောင် မသိဘူးလေ ...”

ရောင်ဝါက ဘွားကို တအံ့တဩ လှမ်းကြည့်မိ
သည်။ ဘွား ဘယ်လိုများ စုံစမ်းသိရှိနေပါလိမ့်။ ဘွားရှင်းက
တော့ နှစ်ကိုကြည့်ရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေသည်။
နှုန်းကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှမကြည့်ဘဲ ကန်ရေပြင်ဘက်သို့ လှမ်း

ငေးငြိမ်သက်နေသည်။ အားလုံး ခေတ္တ တိတ်ဆိတ်နေကြပါသည်။

ထို့နောက် ပထမဦးဆုံးလှုပ်ရှားလိုက်သူက ပုလဲနှစ် ဖြစ်ပါသည်။ နှစ်သည် ခေါ်သတကြီး ထရပ်လိုက်ပြီး မွန်းရှေ့သို့ လျှောက်သွားကာ မွန်းရှေ့မှ ကော်ဖီခွက်ကို ဆွဲယူ၍ မွန်းမျက်နှာကို ပက်လိုက်ပါသည်။

“ရှင်ကြောင့်...၊ အားလုံးဟာ ရှင်ကြောင့်ပဲ၊ ရှင်ရောက်လာလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာ...၊ ရှင် လင်းရောင်ဝါကို ဘယ်တော့မှ မရစေရဘူးဆိုတာ မှတ်ထားလိုက်ပါ”

မွန်း အဝေးသို့ ငေးနေတုန်း အပက်ခံလိုက်တာမို့ အငိုက်မိသွားချိန်မှာ နှစ်က ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

“မွန်း... ပူသွားလားဟင်၊ ကော်ဖီက ပူနေသေးလား”

ရောင်ဝါက နှစ်နောက်သို့ လိုက်သွားဖို့ သတိမရဘဲ မွန်းကိုသာ ပျာပျာသလဲ မေးရင်း တစ်စုစုတွေ့ဆုံယူကာ မွန်းမျက်နှာကို ပွတ်သုတ်ပေးလိုက်မိပါသည်။

“တောင်းပန်ပါတယ် မွန်းရယ်၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် ဖြစ်ရတာ...”

“ရပါတယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး ရောင်ဝါ၊ စိတ်အေးလက်အေး

ဆက်စားပါ၊ ကော်ဖီက နွေးနွေးလေးပဲ ရှိတာပါ၊ မွန်းဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ မွန်းဘာသာ သုတ်လိုက်ပါမယ်...”

မွန်းက ရောင်ဝါလက်ထဲက တစ်စုစုတွေ့ကိုယူပြီး မျက်နှာကို ပွတ်သုတ်နေသည်။ ရောင်ဝါက အဘွားနှစ်ယောက်အထဲသို့ လှည့်ကာ...

“ဘွားတို့ကိုလည်း ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

ဟု ဦးညွှတ်၍ တောင်းပန်ရပါသည်။ နှစ်ရဲ့ လုပ်ကြောင့် ဘွားဘွားတို့ရှေ့မှာ တကယ်ပဲ ခေါင်းမောက်နိုင်အောင် ဖြစ်ရပါသည်။

“နိုး... နိုး... နဲဗားမိုင်း... မြေးရောင်ဝါ၊ လူငယ်တွေကိစ္စကို ဘွားရှင်း နားလည်ပါတယ်၊ မင့်ဘွားကျော့ကိုသာ တောင်းပန်လိုက်ပါ”

“ဘွားကိုလည်း တောင်းပန်မနေပါနဲ့ဟယ်... မြေးမွန်းကိုသာ တောင်းပန်လိုက်ပါ၊ ဟိုဘက်မှာ သန့်စင်ခန်းရှိတယ်၊ အဲ့ဒီက ဗေစင်မှာ မျက်နှာသွားသစ်လိုက်ပါလား မြေးရဲ့၊ တော်ကြာ မျက်နှာမှာ စေးကပ်စေးကပ် ဖြစ်နေဦးမယ်၊ ရောင်ဝါ မွန်းကို လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါဦး”

ရောင်ဝါရဲ့ တောင်းပန်မှုကို ဘွားရှင်းက ဘွားကျော့ထဲသို့ လမ်းလွှဲပေး၏။ ဘွားကျော့ကလည်း မွန်းဘက်သို့

သာ ပြန်ပုတ်ထုတ်ပေးလိုက်၏။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ရောင်ဝ
အဖို့ အနူးအညွတ် တောင်းဝန်ရမည်သူက မွန်းတစ်ယောက်
ကိုသာရဲ့...။

“မွန်း... မျက်နှာသွားသစ်လေး၊ ကျွန်တော် လိုက်ဖို့
ပါမယ်”

“နေပါစေ... ရောင်ဝါ၊ ဒီမှာပဲ အေးအေးအေးအေး ထိုင်
နေပါ၊ မွန်းဘာသာ သွားလိုက်ပါမယ်၊ မွန်း ဘာမှမပြု
ဘူး၊ ရောင်ဝါသာ စိတ်ကိုအေးအေးထား၊ မွန်းအတွက်
ဘာမှစိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့...၊ အကြောင်းရှိလို့ အကျွန်
ဖြစ်လာတာ...”

မွန်းက ရောင်ဝါကို ပြန် ပျောင်းပျပြီး သန့်စင်ခန်း
ဘက်သို့ ထွက်သွားပါသည်။

ရောင်ဝါကတော့ ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့ ရိုင်းပျသော အပြု
အမူအတွက် ရှက်ရှံ့သိမ်ငယ်စွာဖြင့် အဘွားနှစ်ယောက်ရှေ့မှာ
ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါသည်။

♥ ♥ ♥

ရောင်ဝါက အလေးအနက် ပြောနေပေမယ့် နှစ်က
အပြောင်အပြက်ပုံမျိုး မထိမဲ့မြင် တစ်ခွန်းမခံ ပြန်ပြောနေတာ
ရောင်ဝါ စိတ်တိုလာမိပါသည်။

“နှစ်... ကိုယ့်အဘွားနဲ့ ထိပ်တိုက်လာတွေ့တာ အရမ်း
အရုပ်ဆိုးတယ်၊ ပြီးတာ လူကြီးတွေရှေ့မှာ မွန်းကို လုပ်
ပစ်ခဲ့တာကလည်း လွန်လွန်းတယ်”

“နှစ်... ဒီလိုမလုပ်သင့်ဘူး”

“ရှင်လည်း ဒီလိုမလုပ်သင့်ဘူး”

“နှစ် ဒီလိုလုပ်နေတာတွေကို ရပ်တန့်က ရပ်လိုက်ပါ
တော့...”

“ရှင် ဒီလိုလုပ်နေတာတွေကို ရပ်တန့်က ရပ်လိုက်ပါ
တော့...”

“ဟာကွာ... နှစ်ရာ”

ရောင်ဝါက အလေးအနက် ပြောနေပေမယ့် နှစ်က
အပြောင်အပြက်ပုံမျိုး မထိမဲ့မြင် တစ်ခွန်းမခံ ပြန်ပြောနေတာ
ရောင်ဝါ စိတ်တိုလာမိပါသည်။

“နှစ်... ကိုယ့်အဘွားနဲ့ ထိပ်တိုက်လာတွေ့တာ အရမ်း
အရုပ်ဆိုးတယ်၊ ပြီးတာ လူကြီးတွေရှေ့မှာ မွန်းကို လုပ်
ပစ်ခဲ့တာကလည်း လွန်လွန်းတယ်”

“မလွန်လွန်းပါဘူး၊ လုပ်သင့်လို့ လုပ်ခဲ့တာပဲ၊ ဒါ့ရှင်
တောင် လုပ်သင့်သေးတာ”

“သူ့ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေတာ ကိုယ့်မျက်
မြင်ပဲ၊ သူ ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင်မစွက်ဖက်ခဲ့ပါဘူး”

“စကားတစ်လုံးမှ မပြောခဲ့ပေမယ့် အလင်းရှိနေတဲ့ ဝိုင်း
မှာ သူ့ရှိနေတာကိုက နှစ်ကို မထိမမြင် လုပ်နေတာပဲ”

“နှစ်ရယ် ... နှစ်နဲ့ သူနဲ့တွေ့ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ သူ
ဘက်က ဘာမှမကြိုးစားခဲ့ပါဘူး၊ ကိုယ့်ကို ဖြားယောင်း
ဖို့လည်း မကြိုးစားဘူး၊ ပုန်းတောင် ကိုယ်မဆက်ရင်
သူ့ဘက်က လုံးဝ စမဆက်ဘူး၊ ကိုယ်နဲ့ တကူးတက
တွေ့ဖို့လည်း မတောင်းဆိုဘူး၊ ဘာအခွင့်အရေးမှကို
သူမယူခဲ့တာပါ၊ သူ့အဘွားခေါ်ရင်သာ သူလိုက်ရ
တာ ...၊ အဘွားနှစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ မလွဲမရှောင်
သာ ကိစ္စလေးတွေကျမှသာ ကိုယ်တို့တွေ့ရတာပါ”

“အဲ့ဒီ မလွဲမရှောင်သာ ကိစ္စလေးတွေကလည်း နေ့စဉ်
နေ့တိုင်း တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးစေရဘူး မဟုတ်လား
အဘွားကြီးနှစ်ယောက်က နေ့တိုင်း တွေ့ချင်တော့ ရှင်
တို့လည်း နေ့တိုင်းတွေ့ရတယ်၊ အဘွားတွေက အိမ်လည်
တော့ ရှင်တို့လည်း အိမ်လည်တယ်၊ အဘွားတွေ မနက်

တိုင်း လမ်းလျှောက်ရင်-ရှင်တို့လည်း အတူလျှောက်မယ်၊
အဘွားတွေ ထမင်းအတူစားတော့ ရှင်တို့လည်း အတူ
စားရတယ်၊ တော်သေးတာပေါ့ ... အဘွားတွေ နေ့တိုင်း
အတူမအိပ်ကြလို့...”

“နှစ် ... မင်း ဒီလိုမပြောသင့်ဘူး”

ရောင်ဝါက နှစ်ကိုပြောရင်း ဒေါသထွက်လာပါ
သည်။ နှစ်က သူ့ကို ပုလောင်စေတတ်မှန်း သူ သိသိလာသော်
လည်း နှစ်ကို သူချစ်သည့် အချစ်ဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဖြေသိမ့်
နေခဲ့ရပါသည်။ နှစ်အပေါ် အလွယ်တကူ သစ္စာပျက်ဖို့လည်း
စိတ်ကူးမရှိခဲ့ပါ။ အဘွားမျက်စိရှေ့မှာ ခရောင်ဖြစ်နိုင်တဲ့ နှစ်ရဲ့
အမူအကျင့်လေးတွေကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖျောင်းဖျဖြေပြင်ပေးဖို့
စိတ်ကူးလည်း ရှိခဲ့ပါသည်။ အဘွားကို တဖြည်းဖြည်းနားသွင်း
ပြီး နှစ်နဲ့တွေ့ပေဖို့ စိတ်ကူးရှိပေမယ့် နှစ် လုပ်လိုက်တဲ့လုပ်
ရပ်ကြောင့် အဘွားနဲ့ နှစ်ဟာ ဘယ်တော့မှ မျက်နှာချင်းဆိုင်လို့
မရသော လူနှစ်ယောက် ဖြစ်သွားခဲ့ရပြီ။ နှစ်ကို သူ နားလည်
သလောက် နှစ်က သူ့ကိုရော အခြေအနေတွေကိုရော နား
မလည်တာက ခက်လှသည်။

“ရှင်က မပြောသင့်ဘူးထင်ပေမယ့် နှစ်က ပြောသင့်တယ်
ထင်လို့ ပြောတာ ဘာဖြစ်လဲ ...”

၂၁၄ ♥ ပုညသီ

နှစ်က ခုချိန်မှာ သူ့ကို ဆန့်ကျင်တက်တိုက်ဖြော
လိုက်ဖို့သာ ဆန္ဒရှိ၏။ နှစ်ရဲ့ ဒေါသတွေဟာ ပေါက်ကွဲလှဆဲဆဲ
မီးတောင်တစ်ရုံးလိုပင် ...။ ခုလိုဖြစ်ရတာတွေဟာ အလင်းရဲ့
သတ္တိကြောင့် ပျော့ညံ့မှုကြောင့်ဟု နှစ်ကထင်၏။ နှစ် ခုလို
စိတ်ဆင်းရဲ ဒေါသထွက်နေရတာဟာ အလင်းတို့ မြေးအဖွား
ကြောင့်က တစ်ဝက်၊ ကျန်တစ်ဝက်က လင်းလက်လကြောင့်ဟု
ထင်လာမိ၏။

အလင်းက နှစ်ကို အပြစ်ဖို့လေ နှစ်က လင်းလက်
လကို ဒေါသဖြစ်ရလေ ...။ ဒီလို ပူလောင်နေရတဲ့ ပြဿနာ
ထုပ်ကြီးကို သယ်ဆောင်လာသူက လင်းလက်လ။ ထိုအထုပ်ကို
အလွယ်တကူ လွှင့်မပစ်ရဲသူက လင်းရောင်ဝါ ...။ ထိုအထုပ်
ကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲရသူက ပုလဲနှစ် ...။ ဒီတော့ အထုပ်ရှင်ကို
သူ့အထုပ်သူပိုက်ပြီး ပြန်သွားနိုင်ဖို့ နှစ်မှာ ရှိသမျှ စွမ်းအား
အကုန်နှင့် ကြိုးစားရလိမ့်မည်။

“နှစ် ... ရပ်တန့်က ရပ်ပါတော့ကွာ ... နော်”

လင်းရောင်ဝါက အနူးအညွတ် တောင်းပန်တယ်
ဖြင့် ပြောပြန်သည်။

နှစ်က မချိုမချဉ် ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ရပ်တန့်က ရပ်ပါ ... ဟုတ်လား၊ အဟင်း ... အို”

စကားလေးကို နှစ် ခဏသိမ်းထားပေးမယ်၊ ပြီးရင် တခြား
တစ်ယောက်ကို အဲဒီစကားလေး ပြန်လွှဲပေးလိုက်ပါရစေ
နော်”

အလင်းက နှစ်စကားကို နားမလည်ဟန် မျက်
မှောင်လေးကြုတ်၍ နှစ်ကို ကြည့်လာတာမို့ နှစ်က မချိုမချဉ်
အပြုံးဖြင့် ပခုံးတွန့်ငြိလိုက်ပါသည်။

◆ ◆ ◆

အလင်းက နှစ်ကို အပြစ်ဖို့လေ နှစ်က လင်းလက်
လကို ဒေါသဖြစ်ရလေ ...။ ဒီလို ပူလောင်နေရတဲ့ ပြဿနာ
ထုပ်ကြီးကို သယ်ဆောင်လာသူက လင်းလက်လ။ ထိုအထုပ်ကို
အလွယ်တကူ လွှင့်မပစ်ရဲသူက လင်းရောင်ဝါ ...။ ထိုအထုပ်
ကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲရသူက ပုလဲနှစ် ...။ ဒီတော့ အထုပ်ရှင်ကို
သူ့အထုပ်သူပိုက်ပြီး ပြန်သွားနိုင်ဖို့ နှစ်မှာ ရှိသမျှ စွမ်းအား
အကုန်နှင့် ကြိုးစားရလိမ့်မည်။

“နှစ် ... ရပ်တန့်က ရပ်ပါတော့ကွာ ... နော်”

လင်းရောင်ဝါက အနူးအညွတ် တောင်းပန်တယ်
ဖြင့် ပြောပြန်သည်။

နှစ်က မချိုမချဉ် ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ရပ်တန့်က ရပ်ပါ ... ဟုတ်လား၊ အဟင်း ... အို”

“ရှင်ရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို ရပ်တန့်က ရပ်လိုက်ပါအောင်လင်းလက်လ”

နှစ်က ခဏသိမ်းထားပေးခဲ့သော လင်းရောင်ဝမ်းစကားလုံးကို လင်းလက်လထံ လွှဲပေးလိုက်ပါသည်။

ရေကူးကန်နံဘေးက ခုံရှည်ပေါ်မှာ ပက်လက်လျော့စွာ ထိုင်နေသော မွန်းက ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကို ဘေးချပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကို မတ်၍ ထိုင်လိုက်ရင်း ဒေါသဆူဝေနေသော ပုလဲနှစ်ကို အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

မွန်းနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့ချင်လှသော ပုလဲနှစ်က မွန်း ဘယ်သွားပြီး ဘာတွေလုပ်တတ်တယ်ဆိုတာကို စုံစမ်းရုံမက မွန်းရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကိုပါ စုံစမ်းလျက် မွန်းဆီ ဖုန်းဆက်ချိန်းဆိုခဲ့တာမို့ မွန်းက မွန်း ရေကူးဖြစ်နေသည့် ဟိုတယ်တစ်ရဲ့ ရေကူးကန်နံဘေးကို လာဖို့ ချိန်းဖြစ်ခဲ့တာပင်။

ဒီနေ့အဖို့တော့ ရေကူးချင်စိတ် မရှိတာမို့ မွန်းက ရေကူးဝတ်စုံတောင် ယူမလာဖြစ်ခဲ့။ ဖတ်စရာ စာအုပ်တစ်အုပ်သာယူလာပြီး အေးအေးဆေးဆေး ဖတ်ရင်း ပုလဲနှစ်ကို စောင့်နေခဲ့တာပင်။

“ထိုင်လေ ... ပုလဲနှစ်၊ ရှင်က မတ်တတ် တို့က ထိုင်ရက်ဆိုတော့ စကားပြောရတာ အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူး”

မွန်းက ဘေးက ခုံတစ်ခုံကို ညွှန်ပြရင်း ပြောလိုက်တော့ လက်ပိုက်၍ မွန်းကိုငဲ့ကြည့်နေသော ပုလဲနှစ်က ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ရင်း ...

“ကျွန်မ မထိုင်ဘူး၊ ရှင် ထလေ ...”

“ကောင်းပြီလေ ...”

မွန်းက မတ်တတ်ထ၍ ပုလဲနှစ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်ပါသည်။

ပုလဲနှစ်က မွန်းမျက်နှာကို စေ့စေ့စိုက်ကြည့်ရင်း “ရှင် ပြန်ပါတော့ လင်းလက်လ ...၊ အလင်းဘေးမှာ ပေကပ်နေတဲ့ ရှင်ခြေလှမ်းတွေကို ပြန်ရတ်ပြီး ရှင် ပြန်သွားလိုက်ပါတော့ ...”

“ဆောရီးပါ ပုလဲနှစ်၊ တို့သဘောနဲ့တို့ ပြန်လို့မရလို့ပါ၊ တို့အဘွား ပြန်မယ်ဆိုမှ တို့လည်း ပြန်လို့ရမှာပါ”

“ဒါဆိုရင်လည်း ဒီမှာနေနေတဲ့ အတောအတွင်း ကျွန်ုပ်ရည်းစားနဲ့ ခပ်ကင်းစာင်းနေလို့ မရဘူးလား”

“တို့သဘောနဲ့တို့ ကင်းအောင်နေလို့ မရဘူးလေ၊ အဘွားနဲ့ ရောင်ဝါနဲ့ ပတ်သက်နေသရွေ့ တို့နဲ့လည်း ပတ်သက်နေရဦးမှာပဲ...၊ ပြီးတော့ ရောင်ဝါကို တို့ဘက်က အသည်းအသန် လိုက်ပတ်သက်နေမှာ မဟုတ်သလား၊ တကူးတက ကင်းအောင်နေဖို့လည်း ဆန္ဒမရှိလို့ပါ”

“ရှင်မျက်နှာက ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း ပိုပြောင်လာသလားပဲ...”

မွန်းက ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ ပုလဲနှစ်ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ကြည့်နေလိုက်သည်။

မွန်းရဲ့ တည်ငြိမ်မှုက ပုလဲနှစ်ရဲ့ ဒေါသကို ပိုမိုပြင်းထန်လာစေပါသည်။

“ရှင်ရုပ် ရှင်ရည်းနဲ့ သူများရည်းစားကို မလှဘဲ သောက်စားမရနိုင်တော့လို့လား လင်းလက်လ...”

“တို့က ရှင်နဲ့ လွတ်လပ်စွာ ကွဲလွဲခဲ့ရုံပါ ပုလဲနှစ်... တို့ ရောင်ဝါနောက်ကို ပြေးမလိုက်ခဲ့ပါဘူး၊ တို့နေလေးမှာ တို့ ရပ်စောင့်နေခဲ့တာပါ၊ ရှင်လည်း ရှင်နေမှာသာ ရှင်ရပ်စောင့်နေခဲ့ရင် ရှင်အနိုင်ရဖို့ သေချာ

သလောက်ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ရှင်က ကိုယ့်နေရာမှာကိုယ် အေးအေးဆေးဆေး ရပ်မနေနိုင်ခဲ့ဘူးလေ၊ မလိုအပ်ဘဲ ပြေးလိုက်တော့ နီးမလာတဲ့အပြင် ပိုတောင် ဝေးသွားဦးမှာပေါ့”

“ရှင်ဘာသာ ရပ်နေရုံနဲ့ လင်းရောင်ဝါနဲ့ နီးလာမယ်လို့ ယုံကြည်မနေပါနဲ့ လင်းလက်လ၊ လင်းရောင်ဝါက ရှင်ဆီ ဘယ်တော့မှ ပြေးမလာနိုင်ဘူး၊ သူပြေးမလာနိုင်အောင် ကျွန်မ လုပ်နိုင်တယ်”

“နီးခြင်း ဝေးခြင်းဆိုတာ လုပ်ယူလို့မရဘူးလေ၊ ရှင်က ဝေးအောင်လုပ်လေ ကျွန်မနဲ့ ရောင်ဝါ နီးလာလေဆိုတာ မျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ မဟုတ်လား”

တကယ်လည်း ပုလဲနှစ်က ဝေးအောင်လုပ်သမျှ လင်းရောင်ဝါနှင့် လင်းလက်လကို နီးအောင်လုပ်သလို ဖြစ်နေခဲ့တာမို့ အနာပေါ် တုတ်ကျသော ခံစားမှုမျိုးဖြင့် ပုလဲနှစ်က ဆတ်ဆတ်တုန်လာပါသည်။

ပုလဲနှစ်က လက်ပိုက်ထားသော လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို လက်သီးကျစ်ကျစ် ဆုပ်ထားမိရင်း လင်းလက်လကို လောင်ခီးကျမတတ် မျက်ဝန်းများဖြင့် စူးစူးရှရှ စိုက်ကြည့်နေသည်။

မွန်းကလည်း လုံးဝ မျက်နှာမလွှဲဘဲ ပုလဲနှစ်ရှေ့မှာ ရပ်မြဲရပ်လျက် ပုလဲနှစ်ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြန်ကြည့်နေဆဲ

“ကဲ ...”

“မွမ်း ...”

ပုလဲနှစ်က ရုတ်တရက် ဒေါသပေါက်ကွဲသွား
မွန်းကို ဆောင်တွန်းပစ်လိုက်တာမို့ မွန်းက ရေကူးကန်ထဲ
ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားပါသည်။

မွန်းသည် ရေကူးတတ်သူပီပီ ခဏပဲ ရေနံသွား
ကာ ရှေ့ပေါ်သို့ ခဏချင်း ပြန်ပေါ်လာသည်။

ပုလဲနှစ်က ရေကူးကန်ထဲက မွန်းကို အပေါ်
နေ ငုံ့မိုးကြည့်ရင်း ...

“အဲ့ဒါ ရှင်အတွက် ပထမဆုံး ပေးလိုက်တဲ့ အပျော့
သင်ခန်းစာပဲ”

ဟု ပြောကာ မွန်းကို ကျောခိုင်းလိုက်စဉ် ...
“ဟိတ် ... ပုလဲနှစ်”

မွန်း ခေါ်သံကြောင့် ပုလဲနှစ်က သမင်လည်ပြန်
လှည့်ကြည့်လာသည်။

“ရှင် ဒီလိုလုပ်တာကို တို့ အပြစ်မတင်ပါဘူး၊ ကျေးဇူး
ပြီး ဟိုစားပွဲပေါ်က တို့ဖုန်းလေးတော့ ယူပေးခဲ့ပါ၊ တို့
အဝတ်အစားပို ပါမလာလို့ လှမ်းမှာမလိုပါ”

ပုလဲနှစ်က နောက်ပြန်လှည့်ကာ မွန်းရဲ့ဖုန်း

ယူပြီး မွန်းထံ ခပ်မြန်မြန် လှမ်းပေးပြီးနောက် ကျောခိုင်း
ညှိထွက်လိုက်စဉ် ...

“ဟဲလို ... ရောင်ဝါလား၊ မွန်းပါ ...”

ပုလဲနှစ် ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲ ရပ်ပြီး ပြုန်းခနဲ
လှည့်ကြည့်လာသည်။ မွန်းက ပုလဲနှစ်ကို မကြည့်ဘဲ ဖုန်း
ဆတ်ပြောနေပါသည်။

“မွန်း ... အခု Micasa ဟိုတယ် ရေကူးကန်ထဲမှာ၊
အမှတ်တမဲ့ ရေကန်ထဲ ခြေချော်ကျသွားလို့လေ၊ အဲ့ဒါ
အဝတ်အစားအပိုပါမလာလို့ ကျေးဇူးပြုပြီး မွန်းဘွားဘွား
ဆီက မွန်းအဝတ်အစားတစ်စုံ သွားယူပြီး မွန်းဆီ လာပို့
ပေးနိုင်မလားလို့ပါ”

“ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါတယ်၊ ခဏလေးနဲ့တော့ ချမ်းမလာ
သေးပါဘူး၊ မွန်းက ရေကူးနေကျဆိုတော့ ခံနိုင်ရည်
ရှိပါတယ်”

“ ... ”

“ဖြည်းဖြည်းပဲ လာပါ ရောင်ဝါရဲ့၊ မွန်းအတွက် အဲ့ဒီ
လောက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ မွန်း စောင့်နိုင်ပါတယ်၊ အားလည်း
နာပါတယ်၊ ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ် ရောင်ဝါ”

မွန်းက ပြောပြီးတာနှင့် ဖုန်းပြန်ဝိတ်လိုက်ပြီး နှစ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဪ... ပုလဲနှစ် မပြန်သေးဘူးလား၊ မွန်းက ပြန်သွားပြီမှတ်လို့၊ အတော်ပဲ... ကျေးဇူးပြုပြီး မွန်းဖုန်းလေး ဟိုစားပွဲပေါ် ပြန်တင်ပေးသွားပါဦးနော်၊ မွန်း ရေခိုကြီး အပေါ်မတက်ချင်သေးလို့၊ လက်စနဲ့ ရေဆက်စိမ့်ရင် ရောင်ဝါကို စောင့်လိုက်ဦးမယ်၊ ရှင်ကတော့ ပြန်နှင့် မဟုတ်လား၊ ရှင် အခုပြန်သွားရင်တော့ ရှင်လုပ်ရပ်တွေကို ရောင်ဝါကို မပြောဘဲ ထိမ်ချန်ပေးလိုက်ပါမယ်”

မွန်းက ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဖုန်းကို ပုလဲနှစ်ထဲကမ်းပေးလိုက်သည်။ ပုလဲနှစ်က ဖုန်းကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူကာ ရေကန်ထဲသို့ ပြန်ပစ်ချလိုက်ပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ မွန်းက ပြောဖြစ်အောင် လှမ်းပြောလိုက်သေးသည်။

မှာ...

“ဝေးအောင်လုပ်ရင် ပိုနီးလာတတ်တယ်ဆိုတာ ယုံကြည်လား ပုလဲနှစ်...”

မွန်းက ပြောပြီးတာနှင့် ဖုန်းပြန်ဝိတ်လိုက်ပြီး နှစ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဪ... ပုလဲနှစ် မပြန်သေးဘူးလား၊ မွန်းက ပြန်သွားပြီမှတ်လို့၊ အတော်ပဲ... ကျေးဇူးပြုပြီး မွန်းဖုန်းလေး ဟိုစားပွဲပေါ် ပြန်တင်ပေးသွားပါဦးနော်၊ မွန်း ရေခိုကြီး အပေါ်မတက်ချင်သေးလို့၊ လက်စနဲ့ ရေဆက်စိမ့်ရင် ရောင်ဝါကို စောင့်လိုက်ဦးမယ်၊ ရှင်ကတော့ ပြန်နှင့် မဟုတ်လား၊ ရှင် အခုပြန်သွားရင်တော့ ရှင်လုပ်ရပ်တွေကို ရောင်ဝါကို မပြောဘဲ ထိမ်ချန်ပေးလိုက်ပါမယ်”

“ရေကူးကန်ထဲများ ချော်ကျရတယ်လို့၊ ကလေးကျနေတာပဲ မွန်းရာ၊ မွန်း အဲဒီလောက် နမောနမ့်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ခဲ့ဘူး”

ရောင်ဝါက မွန်းရဲ့ ဖြစ်ပုံကို ရယ်ချင်ဟန် ပြုံးရင်း ရုပ်ကလေးဖြင့်ပြောရင်း မွန်းတို့အိမ်ဘက်သို့ ကားကို တည်မောင်းလာသည်။ မွန်းက ရောင်ဝါယူလာပေးသော ဘက်ကြီးကို ခေါင်းအထိလှံအောင် ခြုံရင်း ရောင်ဝါဘေးမှာ မွေးမွေးထွေးထွေး ထိုင်လိုက်လာသည်။

ပုလဲနှစ်ကြောင့် မွန်း ဒီနေ့အဖို့ ရောင်ဝါနဲ့ တကယ် ရင်းနှီးနီးကပ်လာရပါသည်။

ရောင်ဝါက ကားမောင်းနေရင်းက မွန်းကို လှည့်ကြည့်ရင်း...

“မွန်း... ဆံပင်တွေ ရေစိုနေတာ သုတ်လိုက်ဦး... အအေးပတ်နေဦးမယ်”

“အိမ်ကျမှပဲ ဒရိုင်ယာနဲ့ မှုတ်တော့မယ်”

“အိမ်ရောက်တော့လည်း ဒရိုင်ယာနဲ့ မှုတ်ပေါ့၊ အခု မွန်းဆံပင်က ရေစက်လက်ကျနေတာလေ၊ ရေခြောက် သွားအောင်တော့ သုတ်လိုက်ဦးပေါ့”

ပူပင်ဟန်ဖြင့် ပြောနေသော ဘေးတိုက်မြင်နေသည့် ရောင်ဝါမျက်နှာကို မွန်းက မျက်နှာသုတ်ပဝါကြားမှ ချောင်းကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ နွေးထွေးတုန်ရင်လာပါသည်။ ရင်ကို တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲလား ရောင်ဝါရယ် ...။

မွန်းသည် တဘက်စောင်ကြီးအောက်မှ မွန်း လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို မွန်းရဲ့ ဘယ်ဘက်ရင်ဘတ်နားသို့ ရွှေ့၍ ဖိထားလိုက်မိ၏။

ထို့နောက် ကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင် မျက်နှာကို တဘက်စောင်ကြားမှာ ဝှက်၍ အုပ်ကွယ်နေရင်းက လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ရောင်ဝါမျက်နှာကို မသိမသာ ချောင်း၍ ချောင်း၍ ကြည့်လာသည်။ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းကပင် ပထမဦးဆုံး စွန့်စားအရဲကိုချင်စိတ်ကလေးက မရဲတရဲ ခေါင်းပြုလာခဲ့ကာ ရှေ့သို့ မဝံ့မရဲ ခြေလှမ်းကလေး တိုးကြည့်ချင်လာမိလေသည်။

“ရောင်ဝါ...”

မွန်း ခေါ်သံကြောင့် ရောင်ဝါက မွန်းကို လှည့်ကြည့်သည်။ မွန်းက တဘက်စောင်ကြားမှ မရဲတရဲ ချောင်းကြည့်နေရင်းက မျက်လွှာချလိုက်မိသည်။ မွန်း ပြောလိုဖြစ်ပါသေး။ သူ့ကို ဖြားယောင်းရာများ ကျနေမလား ...။

“ပြောလေ ... မွန်း”

မွန်းသည် သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ မျက်လွှာပင်ကြည်မိပြီး အလျင်အမြန် ခေါင်းငုံ့ချလိုက်သည်။

“ဟို... မွန်းခေါင်းကို ရေသုတ်ပေးနိုင်မလားလို့ပါ”

သူ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ကားက မသိမသာ ချိန်တုန်သလို ဖြစ်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။ သူ မဖြေသေး ...။

ဘုရား... ဘုရား...။ ဘုရား သိကြားမလို့ သူ့မွန်းကို အထင်သေးမသွားပါစေနဲ့...။ သူ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ အထင်သေးရိပ်ကို မတွေ့ရပါစေနဲ့။ မွန်းသည် သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ရတာမို့ မျက်နှာတစ်ခြမ်းကို တစ်ဖက်စောင်ကြားသို့ ဆိုးဝှက်ငုံ့နေသည်။ အမြဲတမ်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုရှိရှိ ခံဝံ့ရဲရဲနေလာခဲ့သော မွန်းရဲ့ဘဝမှာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် နှိပ်စက်ဗျာဗွေ သိမ်ငယ်လာမိသည်။

အဲဒီ ပင်ပန်းမှုတွေကို ဒီအပြုအမူလေးက ရှောင်

♥ ♥ ♥

ကျွန်မ ဘေးနားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေကြတဲ့
ယောက်ျားလေးတွေ၊ ကျွန်မကို ခ၊နေတဲ့ ယောက်ျားလေးတွေ
အားရစရာ ရိုက်သတ်လို့တောင် မကုန်ပါဘူး။

အဲဒီ ယောက်ျားတွေအများကြီးထဲကမှ လင်းရောင်
ကို ကျွန်မ စိတ်တိုင်းကျ ရွေးချယ်ထားခဲ့တာ ...။

လင်းရောင်ဝါဟာ ကျွန်မအတွက်ပဲ ...။

ရှင်က ဘယ်လောက်ဆွဲဆောင်အားတွေ ကောင်း
အလို့ သူက ရှင်ဘက်ကို ပါရမှာလဲ ...။

လူကြီးတွေကို လွန်ဆန်ပြီး ကျွန်မကို လက်တွဲ
တဲ့ သတ္တိမျိုး အလင်းမှာ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ယုံထားတယ်။

ကျွန်မ တစ်ယောက်အတွက်နဲ့ သူ အားလုံးကို
လွှတ်ရတဲ့အဖြစ်မျိုးကို ကျွန်မ သိပ်ချိုမြိန်တယ်။

ကျွန်မရဲ့ ချိုမြိန်မှုတွေကို ခါးသီးသွားအောင် လာ
ထပ်တဲ့ ရှင်ကို ကျွန်မ ဘယ်လိုနည်းနဲ့များ ဆုံးမရပါမလဲ ...။

အိုး ... ကျွန်မမှာ နည်းလမ်းတွေ အများကြီး
ရှိတာပေါ့။

ရှင် စတိလောက်တော့ ခံစားကြည့်လိုက်ဦးပေါ့။

ကျွန်မ ပင်ပန်းလှပြီ ...။

ကျွန်မ ချစ်သူနားမှာ ရှင် ရှိနေသရွေ့ ကျွန်
အမြဲ ပင်ပန်းနေရဦးမှာပဲ လင်းလက်လ ...။

ရှင်ကို ကျွန်မ ချစ်သူနားက ဘယ်လိုနည်းနဲ့
ထုတ်ရပါမလဲဆိုတာကျွန်မ အချိန်တိုင်း တွေးတယ်။ တွေးတယ်
အိပ်မပျော်ဖြစ်ရတယ်။ အိပ်မပျော်တဲ့ စိတ္တဇာတိတွေ ကျွန်
များလာတယ်။

ကျွန်မ အမြဲ ပူလောင်နေရတယ်။

ကျွန်မဆီကနေ ရောင်ဝါကို ရှင် လှသွားနိုင်
နေဟာ ကျွန်မရဲ့ မာနတွေ အပိုင်းပိုင်း ကျိုးရတဲ့ နေ့ပဲ ...

ကျွန်မက ပမွှားလည်း မဟုတ်ဘူး ...။

ကျွန်မမှာ အလှရှိတယ်၊ ဓနရှိတယ်။

“ဟာ ... ကားတိုက်သွားပြီ ထင်တယ်ဟေ့ ...”

လူတချို့ ဝိုင်းအုံလာသည်။

မွန်းသည် လူကြားထဲမှာ ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်ရ
ကံယဉ်အဖြစ်ကို ကိုယ် ရှက်ရွံ့လှတာမို့ လဲပြိုနေရာမှ
သိကိုစုစည်းကာ အားယူလျက် ပြန်ထသော်လည်း ချက်ချင်း
နိုင်ဘဲ မျက်လုံးတွေ ပြာစေနေသည်။

“ကျွန်မကို မတိုက်မိပါဘူး၊ ကျွန်မ လန့်သွားတာပါ။”

မွန်းက ဝိုင်းအုံလာသော လူတွေကို ရှင်းပြရင်း
ယူ၍ ထ၊ရပ်သော်လည်း ဒူးက ညွတ်ခွေကျကာ ပြန်လဲပြို
သွားရ၏။

“ကလေးမ ... ရရဲ့လား၊ ဘာကူညီရမလဲ”

“ရပါတယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်မ လန့်ရုံလန့်
သွားတာပါ၊ ကျွန်မအိမ်က ဒီနားလေးမှာပါ”

“အစ်မ ... အစ်မ ... ဟိုမှာ ကျနေတာ အစ်မဖုန်းလား”

ကောင်မလေးတစ်ယောက်က လမ်းဘေး ပလက်
ဆောင်းစပ်သို့ လက်ညှိုးထိုး၍ မေး၏။ မွန်း လှည့်ကြည့်မိတော့
နုန်းရဲ့ ဖုန်းလေးပင်။

“ဟုတ်တယ် ... ညီမ၊ အစ်မလက်ထဲက လွင့်ကျသွား
တာ”

“ကျွီး ...”

“အား ...”

မွန်းသည် မွန်းရှေ့တည်တည်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာ
မောင်းဝင်လာသော ကားတစ်စီးကို မရှောင်တိမ်းနိုင်တော့ဘဲ
တုန်လှုပ်စွာကြောင်ကြည်နေဆဲ၊ ကားက မွန်းနှင့် တစ်ပေလောက်
ပင် မရှိချင်သော အကွာအဝေးမှာ ဘဲရိတ်အုပ် ရပ်ပစ်လိုက်သေး
သည်။

မွန်းသည် ရုတ်တရက် သတိလက်လွတ် လိပ်ပြာ
လွင့်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားကာ မျက်လုံးစုံမှိတ်၍ အော်ဟစ်ရင်
ခွေခနဲ လဲကျသွားသည်။ မွန်းတို့ အိမ်ရဲ့ ဟိုဘက်တစ်လမ်းကွေ့
ရှိ စုပါမတ်ကတ်မှာ ဈေးဝယ်ပြီး ပြန်လာတာမို့ မွန်းလက်ထဲမှာ
ဆွဲလာသည့် အထုပ်တွေအားလုံး ပြန်ကျလွင့်စင်သွား၏။

“ဒီမှာ အစီမ ...”

ကောင်မလေးက မွန်းကို ပြေးကောက်ပြီး နှုတ်
လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးသွားသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ ညီမရယ် ...”

မွန်းရဲ့ အခြေအနေက ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်လာပြီမို့ ငို
လာသည်သူတွေ ရဲ့သွားကြသည်။

သို့သော် ... တစ်ယောက်ကတော့ဖြင့် မွန်း ရွှေ
ရုပ်ကျွန်းနေခဲ့ပါသည်။

“ပုလဲနှစ် ...”

သူမက မွန်းကို တိုက်မိမလို ဖြစ်သွားသော ကာ
ဘေးမှာ လက်ပိုက်ရပ်လျက် မွန်းကို ငဲ့မိုးကြည့်နေပါသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ ... တော်တော်မှ လန့်သွားရဲ့လား၊ သင်ခန့်
စာပေးရုံပါကွယ်၊ သေအောင်တော့ မလုပ်ပါဘူး၊ ရှင့်ကို
သနားလို့တော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကျွန်မ ထောင်ကျမှာ
ကြောက်လို့ ...”

မွန်းသည် ဒေါသဖြင့် ဆတ်ဆတ်တုန်လာကာ ...

“ရှင် ... တော်တော် ရိုင်းပါလား ပုလဲနှစ်ရဲ့ ...”

ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ်အော်ရင်း ထရပ်လိုက်သော်

သွေး လဲပြိုခဲ့စဉ်က ခြေခေါက်သွားတာမို့ ခြေထောက်နာကာ
ခရုဘဲ ပြန်ရွေကျသွားပါသည်။

ပုလဲနှစ်က လှောင်သလို တစ်ချက်ပြူးလိုက်ပြီး
နှုတ်ထဲ လက်ကမ်းလျက် ...

“လာလေ ... ကျွန်မ ထူမှာပေါ့”

“မလိုဘူး ...”

“ဪ ... မူမနေပါနဲ့၊ ကျွန်မလက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပါ၊
ဒီလက်က အလင်း လက်နဲ့ ခဏခဏ တွဲဖြစ်တဲ့ လက်
လေ၊ ရှင့်ကို နွေးထွေးစေမှာပါ ...”

မွန်းသည် ပုလဲနှစ်ကို အထင်သေး စိတ်ပျက်စွာ
ကြည့်မိရင်း ...

“ရှင် အပြုအမူတွေက ရောင်ဝါနဲ့ မထိုက်တန်လိုက်
တာ ...”

“ရှင်လို သူများရည်းစားကို လုရဲတဲ့ မိန်းမမျိုးနဲ့သာ
မတန်တာပါ လင်းလက်လ ...”

“တို့မလုပ်ပါဘူး ပုလဲနှစ်၊ လင်းရောင်ဝါကလည်း လုတိုင်း
ပါတဲ့ နလပိန်းတဲ့ ယောက်ျားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ ရောင်ဝါ
ဟာ သူ့ခံစားချက်ကိုသူ သေသေချာချာ သဘောပေါက်

သိမြင်ပြီး သွေးအေးအေးနဲ့ပဲ မှန်ကန်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်
မျိုးကို ချသွားနိုင်မယ့် သူမျိုးပါ”

မွန်းက ပြောနေဆဲ မွန်းလက်ထဲက ဖုန်းလေးက
အသံမြည်လာသည်။ မွန်းငဲ့ကြည့်မိတော့ ရောင်ဝါဆီက ဖုန်းဝင်း
မွန်းသည် အသံမြည်နေသော ဖုန်းလေးကို မကိုင်
သေးဘဲ မြောက်ပြလိုက်ရင်း...

“ဒီဖုန်းက ရောင်ဝါဆီကဖုန်းပဲ ပုလဲနှစ်၊ တို့ သူ့ဆီ
လှမ်းမခေါ်ပေမယ့် ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ သူ့ဆက်လာတော့
လည်း သူ့ကို အကြောင်းစုံပြောပြပြီး အကူအညီတောင်း
ရတော့မယ်”

ဟု ပြောပြီး ဖုန်းကို ဖွင့်ကိုင်လိုက်ပါသည်။
“ဟဲလို ... ရောင်ဝါ ... မွန်း ကားတိုက်ခံရမလို့ဖြစ်ပြီး
လဲသွားတာ ခြေထောက်နာနေလို့ ... မွန်း အခု မွန်းတို့
လမ်းရဲ့ တစ်လမ်းကျော်က (...) စူပါမတ်ကတ်နဲ့
မလှမ်းမကမ်းမှာ ...”

ရောင်ဝါ ကားက မွန်းရှေ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်
သွားသည်။ ရောင်ဝါ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည်နှင့် အသင့်
ဆင်နေသော ပုလဲနှစ်က ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်ပြီး ရောင်ဝါ
မျှမှာ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်း၍ ရပ်လိုက်ပါသည်။

“အလင်း ... ရှင် ဒီကနေ ပြန်လှည့်သွားလိုက်ပါ”

“နှစ် ... နှစ်က ဘယ်ကဘယ်လို ဒီနားရောက်နေတာလဲ”

“လင်းလက်လကို တိုက်မိမလို့ ဖြစ်သွားတာ နှစ် ကား
လေ ...”

“ဪ ... တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ”

“တိုက်ဆိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ တမင်လုပ်တာ ...”

“နှစ် ... မင်း ...”

“မအံ့သြပါနဲ့ ... နှစ်က လှန်ရုံလှန်ထားတာ၊ သင်ခန်းစာ
ပေးရုံလောက်ပါပဲ၊ နှစ် အခု အံ့သြနေတာကတော့ လင်း
လက်လ ခြေထောက်နာရုံကလေး ဖြစ်တာနဲ့ အမြန်နှုန်းနဲ့
ပျာပျာသလဲ ရောက်လာတဲ့ ရှင်ကိုပဲ”

“နှစ်ရာ ... ဟိုမှာ သူ့ခမျာ ထတောင် မထနိုင်သေးဘဲ
ဘူး၊ ကိုယ် သွားကုမဖြစ်မှာပါ”

ရောင်ဝါက ပလက်မောင်းပေါ်မှာ ထိုင်နေသော
မွန်းကို လက်ညှိုးညွှန်ရင်း ပြောသော်လည်း နှစ်က လုံးဝပယ်
မပေးဘဲ ရောင်ဝါရှေ့မှာ ထုတ်ဆီးတိုးသလို လက်ဆန့်တန်း၍
ကာထားသည်။

“နှစ် ... ဖယ်ပါကွာ၊ လူမြင်လို့မကောင်းပါဘူး”

“လူမြင်မကောင်းရင် လှည့်ပြန်လိုက်လေ ...”

“လှည့်ပြန်လို့ ဖြစ်မလားကွ”

“ဖြစ်ပါတယ် ...”

“ကျွတ် ... မဖြစ်သေးပါဘူးကွာ”

“နှစ်က ဖြစ်တယ်ဆို ဖြစ်လိုက်ပေါ့ ...”

“နှစ် ... ကျေးဇူးပြုပြီး ပြန်သွားပါကွာ၊ မင်း မွန်းထို
ဒီလိုဖြစ်အောင် လုပ်ထားတာကိုက လွန်လွန်းနေပြီ
ထပ်ပြီး ခုလို လူမြင်မကောင်းအောင် ပိတ်ပင်တားဆီး
နေဖို့ မသင့်ပါဘူး”

ရောင်ဝါက နှစ်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း စိတ်ပူ
မျက်နှာပူ၊ အားနာ။ နှစ်ရဲ့ လုပ်ရပ်အတွက် စိတ်ပျက်၊ စိတ်တို
စိတ်အိုက်၊ စိတ်ရှုပ်လာရပါသည်။

ရောင်ဝါက ရှေ့ကကာဆီးထားသော နှစ်ကို
ရှောင်တိမ်းလျက် မွန်းဆီသွားဖို့ပြင်သည်။ နှစ်က လုံးဝ အလျော့
မပေးဘဲ ထုတ်ဆီးတိုးသလို လိုက်လံတားဆီးနေတာမို့ လမ်း
သွားလမ်းလာတချို့က လှမ်းကြည့်ပြီးစီသွားသည်။ ရောင်ဝါ
သည် ရှက်ရှုံ့ ဇောချွေးပြန်လာကာ ဘယ်လိုမှ ပြောမရတော့
ပြီဖြစ်သော နှစ်ကို တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်မိပြီး မွန်းထံသို့ လျှောက်
သွားလိုက်မိတော့သည်။

နှစ်သည် အလင်း တွန်းပစ်ခဲ့သော ထိုနေရာလေး
မှာရပ်ကာ ကျောက်ရုပ်လို တောင့်မတ်လျက် ခေါသနှင့် နာကြည်း
စိတ်က အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သွားပြီးမှ ရုတ်တရက် ခံစား
ချက်တွေအားလုံး ထုန်ဟုန်ငြိမ်သက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မွန်းလိုက်တာ ...

ဒီအဖြစ်အပျက်ကြီးကိုရော ...

လင်းလက်လကိုရော ...

ပုလဲနှစ်သည် ထိုနေရာမှာပင် ပေရပ်နေရင်း မွန်း
ကို တွဲကူထူမပြီး ကားပေါ်တင်ပေးနေသော ရောင်ဝါ အပြုအမူ
ကို စိန်းစိန်းစူးစူး စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ရောင်ဝါကားက နှစ်ရဲ့ ဘေးမှ ကပ်ဖြတ်မောင်း
ထွက်သွားသည်။

၂၃၈ ♥ ဖုညခင်

နှစ်သည် မွန်း လိုက်ပါသွားသော အလင်းရဲ့ ထာ
ကို မျက်စိတဆုံး လှမ်းကြည့်နေရင်းက အံတင်းတင်းကြိတ်လိုက်
မိခိုက်မှာ နှစ်ရဲ့ မျက်လုံးတွေ မွန်ဝါးလာပါသည်။

“မွန်း... ”

“ဪ... ဇွဲပါလား...”

မွန်းသည် ဂမုန်းပွင့်ကုန်တိုက်ထဲမှာ ဈေးဝယ်နေ
ရင်း ရုတ်တရက် မွန်းရှေ့သို့ ရောက်လာသော ဇွဲကို တအံ့တဩ
ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ရုတ်တရက်ကြီး မွန်းရှေ့မှာ ဘွားခနဲ
ပေါ်လာပုံက အံ့ဩစရာကြီးပင်။

ဇွဲပုံစံက အရင်လို မွန်းကို ရိတိတိ အိစိအိစိလုပ်
ချင်သော ပုံမျိုးတော့ မဟုတ်...။ အမောတကော အရေးကြီး
နေပုံမျိုး။ တစ်စုံတစ်ရာ ပူပန်သောက ရောက်နေပုံမျိုး...။

“မွန်း... ဈေးဝယ်လာတာလား?”

“ဟုတ်တယ်... ရှင်ရော ဈေးလာဝယ်တာပဲလား?”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်

ယောက်ဆီမှာ ပိုက်ဆံလာချေးတာ၊ သူငယ်ချင်းမှာလည်း
မရှိပါဘူးဗျား၊ အိမ်မှာ အမေ အရမ်းနေမကောင်းဖြစ်နေ
လို့ ဆေးရုံသွားမလိုဟာ ... တက္ကသို ဌာနဖို့တောင် ပိုက်ဆံ
မရှိဘူးဖြစ်နေလို့ ... ”

သူ့ကိုကြည့်ရတာ နှမ်းပါးညှိုးရော်လျက် တကယ်
ပဲ ငွေကြေးကျပ်တည်းပြီး အမေအတွက် ပူပန်နေပုံရတာနဲ့
မွန်းက ကူညီဖို့ စိတ်ကူးမိကာ ...

“စိတ်တော့ မဆိုးပါနဲ့၊ အမေကျန်းမာရေးအတွက်ဆိုတာ
မွန်း ကူညီချင်ပါတယ်”

“ငွေရေးကြေးရေးကတော့ များများစားစား ကူညီဖို့ လို
ပါဘူး မွန်းရယ် ... ၊ ကျွန်တော်က ဆေးရုံတွေဘာတွေ
သိပ်မရောက်ဖူးတော့ ဘယ်ခေါ်သွားပြီး ဘယ်လိုပြုရဦး
မသိ ဖြစ်နေတာ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ဆေးရုံအထိ မွန်းလို့
ပို့ပေးခဲ့လို့ ရမလားမသိဘူး၊ ပို့ပေးရုံပါ၊ ပို့ပြီးရင် မွန်း
ပြန်လို့ရပါပြီ”

မွန်းသည် ရုတ်တရက် ဆုံးဖြတ်ရ ခက်သွားခဲ့
သည်။ မွန်းက ဒီရောက်ခိုက်မှာ ဘွားကို ဆီးချိုစစ်ဖို့ လိုက်
လိုက်ပို့ဖြစ်နေသော အထူးကုဆေးရုံကြီးကိုတော့ သေချာသိ
တာမို့ ခွဲ တောင်းတဲ့ အကူအညီကို မျက်နှာလွှဲခဲ့ပစ် မငြင်းပယ်

စိတ်ချင်။ သူကလည်း သူ့ကိုယ်သူ ထိခိုက်ခဲ့ပြီးကို ကူညီထားခဲ့
သူမို့ မွန်းက ဒီလောက်လေးကို တုံ့ပြန်ကူညီမပေးလို့ မကောင်း။
သူ့အမေ ကျန်းမာရေးကိစ္စမို့ မွန်း ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကူညီ
ချင်လာကာ ...

“ကောင်းပြီလေ ... မွန်း ကူညီပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မွန်းရယ်၊ ဒါဆို အိမ်က ကျွန်တော့်
အမေကို ပြန်ခေါ်ရအောင် မွန်း လိုက်ခဲ့ပေးပါနော်”

“မွန်းမှာ ကားတော့ မပါဘူးနော်”

“ကျွန်တော် တက္ကသို ဌာနလိုက်ပါမယ်၊ ဟို ... တက္ကသိုခ
မွန်းပေးမယ် မဟုတ်လား”

“ပေးပါမယ်ရှင်၊ ဆေးခန်းကုန်ကျစရိတ်လည်း မွန်းပဲ
ရှင်းပေးပါမယ်”

“အရမ်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

“ရှင်အိမ်က ဘယ်နားမှာလဲ”

“ဒီနားတင် ... သိပ်မဝေးဘူး၊ မွန်း ဝယ်လက်စပြီးရင်
ဆင်းလာခဲ့လိုက်နော်၊ ကျွန်တော် ရှေ့မှာ တက္ကသိုဌာနပြီး
စောင့်နေလိုက်မယ်”

“ကောင်းပြီ ... ”

မွန်းက ဝယ်ထားသည့် ပစ္စည်းတွေကို ကောင်တာ

မှာ တင်လိုက်သည်။ သူက ကုန်တိုက်ရှေ့သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားသည်။

မွန်းသည် မွန်းဝတ်ထားသော အပေါ်ဝတ်ကုတ် အင်္ကျီပါးလေးရဲ့ အိတ်ထဲကို လက်နှိုက်၍ ဖုန်းလေးကို စမ်းကြည့်ရင်း ရောင်ဝါဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး အသိပေးရင် ကောင်းလားစဉ်းစားသည်။

ဈေးဝယ်ထွက်ရင်း ခဏတစ်ဖြုတ် ဝင်ကူညီသော ကိစ္စလေးကို ရေးကြီးခွင့်ကျယ်လုပ်ရာ ကျနေမလား...

ဇွဲနဲ့ သွားတာဆိုတော့ အသိုတော့ ပေးမှဖြစ်တယ်။ ရောင်ဝါကလည်း ဇွဲကို သိပ်သဘောမကျ။ စိတ်ပူပင်တာကြောင့် လိုက်ရင် ဇွဲမှာ အခက်အခဲ သိပ်ဖြစ်သွားမလား...။ သူကြည့်ရတာ တကယ်ပဲ အခက်တွေ့နေတဲ့ ပုံပဲ...။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရောင်ဝါကို အသိမပေးဘဲတော့ မလုပ်ချင်။

မွန်းသည် ဖုန်းလေးကို အိတ်ထဲမှထုတ်ကာ ကြည့်နေရင်းက ရောင်ဝါဖုန်း နံပါတ်တွေကို နှိပ်လိုက်သည်။

ဖုန်းက အလွယ်တကူဝင်မသွားဘဲ Network တွင် ဖြစ်နေသည်။ နောက်တစ်ခါနှိပ်တော့ ဧရိယာပြင်ပ၊ နောက်တစ်ခါနှိပ်တော့ မအားသေးပါ။ နောက်တစ်ခါ စက်ပိတ်သွားသည်။ ဪ... ဒီကဖုန်းတွေကလည်း အံ့သြစရာပါလား။

မွန်းရင်း မွန်းက ဆက်မခေါ်ဖြစ်တော့ဘဲ မွန်းရဲ့ အိမ်ဖုန်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်တော့ လွယ်လွယ်ကူကူ ဝင်သွားသည်။ မွန်းကိုတော့ အသိပေးချင်သည်။

“ဟဲလို ... ဘွားရှင်းရှင်း ပြောနေပါတယ်”

“ဘွား ... မွန်းပါ”

“ဪ... အေး... မြေး... ပြော...”

“ဘွား... မွန်း အခု ဂမုန်းပွင့်ကုန်တိုက်မှာ...”

“အေးလေ ... အဲဒီကို ဈေးဝယ်သွားမယ်လို့ ဘွားကို ပြောသွားတယ်လေ”

“အခု ဒီမှာ ဇွဲနဲ့တွေ့နေလို့ ဘွားရဲ့...”

“ဘယ်က ဇွဲလဲ...”

“ဟိုတစ်ခါ ဘွားကျော နာရီအလှူခံရတုန်းက ဝင်ကူညီတဲ့ သူလေ...”

“ဪ... သိပြီ... မှတ်မိပြီ၊ မြေးကိုတောင် ထမင်းလိုက် ကျွေးခိုင်းလို့ လိုက်ကျွေးရသေးတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီ ကောင်လေး ကြည့်ရတာ သိပ်မဟန်ပါဘူး”

“အခု မွန်းနဲ့တွေ့တော့ သူ တော်တော် ဒုက္ခရောက်နေ ရှာတယ် ဘွားရဲ့၊ သူ့အမေ ဆေးရုံပို့ဖို့ အခက်အခဲဖြစ် နေလို့ အဲဒါ မွန်း ခဏကူညီပေးလိုက်မယ်နော်၊ ကားငှား ပြီး သူ့အမေကို ဆေးရုံပို့ရုံလေးပဲ”

“ဆေးလေ... ရောဂါဘယကိစ္စဆိုတော့လည်း ငြိမ်နေသားပဲ။ ကူညီသင့်တာ ကူညီလိုက်ပါ။ သတိတော့ထားနော် မြေး...”

“ဟုတ်ကဲ့... ဘွားဘွား”

မွန်းက မွန်းပိတ်လိုက်ပြီး အိတ်ထဲပြန်ထည့်။ ရှင်းစရာရှိတာ ရှင်းပေးပြီး ကုန်တိုက်ထဲမှ ပြန်ထွက်လာတော့ ဇွဲက ရှေ့မှာ တက္ကဆိဌားပြီး အသင့်စောင့်နေသည်။ မွန်းသူပါ ကားနောက်ခန်းမှာ ထိုင်လိုက်ရသည်။ အဲဒီနောက်ကားလမ်းသွယ်တွေထဲသို့ ချို့ကွေ့မသွားဘဲ မြို့ပြင်ဘက်သို့ ဦးတည်နေပါသည်။

“ဒုန်း... ဒုန်း”

“ဒုန်း...”

“တံခါးဖွင့်ပေးပါ။ ကျေးဇူးပြုပြီး တံခါးဖွင့်ပေးကြပါ”

မွန်းသည် ပိတ်ဆီးထားသော တံခါးကို စိတ်ရှိစက်ရှိ ထုရိုက်ဆော်ဟစ်နေသော်လည်း အသံက ကျယ်ကျယ်သောင်လောင် ထွက်မလာနိုင်တော့...။ တဖြည်းဖြည်း တိုးတိတ်ချန်ရင်လာကာ တံခါးခြေရင်းမှာ ကွေးကွေးလေး ထိုင်ချ မော့ဆိုက်နေသည်။

ကျနေသော ပျဉ်ချပ်တွေကြားမှ နေရောင်ခြည်အနံ့ တချို့ကို တွေ့ရလို့သာ ဒါဟာ နေဟုသိမှတ်ရသည်။ အနံ့ထဲမှာ နေ့နေညည မှောင်မှိုက်နေသည်။ မွန်း ဒီအခန်းထဲမှာ ပိတ်လှောင်ခံရတာ တစ်ရက်ခွဲတိတိ ရှိပြီ။

အခန်းထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ရေအိုးစုတ်တစ်လုံးထဲမှာ
 ရေရယ် ... ဖောက်လက်စ ကိတ်ခြောက်အိတ်တစ်ဝတ်
 ရှိသည်။ မွန်းက ရေမသောက် အစာမစားဘဲ ပေတေနေသ
 သော်လည်း တစ်ညကုန်ဆုံးအပြီးမှာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်လှသ
 မို့ ရေအိုးစုတ်ထဲက ရေကို နှုတ်ခမ်းပဲ့ ခွက်တစ်လုံးနှင့်အတူ
 မရ ခပ်သောက်ပြီး ကိတ်ခြောက်တွေကို ငတ်ငတ်မွတ်မွတ်
 စားမိသည်။

တစ်ညလုံးလည်း မွန်း ကောင်းကောင်းအိပ်နေ
 ခဲ့ ...။ မှေးခနဲ သတိလွတ်သွားလိုက်၊ ပြန်လန်နီးလာလို့
 နှင့် တစ်ည ကုန်ဆုံးသွားရသည်။

မွန်း ဘယ်ကိုရောက်နေသလဲ မသိနိုင်။
 လူသံလည်း မကြားရ ...။

လောင်ပိတ်နေသော အခန်းကျဉ်းထဲမှာ ချွေးပြ
 ပြိုက်ကျလျက် မွန်း ရူးမတတ် ချောက်ချားတုန်ရင်နေသည့်
 မွန်းကပဲ အသလား ...

ခွဲကပဲ အကွက်ချပြီး စိစဉ်ခဲ့တာလား ...။

ခွဲ အသင့်စိစဉ်ထားပုံရသော ကားက မွန်း
 အလုံပိတ်လျက်၊ ခွဲက မွန်းကို သူ့အပေါ်ထပ် ဂျာကင်အင်္ကျီကြ

စာ ဓားဝှက်ထောက်လျက် မွန်းကို မြို့ပြင် ခြံတစ်ခြံသို့ ခေါ်
 ဆောင်လာခဲ့တာပင် ...။

ဒီရောက်တော့ မွန်းကို ဘာစကားတစ်ခွန်းမှမပြော
 ဘဲ အခန်းထဲ ပိတ်လှောင်ထားခဲ့သည်။ ခွဲကိုလည်း မတွေ့ရ
 ဘာ။ ဘာသံမှလည်း မကြားရတော့ဘဲ တစ်ညတာ ကုန်ဆုံး၍
 ချောက်တစ်နေ့ မနက်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ မွန်း ဖုန်းကိုလည်း
 သူတို့ ဘက်ထရီ ဖြုတ်ယူထားကြသည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး တံခါးဖွင့်ပေးပါရှင် ...”

မွန်းသည် ကျနေသော ပျဉ်ချပ်ကြားသို့ မှီကပ်
 ရင်း အော်ဟစ်ကောင်းပန်သော်လည်း အပြင်ဘက်ဆီက တိတ်
 ဆိတ်မြဲ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

မွန်းသည် နံရံကိုမှီထိုင်လျက် အလင်းတန်းကလေး
 တို့ မျှော်မော့ကြည့်ရင်း မျက်ကြောလေးတွေ စင်းလျက် အား
 နည်းပျော့တော့စွာ မှေးငိုက်သွားပြန်လေသည်။

“မာန်ရဲရာ မင်းက အခုမှလာတယ်ကွာ၊ ငါ စောင့်နေ
 ရတာ ပျင်းလှပြီကွ ...”

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ ...”

“ဘယ်လိုရမလဲ ... မင်းက အခန်းထဲပိတ်ဆိုလို့ ပိတ်ထား
လိုက်တာပေါ့”

အပြင်ဘက်မှ စကားပြောသံသဲ့သဲ့ကြောင့် နှုတ်
လန့်နိုးလာသည်။

“ကောင်မလေး ငြိမ်ရဲ့လား”

“ငါ ခုန ချောင်းကြည့်တာတော့ အိပ်ပျော်နေတယ်ဗျာ
စောစောတုန်းကတော့ တံခါးကိုထုရင်း ဖွင့်ပေးဖို့ တောင်း
ပန်နေတယ်၊ သနားပါတယ်ကွာ ... မင်းတို့ကလည်း ဘာ
လုပ်မှန်းမသိဘူး၊ ငါ့မှာလည်း ဘုမသိ ဘမသိ သရုပ်
ဆောင်လိုက်ရတာ”

“ပုလဲနှစ် ကိစ္စပါကွာ ... သူခိုင်းလို့ သူ့ရည်းစားလူတစ်
ကို ပညာပေးနေရတာပါ ငွေရာ ...”

“မင်း ... အဲဒီ ပုလဲနှစ်ကို ကြိုက်နေတာမဟုတ်လား
မင်းတော့ မစားရ အညှော်ခံပဲ”

“ဒါကတော့ ဥစ္စာရင်းမှန်ရင်တော့လည်း ပြန်ရမှာပေါ့ကွာ
အရေးကြီးတာက သူစိတ်ချမ်းသာဖို့ပဲ၊ ဟဲဟဲ ... ငါက
သူ့ကို ခပ်မိုက်မိုက် ချစ်တာပါကွာ ...”

“မင်းဘာသာ ခပ်မိုက်မိုက်ချစ်တာ အရေးမကြီးဘူး၊ ငါ့ကို
အမှုပတ်မှာ ကြောက်ရတယ်ကွ ...”

“အမှုပတ်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူးကွာ၊ သူ့ကို လက်
ဖျားနဲ့ ထိတာမှမဟုတ်တာ၊ မင်း လမ်းမှာ ဓားနဲ့ထောက်
လာသေးလား”

“ဂျာကင်ကြားထဲကနေ ပေတံလေးနဲ့ပဲ ထောက်လာတာ
ပါကွာ၊ မင်း အခု ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ၊ ငါ ပြန်လို့ရပြီ
လား”

“နေဦး ... ငါ ပုလဲနှစ်ဆီ ဖုန်းဆက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”
ပုလဲနှစ် ... တဲ့။

မွန်းရဲ့ နားထဲမှာ ‘ပုလဲနှစ်’ ဟူသော အသံက
အကြိမ်ကြိမ် ပဲ့တင်ထပ်နေလျက် ထိုအသံက နှလုံးသားဆီ
ထိုးစိုက်ဆင်းလာကာ ထက်ခြမ်းထိုးခွဲပစ်လိုက်သည်။

မွန်းတစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်လာသည်။ လက်သီး
ကို ကျစ်နေအောင်ဆုပ်လျက် တဆတ်ဆတ် တုန်ရီလာသည်။

မွန်းကို ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးမျိုးနဲ့ ကြုံအောင် ပက်ပက်
စက်စက် ဖန်တီးရက်သူဟာ ပုလဲနှစ် ... တဲ့။ မွန်း အကြိတ်
လိုက်မိသည်မှာ သွားတွေ ကြွေကျမတတ်ပါပင် ...။

ခဏကြာတော့ မွန်းရဲ့ အခန်းထဲကို အလင်းရောင်
ဖြာကျလာသည်။ မွန်း မသိသောသူ တစ်ယောက်က တံခါး
လာဖွင့်ပေးပြီး...

“သွားတော့ ...”

တဲ့ ...”

မွန်း အခန်းပြင်သို့ လှမ်းထွက်လိုက်သည်။

အလင်းရောင်ကြောင့် မွန်း မျက်လုံးတွေ ကျိန်း
သွားသဖြင့် မျက်လုံးတွေကို လက်ခုံဖြင့် ပွတ်လိုက်မိသည်။

မွန်းရဲ့ ဖိနပ်ကို ရှာမတွေ့တော့။

ဖိနပ်မပါ ဗလာခြေလှမ်းများဟာ တစ်ချက် တစ်
ချက်မှာ ယိမ်းယိုင်လျက် ခြံပြင်ဘက်သို့ လျှောက်ထွက်လာသည်။

လျှောက်နေရင်းက ခြေဖဝါးတွေ ကျိန်းစပ်နာကျင်
လှတာမို့ ခဏထိုင်နားလိုက်ချင်ပေမယ့် မနားရဲ...။ မွန်းနောက်
ကို တစ်ယောက်ယောက် ပြေးလိုက်လာပြီး ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်
သွားလိမ့်မည်ဟု ထင်ယောင် ချောက်ချားနေသည်။

“အ ...”

ခဲလုံးချွန်ချွန်ကို တက်နင်းမိတာမို့ မွန်း ခြေဖဝါး
မှာ သွေးတွေ ဖြာကျလာသည်။ မွန်းက တစ်ချက်ပဲငုံကြည့်ပြီး

ထော့နင်း ထော့နင်းဖြင့် အပြေးတစ်ပိုင်း ဆက်လျှောက်လာ
သည်။

တော်တော်ထေးထေး လျှောက်မိတော့မှ ကားတွေ
၃၃ဟို သွားနေသော လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။

လမ်းမရဲ့ တစ်ဖက်ခြမ်းမှာတော့ ဖုန်းပုံစံကတ်ပြား
လေး ချိတ်ထားသော PCO ဖုန်းဆိုင်လေး တစ်ဆိုင် ...။

မွန်းသည် ချက်ချင်း အားတက်လာကာ ထိုဖုန်း
ဆိုင်လေးဆီသို့ တအားပြေးသွားလိုက်လေသည်။

“ရောင်ဝါ ... ကြားလားဟင်၊ သူလုမ်းပြောတာ ကြားလား”

“ကြားတယ် မွန်း ... ကိုယ် အဲဒီနားကိုသိတယ်၊ ကိုယ် အခုလာခဲ့မယ်၊ မွန်း အဲဒီဖုန်းဆိုင်ကပဲ စောင့်နေ ...”

ရောင်ဝါက ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး ကားကို မြို့ပြင်ဘက်သို့ ဦးတည်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို ...”

“ရောင်ဝါ ...”

“မွန်း ... မွန်း အခုဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်ကဆက်နေတာလဲ၊ ဘွားရှင်းပြောလို့ မွန်းကို ကိုယ်လိုက်ရှာနေခဲ့တာ ...”

ရောင်ဝါသည် တိုးလျှတုန်ခိုက်နေသော မွန်းအသံဓာလေးကို ကြားရခိုက်တွင် ရင်ထဲမှာ တဟုန်းဟုန်း တောက်နေသော မီးတောက်ကြီးက ဟုတ်ခနဲ ငြိမ်းသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“မွန်း ... အခု ဘယ်ရောက်နေသလဲဆိုတော့ ခဏအောင်၊ အစ်မ ... အစ်မ ဒီနေရာက ဘယ်နေရာလဲဟင် ...”

“ထောက်ကြံ့နဲ့ မှော်ဘီကြား၊ ရန်ကုန်ပြည်လမ်းပေါ်မှာ ညီမ၊ ရေသန့်စက်ရုံနားလို့ ပြောလိုက် ...”

“မွန်းရယ် ... မွန်းရယ် ...”

“ရောင်ဝါ ... မွန်း ကြောက်တယ်”

ရောင်ဝါသည် မျက်လုံးလေး အကြောင်သားဖြင့် ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေသော မွန်းရဲ့ ကိုယ်လုံးလေးကို သနားကြင်နာစွာ ထွေးဖက်ထားလိုက်မိပါသည်။

“မွန်း ... မကြောက်နဲ့တော့လေ၊ ဒီကိစ္စကို မေ့ပစ်လိုက်တော့နော် ...”

“မွန်း ... မေ့ချင်ပါတယ်၊ အဘွားကိုလည်း အမှန်အတိုင်း အသိမပေးချင်ဘူး၊ အဘွား စိတ်ဆိုးပြီး ပြဿနာတွေ အရှည်သဖြင့် တက်ကုန်မှာ စိုးတယ်၊ မွန်း ဒီမှာနေတုန်း အချိန်လေးမှာ ပြဿနာတွေ မတက်ချင်ဘူး၊ သူတို့လည်း မွန်းကို ပိတ်လှောင်ထားရုံကလွဲရင် ဘာမှထိခိုက်အောင် မလုပ်ခဲ့ဘူးလေ ...”

“ကိုယ် အဘွားကို အဆင်ပြေအောင် ကြည့်ပြောပေးပါ မယ် မွန်းရယ် ...”

ရောင်ဝါ ရင်ခွင်ထဲမှာ မွန်း ခဏလေးငြိမ်းချမ်းနေသည်။ ကယောင်ချောက်ချားစိတ်တွေ လွင့်စဉ်သွားသည်။

ရောင်ဝါသည် ကိုယ့်ရင်ခွင်မှာ ငြိမ်သက်နေသော်လည်း မသိမသာ တုန်နေသေးသော မွန်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ဗုဒ္ဓလေး ဖေးမထားမိရင်း ရင်ထဲမှာ နင့်နင့်နဲနဲ လှိုက်ခုန်လှုပ်ရှားနေခဲ့ရသည်။

သူမက သူ့ဘဝထဲသို့ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် တိုးဝင်လာခဲ့ပြီးမှ ဖြည်းဖြည်းငြိမ်ငြိမ်လေး သူ့စိတ်ကို လှုပ်ရှားမွှေနှောက်လျက် နောက်ဆုံးမှာ သူ့စိတ်ကို အရှိန်အဝါကြီးစွာဖြင့် ချုပ်ကိုင်လိုက်နိုင်သည်။

“မွန်း ... ကိုယ် ကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းပဲ မောင်းပေးမယ်၊ မွန်း ကားနောက်ခန်းမှာ သက်သောင့်သက်သာ အိပ်လိုက်ခဲ့နော် ...”

ရောင်ဝါက မွန်းကို ကားနောက်ခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ပေးလိုက်သည်။

“မွန်း ... ဒီခေါင်းအုံးလေး အုံးပြီး အိပ်လိုက် ...”

ရောင်ဝါက ရှေ့ထိုင်ခုံ နောက်မှီခေါင်းအုံးလေး

ကို ဖြုတ်ပြီး မွန်းခေါင်းဆုံးဖို့ ပေးလိုက်သည်။ မွန်းက နောက်ခန်းထိုင်ခဲ့မှာ ခွေခွေလေး လဲလျောင်းလိုက်တော့မှ ကားမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

မွန်းက ပင်ပန်းအားပျော့နေခဲ့ပြီမို့ ခဏချင်းမှာ မျက်လုံးလေးတွေ မှေးစင်းလာပြီးနောက် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

မွန်းအတွက် စိတ်ပူပန်လှသော ရောင်ဝါက တော်တော်ဝေးဝေးထိ မောင်းလာပြီးမှ ကားကို လမ်းဘေးချ၍ ရပ်လိုက်ပြီး ကားနောက်ခန်းထဲသို့ လှည့်ကြည့်မိသည်။

ကွေးထားသော မွန်းခြေဖဝါးဆီမှ သွေးတွေ စိမ့်ထွက်နေတာမို့ သူစိတ်ပူကာ ကားမောင်းထွက်လာရင်း လမ်းဘေးဝဲယာမှာ ဆေးဆိုင်ရှာလာသည်။

ဆေးဆိုင်တစ်ဆိုင်တွေ့တော့ ကားရပ်ပြီး အရက်ပြန်၊ ဂွမ်း၊ ပတ်တီးတွေ ဆင်းဝယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် နောက်ခန်းတံခါးဖွင့်၊ မွန်း ခြေရင်းမှာ ခဏဝင်ထိုင်ပြီး မွန်းရဲ့ ခြေဖဝါးလေးကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းဆွဲယူ ဂွမ်းကို အရက်ပြန်ဆွတ်၍ ဖွဖွပွတ်ကာ သန့်စင်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆေးထည့်၊ ပတ်တီးစီး ... စသဖြင့် ညင်ညင်သာသာလေး လုပ်ရသည်။ မွန်း မနိုးအောင် တကယ့်ကို ဖွဖွရွရွလေး သတိထားနေရပါသည်။

မွန်းသည် ခြေဖဝါးမှစပ်သော ဝေဒနာဖြင့် နိုးလာသော်လည်း ရောင်ဝါ ဆေးထည့်ပေးနေမှန်း သိလိုက်တာမို့ ဆက်၍ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်ရင်း စေ့ထားသော မျက်ခွံကြားမှ ဆီ မျက်ရည်တို့ စိမ့်စိုလာလေသည်။

“မင်းလက်ချက်ဆိုတာ တို့သိတယ် ပုလဲနှစ်...”

မွန်း ချိန်းဆိုသည့်နေရာသို့ ရောက်လာခဲ့သော ပုလဲနှစ်က မွန်းကို မထိတရံ ပြုံးကြည့်နေသည်။

“ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စကို မင်းကြံစည်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ရောက်လာတာကို တို့ ပြောမပြခဲ့ပါဘူး...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တစ်ဖက်ကို လူကြမ်းကြောင်း သက်သေပြပြီးမှ မင်းသားရဲ့ မေတ္တာကို မရချင်လို့ပဲ... မင်းကို ရောင်ဝါ အထင်သေးပြီး ပြီးမှ တို့ကိုချစ်လာမှာမျိုးကို တို့မလိုချင်ခဲ့ဘူးလေ၊ မင်းကောင်းမှုဆိုးမှုနဲ့ မပတ်သက်ဘဲ တို့အပေါ် သီးသန့်လာမယ့် ရောင်ဝါအချစ်ကိုပဲ တို့က ခံယူချင်ခဲ့တယ်”

“ရှင်က သန့်စင်သေးတယ်လို့ လင်းရောင်ဝါက ယုံကြည်စရာရှိတာပဲ...”

ဝါဦးမလား လင်းလက်လ...၊ ရှင်က လင်းရောင်ဝါ မသိတဲ့ တစ်နေရာမှာ တစ်ညအိပ်ခဲ့ပြီးပြီလေ...၊ ဘယ်လို ပုံစံနဲ့ ဘယ်သူတွေရဲ့ လက်ထဲမှာရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ သူလည်း စဉ်းစားကြည့်မိမှာပဲ...”

မွန်းက ပုလဲနှစ်ကို နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် ကြည့်ကြည့် ဆင်လင် ပြုံးပြမိရင်း...

“ရှင်ရဲ့ချစ်သူပါလို့ တဖွဖွပြောနေခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ရင်းဟာ ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာတောင် ရှင် မသိခဲ့ရှာပါလားနော်၊ ရှင် သူ့စိတ်ကို တကယ်နားလည်ရင် သူဟာ အဲဒီလို အတွေးခေါင်ပြီး စိတ်သဘောထား သေးသိမ်နိမ့်ကျတဲ့သူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရှင်ယုံကြည်သင့်တယ်...”

“ရှင်က ကိုယ့်ချစ်သူအပေါ် ဘယ်လိုစိတ်ထားမျိုးထားရမယ်ဆိုတာတောင် မသိတဲ့ သူပဲ၊ ရှင်လို မိန်းကလေးမျိုးကို ရောင်ဝါ ကြာရှည် ချစ်မြတ်နိုးနိုင်မယ် မထင်ဘူး”

“ရှင် တော်တော်သနားစရာကောင်းပါလား လင်းလက်လရဲ့...၊ ရောင်ဝါ ကျွန်မကို မချစ်တော့မယ့်အချိန်ကို ရှင် မျှော်လင့်တကြီး စောင့်နေရှာတာပါလား”

“ရှင်ကို မချစ်တော့မယ့်အချိန်ကို စောင့်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး
တို့ကို ချစ်လာမယ့် အချိန်ကိုပဲ စောင့်ခဲ့တာ...”

“စောင့်မနေနဲ့တော့... မင်းမှာ တန်ဖိုးမှမရှိတော့တာ”

“ရှင်လုပ်ကြတာ ခံခဲ့ရတဲ့ တို့က တန်ဖိုးမဲ့သွားသလား
အောက်တန်းကျကျ နည်းလမ်းတွေသုံးခဲ့တဲ့ ရှင်က တစ်
မဲ့သလားဆိုတာ အချိန်က ဆုံးဖြတ်ပေးသွားပါလိမ့်မယ်...”

“အခုတော့ တို့ ဒီနိုင်ငံကို ခဏလေးခွဲပြီး
လိုက်ဦးမယ် ပုလဲနှစ်...၊ ငယ်ငယ်တုန်းက တို့ အဘွား
ပေးဖတ်ခဲ့တဲ့ စာအုပ်တွေထဲမှာ မဟော်သစာရဲ့ သား
တရား စီရင်ခန်းကို တို့ ဖတ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ သားတစ်ယောက်
ကို အမေရင်းနဲ့ အမေယောင်ဆောင်ထားတဲ့ ဘီလူးတော
သူ့သား ငါ့သား အငြင်းပွားပြီး ပြိုင်လှကြတော့ အမေ
ရင်းဖြစ်တဲ့သူက သူ့သား နာကျင်မှာစိုးလို့ သူမရလည်
နေပါစေတော့ ဆိုပြီး လက်လွှတ်ခဲ့တယ်၊ ဘီလူးတော
တော့ ကလေးနာလည်း ဂရုမစိုက်ဘဲ သူရရင်ပြီးတော့
အကြမ်းပတမ်း လုခဲ့တယ်...၊ တကယ်တော့ ရှင်က
ဘီလူးမလိုမျိုးပဲ၊ တို့ကတော့ ရောင်ဝါ အခက်တွေ့
စိတ်ရှုပ်ပင်ပန်းရမှာမျိုးတွေ မကြုံစေချင်လို့ မိခင်ဆန်နဲ့
မေတ္တာမျိုးနဲ့ သူ့ကို လက်လွှတ်ပေးလိုက်မယ်...”

“တကယ်တော့ အချစ်စစ်ဆိုတာ အနားမှာ ကပ်
ပြီး နူးနပ်နေမှ ဖြစ်လာနိုင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်လောက်
ပဲဝေးဝေး တကယ်ချစ်ရင် ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်ဘဲ
ရှည်ကြာခိုင်မြဲတယ်ဆိုတာ ရှင် တစ်နေ့ကျသိလာလိမ့်
မယ်...”

“တစ်နေ့နေ့မှာ ရှင်ကို ရောင်ဝါက မချစ်နိုင်တော့
တာကို ခံစားခဲ့ရရင်လည်း တို့ကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့
ပုလဲနှစ်...၊ ရောင်ဝါ ရှင်ကိုချစ်အောင် တို့ ကြိုးစားပေး
လို့ မရသလို မချစ်အောင်လည်း ကြိုးစားပေးလို့ မရ
ပါဘူး၊ ရောင်ဝါအချစ်ကို ပြောင်းလဲအောင် လုပ်နိုင်တာ
ရှင် ကိုယ်တိုင်ရဲ့ အပြုအမူနဲ့ စိတ်ဓာတ်ပါပဲ...”

“တို့ အရင်က ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ စကားကိုပဲ ထပ်ပြော
ခဲ့ချင်ပါတယ်...”

“အချစ်ဆိုတာကို ကိုယ့်သဘောတစ်ခုတည်းနဲ့
တစ်သက်လုံး ဖမ်းဆုပ်ထားလို့ မရနိုင်ပါဘူး...”

ဪ... ဒါကြောင့် ရောင်ဝါမွေးနေ့ခွဲတိုင်းမှာ

နှစ်ကို မတွေ့ခဲ့ရတာပေါ့...။

“ကျွန်တော့်မွေးနေ့ကျရင် မွန်း လာရမယ်နော်”

“မွန်းက စားရုံသက်သက်တော့ မလာဘူးနော်၊ ရောင်ဝါ မွေးနေ့ အမှတ်တရလက်ဆောင်အဖြစ် တစ်ခုတော့ ကူညီ ပေးချင်တယ်”

“ဘာကူညီချင်လို့လဲ မွန်းရဲ့...”

“ဒီနှစ် ရောင်ဝါမွေးနေ့ခွဲကို မွန်း ရိုက်ပေးချင်တယ်၊ မွန်းမှာ မိဒီယိုကင်မရာလေး ပါလာတယ်”

“ဪ...ဒါများ မွန်းရယ်၊ မွန်း ရိုက်ပေးမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်က ကြိုက်ပြီးသားပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မွန်းမှာက ခြေထောက်အနာနဲ့ဆိုတော့ ဟိုဒီလျှောက်သွားပြီး မတ် တတ် မတ်တတ်နဲ့ ရိုက်နေရရင် ခြေထောက်အနာက ပိုဆိုးမှာပေါ့”

“ဒီလောက်ကတော့ မွန်း ခံနိုင်ပါတယ်၊ ခြေထောက်က သိပ်လည်း မနာတော့ပါဘူး”

“အိုကေလေ ... ဒါဆို မွန်း သဘောပဲ၊ ကောင်းကောင်း လေး ရိုက်ပေးနော် မွန်း၊ ကျွန်တော် မျက်နှာကို ခပ်ကြီး ကြီးလေး zoom ဆွဲပေး...”

“ရောင်ဝါ မွေးနေ့က စက်တင်ဘာက ၅ ရက်နေ့နော်”

“မွန်း သိစာယ်လား...”

“ဘွားကျောက ဘွားရှင်းဆီ ရောင်ဝါမွေးနေ့ခွဲလေး ပို့ပေးတတ်တယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့် မွန်း မှတ်မိနေတာပဲ၊ ရောင်ဝါ ဒီနှစ်ရော မွေးနေ့ပွဲ လုပ်ဦးမှာလား...”

“လုပ်မှာ မွန်းရဲ့... ဘွားကျောက ကျွန်တော့် အသက် ၁၇ နှစ်ပြည့် မွေးနေ့က စပြီး နှစ်တိုင်း စပွန်ဆာပေး တယ်လေ၊ အဘွားပိုက်ဆံနဲ့ဆိုတော့ အနုမြောမရှိ လှစ် ပြီးသားပေါ့၊ တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့... အဘွားပိုက်ဆံနဲ့ လုပ်ရတော့ အဘွားမကြည်ဖြူတဲ့သူဆို ကျွန်တော့်မွေးနေ့ ပွဲကို ဖိတ်လို့မရဘူး၊ သူတို့နဲ့က သပ်သပ် ပွဲသေးသေး လေး ကျိတ်ကျွေးရတာပေါ့...”

၂၆၄ ♥ ပုညခင်

ရောင်ဝါ ကလေးဆန်ဆန် အပြာကြောင့် မွန်
ရယ်မောလိုက်မိပါသည်။

လင်းရောင်ဝါရဲ့ ၂၄ နှစ်မြောက် မွေးနေ့ပွဲကို
မွန်းက လှပသေသပ်စွာ ဗီဒီယို ရိုက်ကူးပေးခဲ့ပါသည်။

ရောင်ဝါ တောင်းဆိုခဲ့သလိုပဲ မွန်းကိုယ်တိုင်က
လည်း ရောင်ဝါမျက်နှာကို ခပ်ကြီးကြီးလေး zoom ဆွဲရိုက်ဖို့
ဆန္ဒရှိတာမို့ ရောင်ဝါရဲ့ ရယ်သော မျက်နှာ၊ တည်သော မျက်နှာ၊
ပြုံးသော မျက်နှာ၊ တောက်ပရွန်းရိသော မျက်လုံးတို့ကို အနီး
ကပ် ရိုက်ရင်း တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ မျက်ရည်ဝဲစို့ ဝမ်းနည်း
နာကျင်လာမိသည်။

သူ့ဘေးမှာ အမြဲရှိနေခွင့်ရဖို့ဟာ မသေချာသော
အခွင့်အရေး တစ်ခုသာ ...။

ဒါထက်ပိုပြီး ရှေ့ဆက်ကြိုးစားဖို့လည်း မဝံ့ရဲတော့
ပါ။ သူ့စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးအောင်လည်း မလုပ်ချင်တော့ပါ။

သူ့အလိုလို လက်ကမ်းလာတော့မှသာ ကမ်းသော
လက်ကို ဝံ့ဝံ့ရဲရဲ ဖမ်းဆုပ်လိုက်ချင်တာပါ ရောင်ဝါရယ် ...။

ခွဲခွာခြင်းဆိုတာ ခဏပဲဖြစ်ဖြစ် အချိန်ကြာကြာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ချစ်သောသူ မှန်သမျှကို နာကျင်စေတတ်တာ အမှန်
ပါ။

ဘွားရှင်း ဆုတောင်းပေးခဲ့သလိုပဲ မင်းရဲ့ တစ်ခု
သော မွေးနေ့မှာတော့ မင်းနဲ့အတူယှဉ်တွဲရပ်ရင်း သူများရိုက်
နေတဲ့ ဗီဒီယိုကင်မရာကို ရဲရဲတင်းတင်းကြည့်ရင်း လှလှပပလေး
ပို့စ်ပေးလိုက်ချင်ပါသေးတယ်။

ခုတော့ ... ဒီမွေးနေ့ခွေလေး ယူသွားပြီးတော့ပဲ
အချိန်ကာလတစ်ခုထိ အလွမ်းဖြေရဦးမည်လေ။

“ဟက်ပီး ဘတ်ဒေး ... လင်းရောင်ဝါ”

ရောင်ဝါ သူငယ်ချင်းတွေက သံဖြိုင်ဆိုပေးနေကြ
သည်။ မွန်းကတော့ စိတ်ထဲမှပင် ‘ဟက်ပီးဘတ်ဒေး အချစ်
ရေ’ ဟု ပြောရင်း သူတို့သူငယ်ချင်းအုပ်စုကို ဗီဒီယို ဆက်ရိုက်
ပေးနေသည်။

ရောင်ဝါက ကိတ်မုန့်လှီးပို့ ကော်ဓားလေးကို ယူ
လိုက်သည်။

သည်။

“ဟေ့ကောင် ... ဒီနှစ်လည်း မင်း အရင်ဆုံးလို့တဲ့ ကိတ်
မုန့်ကို မင်းပဲ ပြန်စားမှာ မဟုတ်လားကွ ...”

“ဒီကောင် လူညစ်ကွ ... လူညစ် ...”

သူငယ်ချင်းတွေက ဝိုင်းအော်နေကြသည်။

သူက ကိတ်မုန့်မလှီးခင်မှာ ဗီဒီယိုကင်မရာကို
အညီတညီကြည့်ရင်း မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်သည်။ သူ့
အပြုအမူလေးကြောင့် မွန်းက ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

သူ ... ကိတ်မုန့်တုံးကြီးကြီး လှီးလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ... ထိုကိတ်မုန့်တုံးက ဗီဒီယို ကင်မရာဆီ
အရွေ့ရွေ့ နီးလာသည်။

“ဟင် ...”

မွန်းသည် ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ဗီဒီယို
တင်မရာမှ အကြည့်ခွာလျက် ရောင်ဝါကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ရောင်ဝါက ပြုံးလျက်ပင် မွန်းနားသို့ လှစ်ခနဲ
အပ်လာပြီး ကိတ်မုန့်တုံးကို မွန်းပါးစပ်နား တော့၍ ခွံကျွေးလိုက်
သေးသည်။

“ဟေး ... ဒီကောင် မရိုးဘူးဟေ့ ...”

သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ သံပြိုင်အော်သံကြားမှာ မွန်းရှက်သွေးဖြာလျက် ကြက်သီးထဲမှ ကြည့်နူးသွားမိသည်။ ကန်ကတန်း ပါးစပ်ဟကာ ကိတ်မုန့်တုံးကို လက်ခံလိုက်ရတာ မွန်းရဲ့ နှုတ်ခမ်းတစ်ဝိုက်မှာ ပေပွသွားသော ခရင်(မ်)ဖြူဖြူတွေကိုပင် သုတ်ဖို့ မေ့လျော့လျက် ဝီဒီယိုကင်မရာလေးကို ဦးတည်ရာမဲ့ ကိုင်ထားရင်း သူ့ကို ငေးကြည့်မိနေသည်။

“ပေနေပြီ ... ကျွန်တော် သုတ်ပေးမယ်”

သူက စားပွဲပေါ်က တစ်ရှူးတွေကို လှမ်းယူကာ မွန်းပါးစပ်တစ်ဝိုက်က ခရင်(မ်)တွေကို သုတ်ပေးရင်း မွန်းထံ ပြုံးပြသည်။

‘မွန်းကလည်း ပါးစပ်ထဲမှာ ကိတ်မုန့်တွေ ပြည့်ဖောင်းလျက်ပင် မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်ကြည်လေးတွေ တလဲလဲဖြင့် သူ့ကို ပြုံးပြလိုက်မိသည်။’

“မွန်း ... ဝါးစားလိုက်ဦးလေ ...”

သူ သတိပေးတော့မှ မွန်းက ပါးစပ်ထဲမှာ သတိလက်လွှတ် ငုံထားမိသော မုန့်တွေကို ဝါးစားလိုက်ရသည်။

“မွန်း ... ဆက်ရိုက်ပေးဦးနော်”

သူက မွန်းကိုပြောခဲ့ပြီး သူ့သူငယ်ချင်းတွေဘက်သို့ ပြန်လှည့်ပြေးသွားသည်။

မွန်းကတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အချို့မြိန်ဆုံး မွေးနေ့ဆိတ်ကို တဖြုဲမြုဲဝါးရင်း ဗီဒီယို ဆက်ရိုက်နေလိုက်သည်။

သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး ပြန်သွားတော့ သူက ခွန်းထံသို့ ဦးတည်၍လျှောက်လာသည်။

မွန်းက သူ မွန်းထံ တဖြည်းဖြည်း နီးလာတာကို စောင့်ရိုက်လျက် အနီးဆုံးနေရာအရောက်မှာ လက်ထောင်ပြလိုက်ရင်း ...

“ပလီ(စ်) ... ၊ ခဏလေး ရောင်ဝါ အဲဒီနားလေးမှာ ရပ်ပြီး ကင်မရာကို တည့်တည့်ကြည့်ရင်း ရောင်ဝါမွေးနေ့အမှတ်တရ စကားတစ်ခွန်းလောက် ပြောပေးပါ”

ရောင်ဝါက အကျိုးကော်လံတွေ ဘာတွေ ဆွဲဆန့်ကာ ကိုယ်ကို မတ်စန့်လျက် ကင်မရာရှေ့တည့်တည့်မှာ ရပ်သည်။ ‘ထိုနောက် ကင်မရာကို တည့်တည့်ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်ပြီး ...’

“ဒီနေ့ ကျွန်တော် မွေးနေ့မှာ မွန်းကိုယ်တိုင် ဗီဒီယိုရိုက်ပေးတဲ့အတွက် ကျွန်တော် အရမ်းပျော်ပါတယ်။”

ပြီးတော့ ကျွန်တော် ပထမဆုံး လှီးတဲ့ ကိတ်မုန့်တုံးကြီးကို မွန်းကိုကျွေးလိုက်ရတဲ့အတွက်လည်း ကျွန်တော် ငယ်ပါတယ် ခင်ဗျာ ...”

သူ့အပြောကြောင့် မွန်းက ရယ်မောလိုက်ရင်း မိဒီယိုကင်မရာကို ပိတ်သိမ်းလိုက်ပါသည်။

“ကျေးဇူးပဲ မွန်း ...”

သူက မွန်းရှေ့သို့ တစ်လှမ်းတိုးလာရင်းပြောသည်။ မွန်းက ခပ်ဖြည်းဖြည်းလေး ခေါင်းညိတ်နေလိုက်ပြီးမှ သက်ပြင်းဖွဖွချကာ သူ့ကိုမောကြည့်လိုက်ရင်း...

“ရောင်ဝါ ... မွန်း မနက်ဖြန် ပြန်တော့မှာ ...”

“ဟင် ...”

သူက အံ့အားသင့် တိတ်ဆိတ်သွားပြီး မွန်းကို ဆွေးဆွေးငေးငေးလေး ကြည့်နေခဲ့သည်။

“ကြိုမပြောမိတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာလဲ မွန်း ...”

“အဲဒါကတော့ မွန်းခံစားချက်အပေါ် မူတည်ပြီး ဆုံးဖြတ်ရမှာပါ”

သူ တိတ်ဆိတ်နေပါသည်။

အဓိပ္ပာယ်တွေ အများကြီးပါသော စိုလဲညှို့လျော်သည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံဖြင့် မွန်းကို သူ ငေးကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

မွန်းကတော့ ခေါင်းကိုငုံ့လျက် သူ့ရှေ့မှာ အချိန်အကြာကြီး ရပ်တန့်နေခဲ့ပါလေသည်။

ဒီအပြုအမူလေးနဲ့ မွန်း နာကျင်ပင်ပန်းခဲ့ရသမျှ
အတွက် နှစ်သိမ့်ပေးလိုက်တာလား ရောင်ဝါရယ် ...။

ရှင် ပေးလိုက်တဲ့ ကြည်နူးစရာလေးတွေကို မွန်း
ချင်နဲ့ဆန့်သမျှ သယ်ဆောင်သွားပြီး ရှင်ကို အမြဲ လွမ်းတနေပါ
ဇယ်။

မွန်းတို့ မြေးအဘွား ပြန်သောနေ့တွင် ...
ရောင်ဝါတို့ မြေးအဘွားက လေဆိပ်သို့ လိုက်ဖို့
ပေးခဲ့ကြပါသည်။

အလာတုန်းကလိုပဲ သွားနှစ်ယောက်က နောက်
ခန်းမှာ ထိုင်ပြီး မွန်းက ရောင်ဝါဘေးမှာ ထိုင်သည်။

မွန်းက ကားပေါ်မှာ ထိုင်မိသည်နှင့် ထိုင်ခုံခါးပတ်
ပတ်ဖို့ ခါးပတ်ကို ငဲ့ကြည့် လက်လှမ်းလိုက်စဉ်မှာ လက်တစ်
ဖက်က မွန်းရှေ့သို့ ကြိုရောက်နေခဲ့သည်။

ရောင်ဝါက ထိုင်ခုံခါးပတ်ကြိုးကို ဆွဲလျက် မွန်းကို
ထိုင်ခုံခါးပတ် ပတ်ပေးလိုက်သည်။ ရုတ်တရက် မွန်းရင်ခွင်နှင့်
နီးကပ်သွားသော သူ့ရင်ငွေ့က နွေးနေသည်။ ထိုင်ခုံခါးပတ်
ပတ်ပြီးသွားချိန်မှာ ထိုအနွေးဓာတ်လေးက မွန်းအနားမှာ ထေ့
ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

အဝိုင်း (၃)

မွန်းရဲ့ အပေါ်မှာလည်း ကောင်းကင်ရှိသည်။
ရောင်ဝါရဲ့ အပေါ်မှာလည်း ကောင်းကင်ရှိသည်။
ညကောင်းကင်ထဲက ကြယ်ကလေးတွေကို ...
မွန်းလည်း မြင်နိုင်သည်။
ရောင်ဝါလည်း မြင်နိုင်သည်။
မွန်းသည် ညတိုင်း ညတိုင်း ... သူ့ထံသို့ ကြယ်
ကလေးတွေမှ တစ်ဆင့် စကားကြိုပါးရသည်။

“ရောင်ဝါရေ...

အဝေးက လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို တွေးမိ
ရင် ပုံမှန်အားဖြင့် သတိရလိုပေါ့ ...။

ပုံမှန်ထက်ပိုပြီး ခဏခဏနဲ့ အမြဲတမ်း သတိရနေ
မိရင် အဲဒါ လွမ်းလို့ပေါ့ ...။

လွမ်းရုံတင်မကဘဲသေးဘဲ မြင်ချင် တွေ့ချင်စိတ်
တွေ တစ်စတစ်စ ပြင်းထန်လာပြီး ဝမ်းနည်းဆို့နှင်လာ
ရင်တော့ အဲဒါ လွမ်းရုံမကဘဲ တမ်းတမှုကြောင့်ပေါ့...

တမ်းတမ်းတတနဲ့ လွမ်းရပြီဆိုရင်တော့ နွဲ့
ရိုက်ယူလာခဲ့တဲ့ စိဒီခွေးလေးကို ဖွင့်ကြည့်ရပါရော့...

ကိတ်မုန့်လှီးခါနီးမှာ ကင်မရာကိုင်ကြည့်ပြီး ချက်
မှိတ်လိုက်တဲ့ နေရာလေးနဲ့ နောက်ဆုံးနားမှာ ကင်
ကို တည့်တည့်မှိတ်ကြည့် ပြီးပြရင်း အမှတ်တရ
လေး ပြောနေတဲ့ မင်း ပုံစံလေးကို ထပ်ခါထပ်ခါ ကြည့်
ရလွန်းလို့ စိဒီတောင် ထစ်နေပြီဆိုရင် မွန်း အပြစ်
ရယ်မှာလား...။

ကားပေါ်ရောက်လို့ ထိုင်ခုံခါးပတ် ပတ်
မင်းကို သတိရပြီး မွန်းနားမှာ မင်းရဲ့ ရင်ငွေ့နဲ့ ခွေး
ခွဲတယ်ဆိုရင်ရော သိပ်ပိုလွန်းတယ်လို့ ထင်မှာလား...

မင်းနဲ့အတူဆွတ်နေကျ Valentino ရေခွေး
ဆွတ်မိတိုင်း မွန်းအနားမှာ မင်းရောက်နေတယ်လို့
ယောင်မိတာ မွန်းရဲ့ စိတ္တဇပဲလား...။

နောက် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာတဲ့အခါမှာ
အခန်းထဲက မွန်း ပေးထားတဲ့ အဘိုး အဘွား ရုပ်

ကလေးလို အဘွားကြီး ငါ့အနားမှာ အဘိုးကြီး မင်းကို
ရှိနေစေချင်တယ်ဆိုရင် သိပ်စိတ်ကူးယဉ်ရာများ ကျနေ
မလား ရောင်ဝါရယ်...။

မင်းကို ချစ်တယ်။”

“မွန်းဂေ...

မင်း ကိုယ့်အနားက ထွက်သွားပေမယ့် ကတော့ ကိုယ်ပြတင်းဝကို မကြာမကြာ ရောက်ရောက် လာတတ်တယ် ...။

ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက် သာနေတဲ့ လမင်းကြီးထဲမှာ မင်းရဲ့မျက်နှာကို မြင်ရုန်းနဲ့ ကိုယ် ကလေးတစ်ယောက် လို အမောတကော ရှာဖွေကြည့်မိတယ်...။ လထဲမှာ မင်းရှိနေတယ်အမှတ်နဲ့ပဲ ကိုယ်ပြောချင်တာတွေ ပြောဖို့ ရစေတော့ မွန်းဂေ...။

အချစ်ဆိုတာ ဒီလောက် လေးလေးနက်နက်နဲ့ ရင်တန့်န့်နဲ့ ခံစားစေတဲ့အရာဆိုတာ ကိုယ် ခုမှသိရတယ် ...။ လူနှစ်ယောက် ဘယ်လောက်ဝေးဝေး အချစ်ဆိုတဲ့ ကြိုးက ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ တုပ်နှောင်ထားနိုင်တယ်...။

ခိုင်တဲ့ကြိုးတွေ ရှိသလို မခိုင်တဲ့ကြိုးတွေလည်း ရှိတတ်ပါတယ် မွန်းဂေ...။

ခိုင်တဲ့ကြိုးကို ဘာနဲ့ဖြတ်ဖြတ် မဖြတ်ပေမယ့် မခိုင်တဲ့ ကြိုးကတော့ သူ့အလိုလို ပြတ်ခဲ့တယ် ...။

နှစ်က ကိုယ့်ကို လာမေးခဲ့တယ် ...။ မွန်းကို လူတစ်ယောက် ကားတင်ဖြေးခဲ့တယ်လို့ မကြားမိဘူး လားတဲ့ ...။ မွန်းဟာ သန့်စင်သေးရဲ့လားတဲ့ ...။

ကိုယ် သူ့ကို တအံ့တသြ ကြည့်ခဲ့မိတယ်။ အံ့သြစရာကောင်းတာက အဲဒီအချိန်မှာ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုယ် စိတ်ထဲမှာ ဘာခံစားချက်မှ ရှိမနေတော့တာပဲ ...။

မွန်းကို ဓာတ်ပုံချောင်းရိုက်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေ ...။ မွန်းကို ချုပ်နှောင်ထားခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေဟာ သူနဲ့ပတ်သက် မွန်း ကိုယ် တဖြည်းဖြည်း ရိပ်မိလာခဲ့တယ် ...။

သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကိုယ့်ခံစားချက်တွေ အားလုံး လည်း တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ရတယ် ...။

တချို့သော အချစ်တွေဟာ အကြောင်းအမျိုးမျိုး ကြောင့် ပျောက်ဆုံးပျက်ပြယ်သွားတတ်မွန်း ကိုယ် သိခဲ့ရတယ် ...။

သူက ကိုယ့်ကိုပြောခဲ့တယ်... ရှင်ဟာ ပြောင်းလဲတတ်တဲ့ ယောက်ျားတဲ့ ...။

ကိုယ် ပြန်ပြောမိတယ်... 'ယောက်ျားတွေကို
ပြောင်းလဲစေတာကလည်း မိန်းမတွေပါပဲ' လို့...။

'ပြောင်းလဲခြင်း' တိုင်းကို

'သစ္စာမဲ့ခြင်း' လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်လို့ မရပါဘူး။

ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ၊ လုပ်ရပ်တွေက
ကိုယ့်အချစ်နဲ့ မတန်လောက်အောင် သေးသိမ်လာခဲ့ရင်
လည်း အချစ်ဆိုတာ ပျက်ပြယ်သွားနိုင်တာပဲ...။

တချို့သော ကိစ္စတွေကို ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်
က မဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့ရင် ကံတရားက မျှမျှတတလေး စီရင်
ဆုံးဖြတ်ပေးနိုင်ပါတယ်...။

မကြာခင်က နှစ်နဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း မာန်ရဲတို့
လက်ထပ်လိုက်ကြတယ်...။

ကိုယ့်အပေါ် နှစ်ရဲ့ နှောင့်ယှက်ရန်လိုမှုတွေလည်း
ရပ်တန့်သွားခဲ့ရတယ်...။

ဟော... ကြည့်စမ်း... မွန်းရေ... ကိုယ့် ပြတင်း
က လမင်းက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အနောက်ဘက်ကို ရွေ့
ရွေ့သွားနေတယ်...။

မကြာခင်... မွန်းတို့ အနောက်အရပ်ဆီ ရောက်
လာတာမှာပဲ...။

ကိုယ့်စကားတွေကို လမင်းက မင်းဆီ သယ်
ဆောင်လာနေပါတယ်...။

မင်း... ချစ်ခြင်းအားဖြင့် သိကြားနိုင်ပါစေ...။

လင်းရောင်ဝါ၏ ၂၅ နှစ်မြောက် မွေးနေ့ပွဲ ကျင်းပ
ရန် တစ်လအလိုတွင်...

မွန်းထံသို့ ရောင်ဝါ ပို့လိုက်သော စီဒီတစ်ချပ်
ရောက်လာခဲ့၏။

ထို စီဒီချပ်လေးကို ဖွင့်ကြည့်မိသောအခါ ...

မွေးနေ့ကိတ် တစ်လုံးဆားမှာ စားပွဲပေါ် လက်
ထောက် ငေးမှိုင်၍ထိုင်နေသော ရောင်ဝါကို တွေ့ရလေသည်။

မွန်းသည် သူ့ပုံစံကို အံ့သြရယ်ချင်စွာဖြင့် စိုက်
ကြည့်နေဆဲမှာ သူက ကိတ်မုန့်ထည့်ထားသော ပန်းကန်ပြားကို
မရှု ကိတ်မုန့်ကြီးကို ရှေ့သို့ တိုးပြလိုက်ပြီး ...

“ဒီနှစ် ကျွန်တော့်မွေးနေ့ပွဲမှာ ကိတ်မုန့်လှီးရင် ဘယ်သူ
ကို အရင်ကျွေးရမုန့်မသိပါဘူးဗျာ၊ အရင်တုန်းကတော့

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ သထာလို ကိုယ့်ဘာသာ စားတာ၊ ပြီးခဲ့
တဲ့ နှစ်ကမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုထက် သထာတဲ့သူကို တွေ့
လို့ သူ့ကိုကျွေးမိတာ၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ချစ်တဲ့
သူကိုမှ ပထမဆုံးလှီးတဲ့ ကိတ်ကို ကျွေးချင်တာဗျ ...!

“ကျွန်တော့်ကို ချစ်ရင် ကိတ်မုန့်စားဖို့ ပြန်လာခဲ့
ပါဗျို့...”

သူ့အော်သံလည်း ဆုံး၊ တိဗီပေါ်မှ သူ့ရုပ်လည်း
ပျောက်သွားခဲ့သည်။

မွန်းသည် အသံကလေးထွက်၍ပင် ရယ်လိုက်မိပြီး
တိဗီရှေ့မှ ထကာ အဘွားကို ဆော်ခေါ်ရင်း အပြေးအလွှား
ရှာမိသည်။

“အဘွားရေ ... အဘွား၊ ဘွားဘွားကြီးရေ ...”

“ဟဲ့ ... မြေး ... ဘွား ဒီမှာဟဲ့၊ ဘာဖြစ်လာတာတုန်း”

မွန်းသည် ဘွားအား ပွေ့ဖက်လျက် ခုန်ဆွဲ ခုန်ဆွဲ
လုပ်လိုက်ရင်း ...

“ဘွား ... ရောင်ဝါဆီ ပြန်ရအောင်၊ သူ့မွေးနေ့အမိ ပြန်
ရအောင်”

“ဟဲ့ ... ဟိုက ချစ်ပြီလား”

“ချစ်ပြီ... ချစ်ပြီ ... သူ့ချစ်တာ ကြာပြီ”

၂၈၆ ♥ ပုညဝင်

“အိုကေ ... ဒါဆို Lets go to Myanmar”

“ဒါမှ ဘွားဘွားကြီး ...”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဪ ... ဖြည်းဖြည်း ဖက်ပါဟဲ့၊ ခါးကို တော့မယ်ဟဲ့ ...”

မွန်းက အဘွားကို အားပါးတရ ပွေ့ဖက်ပွေ့ယန်း ပစ်လိုက်ကာမို့ အဘွားက အလန့်တကြား ထအော်လိုက်လေ သည်။

လင်းရောင်ဝါ၏ ၂၅ နှစ်မြောက် မွေးနေ့ပွဲသို့...

အဝါရောင် ဂါဝန်ရှည်ရှည်လေး ဝတ်၍ ပန်းသရဖူ လေး ဆောင်းထားသော မွန်းက အချိန်မီ ရောက်ရှိလာခဲ့ပါ သည်။

ရောင်ဝါက မွန်းရဲ့ လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ဆုပ် ကိုင်လျက် မွေးနေ့ကိတ်အနီးသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။

ထို့နောက် ... မွန်းရဲ့ လက်ထဲသို့ ဓားထည့်ပေး လိုက်ပြီး မွန်း လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လျက် ကိတ်မုန့်ကို အတူလှီး ခဲ့ကြသည်။

ပြီးတော့ ... နှစ်ယောက် အပြန်အလှန် ကိတ်မုန့် ခွံကြရင်း ရောင်ဝါက မွန်းနားနားကပ်၍ ‘အရမ်းချစ်တယ်’ ဟု တိုးတိုးလေးပြောပြီး မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြတာမို့ မွန်းက မျက်စောင်းလေးထိုးရင်း ခေါင်းငုံ့ချလိုက်မိသည်။

၂၈၈ ♥ ပုညောင်

ထိုမြင်ကွင်း အပါအဝင် မွေးနေ့ပွဲတစ်ခုလုံးကို
အမိအရ မှတ်တမ်းတင် ဗီဒီယို ရိုက်ကူးနေသူများကား မည်သူ
ဖြစ်မည် ထင်ပါသနည်း ...။

ရွှေရောင်ဘွားဘွားနှင့် ငွေရောင်ဘွားဘွားပင် ဖြစ်
ပေတော့သတည်း ...။

ပုညောင်

4.9.2009

11 : 42 Pm

